

သိန်းဖေမြင့်

ကျွန်ုပ်တို့ပင်မယား-၃၄ နှစ်

ပန်းချီ ကျော်ကျော်

လင်ဖြစ်သူက “ကျွန်ကုလား၊ မယားတောသူ” ဝါဒကို လက်ကိုင်ပြုသူ
မယားဖြစ်သူက “လင်ဆိုလျှင် ဘုရားတဆူ ဂူတလုံးသို့ ကိုးကွယ်ရန်”
သဘောထားသူ

အလှူချင်းမတူသော်လည်း အယူအဆချင်း အဝင်ခွင့်ကျ၍ အိမ်ထောင်
သက်ရှည်ခဲ့သော လင်မယား

ထိုမျှမက အိမ်ထောင်သက် ရှည်နိုင်သော်လည်း အဖျက်ရန်က ရှိခဲ့
သည်။

ကျန်းမာရေးနှင့် လူမှုဆက်ဆံရေး၊ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ၊
လုပ်ငန်းနှင့် စီးပွားရေး စသည်တို့ကို ထိခိုက်ပျက်ပြားစေသော အရက်
မူးယစ်ဆေးဝါးများအနက် အနက်ရှိုင်းဆုံး၊ အကျယ်ပြန့်ဆုံး အန္တရာယ်
ဖြစ်သော ထိုအရက်အကြောင်းကို -

တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်တခုဖြင့် အနုပညာမြောက်အောင် တင်ပြထားသော

သိန်း ဖေ မြင့်
၏

သူတို့လင်မယား - ၃၄၅၆

သုတ္တိုလင်မယား - ၃၄ နှစ်

(ဖြစ်ရှင်အမှန် ဝတ္ထု)

အိန်းစေမြင့်

အဖုံးပန်းချီ - ကျော်ကျော်

စာပေဗိမာန်ထုတ် ပြည်သူ့လက်စွဲ စာစဉ်

ပထမ ပုံနှိပ်ခြင်း၊ ၁၉၇၇ ခု၊ ဧပြီလ၊ အုပ်စု ၂၅, ၀၀၀

ရန်ကုန်မြို့၊ ၅၂၉-၅၃၁၊ ကုန်သည်လမ်း၊
စာပေမိမာန်အဖွဲ့၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးထင်ကြီး
[(မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၄၈၀၀)က ထုတ်ဝေသည်။

စာပေမိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် အတွက်
ရက်စရင်ပုံနှိပ်တိုက် (၀၁၁၆၆၆)၊ ဦးကျော်ဝင်း
အမှတ် ၁၉၊ ၈၉ လမ်း၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့က
ရိုက်နှိပ်သည်။

မာ တိ ကာ

အခန်း အကြောင်းအရာ စာမျက်နှာ

	နိဒါန်း	၅
၁	တရုသော ငွေရတုသအင်္ဂု ဇာတ်ရုံတဦး	၉
၂	တောသူဌေးသား ဣတ္ထိအေး	၁၉
၃	ကေရာဇမြစ်၏ တန်ခိုး	၃၂
၄	စံပြအလုပ်သမ မလှရီ	၅၄
၅	လင်ဆိုးမယား တဖားဖား	၇၄
၆	စာရေးကြီး၏ ဝမ်းစိမ်	၈၆
၇	ဆံပင်ဖြူ အပြန်အလှန် နုတ်ပေးကြရသည့် အရွယ်တိုင်	၁၀၅

မာတိကာ

၈	အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ	၁၁၇
၉	သုရာဇေရယ မဇ္ဇိမမာဒဋ္ဌာနာ ဝေရာမဏီ	၁၃၄
၁၀	တာဝန်ကိုယ်စီ ရှိကြသည်	၁၄၈
၁၁	အမြစ်တရားနှင့် အပျက်တရား တိုက်ပွဲဆင်ကြစဉ်	၁၅၈
၁၂	ပျက်နှာမငယ်ရသော မုဆိုးမ မလှရီ	၁၈၂

နိဒါန်း

“သူတို့လင်မယား-၃၄ နှစ်” သည် ဖြစ်ရပ်အမှန် ဝတ္ထုတပုဒ် ဖြစ်သည်။

ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်ကို၎င်း၊ ဇာတ်ကောင်တို့ကို၎င်း၊ စာရေး သူက ဖန်တီးခြင်းမရှိ။ ဤလောကတွင် တကယ်ဖြစ်သော ဇာတ် လမ်း ဇာတ်ကွက်နှင့် တကယ်ရှိသော ဇာတ်ကောင်တို့ကို တကယ် ဖြစ်သည့်အတိုင်း၊ တကယ်ရှိသည့်အတိုင်း၊ စာရေးသူက ဖွဲ့နွဲ့ရေးသား တင်ပြထားသည်။ ထို့ကြောင့် “သူတို့လင်မယား-၃၄ နှစ်” ကို ဖြစ်ရပ် အမှန် ဝတ္ထုဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုက်ခြင်းပါ။

တကယ် အရှိနှင့် တကယ် အဖြစ်အပျက်တို့သည် (ဝါ) တကယ် ဘဝသည် စိတ်ကူးနှင့် ဖန်တီးထားသော အရာတို့ထက် ထူးဆန်း သည်ဟု ဆိုလေ့ရှိကြ၏။ ဤစာရေးသူကား ထိုသို့ မဆိုချင်ပါ။ အထူး သဖြင့် “သူတို့လင်မယား-၃၄ နှစ်” နှင့် ပတ်သက်ပြီး ထိုသို့မဆိုချင်ပါ။ အကြောင်းမူကား ဇာတ်ကောင်တို့ကလည်း မထူးဆန်း၊ ဇာတ် လမ်း ဇာတ်ကွက်တို့ကလည်း မထူးဆန်းဘဲ၊ “သူတို့ လင်မယား-၃၄ နှစ်” ထဲမှ ဇာတ်ကောင်တွေ မြန်မာ့လူ့ဘောင်မှာ ထောင်သောင်း မကရှိ၍ သူတို့ အဖြစ်အပျက်မျိုးတွေ အများကြီးရှိသောကြောင့်တည်း။

ဤဖြစ်ရပ်အမှန်ဝတ္ထုထဲတွင် စာရေးသူလည်း ဇာတ်ကောင်တစ်ဦး အဖြစ်ဖြင့် ပါဝင်နေသည်။ မြန်မာ လူ့ဘောင်တွင် စာရေးသူလို အခြား ပုဂ္ဂိုလ်ပေါင်း များစွာသည်လည်း “သူတို့ လင်မယား-၃၄

နှစ်"ထဲမှ အဓိက ဇာတ်ကောင် (ဝါ) ဇာတ်လိုက် မင်းသားဖြစ်သူ ကိုအေးမောင်လို လူတွေကို တွေ့မြင် ဘူးကြဲ ပါလိမ့်မည်။ တွေ့မြင်ရုံ မက၊ စာရေးသူလိုပင် ဆက်ဆံရဘူး ပါလိမ့်မည်။ အဓိကအမျိုးသမီး ဇာတ်ကောင် (ဝါ) ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးဖြစ်သူ မလှရီလို မိန်းမတွေကို လည်း တွေ့မြင်ဘူးကြဲ ပါလိမ့်မည်။ ယောက်ျားက အမူးသမား၊ မိန်းမက အညှင်းဆဲခဲ။ ယောက်ျားက မိန်းမဆိုလျှင် "ကွန် ကုလား မယား တောသူ" ဟု သဘောထားသူ။ မိန်းမက ယောက်ျားကို "ဘုရားတဆူ ဂုဏ်လုံး" ဟု သဘောထားသူ။

ထိုသို့ဆိုလျှင် စာရေးသူသည် အဘယ်ကြောင့် ဤမထူးဆန်း သောဇာတ်ကောင်များနှင့် မထူးဆန်းသော ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် များကိုအခြေခံ၍ ဝတ္ထုတပုဒ် ရေးထုတ်လိုက်ရပါသနည်း။ တွေ့နေကျ မြင်နေကျအရာဘို့သည် စိတ်ပါဝင်စားစရာ ရှိပါဦးမည်လော။ တွေ့နေကျမြင်နေကျ၊ ကြိုကြိုက်နေကျ အဖြစ်အပျက်တို့သည် အနုပညာ ဖြစ်လာနိုင်ပါသည်လော။

စားစားသူသည် တခါက ဟာဝိုင်းအီကျွန်းသို့ ရောက်သောအခါ "ဟာဝိုင်းအီကျွန်း၏ ပန်းများ" ဆိုသော စာအုပ်ကို ဝယ်ဖတ်သည်။ ယင်းစာအုပ်တွင်ပါသော ဆေးဆောင်စုံဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားသည့် ပန်းဓါတ်ပုံများကို ကြည့်သည်။ ပန်းတပွင့်မှာ ထူးထူးခြားခြား လှပသဖြင့် တခါမှ သည်လောက်လှပသော ပန်းကို မမြင်ဖူးဘူးဟုပင် ဖင်မိလေ၏။ ပူးတွဲပါဇာကို ဖတ်ကြည့်တော့မှ စိန်းပန်းပွင့် တပွင့်ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ စိန်ပန်းခေတ္တ ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်နေသည်ကို မြင်နေကျ ဖြစ်ပါ၏။ အခြားသစ်ပင်တွေကြားမှာ နီရုနေသော စိန်ပန်းပင်ကြီး၏အလှကို သဘိပွဲခါပါ၏။ သို့သော် စိန်ပန်းပွင့် တပွင့်သည် ဤဤလှပနိုင်သည်ကို တခါမျှ မစဉ်းစားမိခဲ့ချေ။

ထို့ကြောင့် တွေ့မြင်နေကျ လူတွေထဲမှ နှစ်ဦးသုံးဦးကို ရွေးထုတ်ကာ ဇာတ်ကောင် လုပ်ခြင်းဖြင့်၎င်း၊ တွေ့ကြိုနေကျ လူတို့ အဖြစ်အပျက်တွေထဲမှ တခုနှစ်ခုကို ရွေးထုတ်ကာ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်

ဆုတ်ခြင်းဖြင့်၎င်း၊ အနုပညာ မြောက်နိုင်သည်။ အလှအပ ဖန်တီး၍ ရနိုင်သည်ဟု စာရေးသူ ယုံကြည်ပါသည်။

“သူတို့ လင်မယား-၃၄ နှစ်” ဖြစ်ရပ်အမှန် ဝတ္တု၏ ဦးတည်ချက် ကား အရက်မကောင်းကြောင်းကို ပြောပြရန်ဖြစ်၏။ အရက်မကောင်း ကြောင်းပြောကြရသည်မှာလည်း ဝိုးနေပါပြီ။ ပြောရဖန်များ၍ နား လျှံသလောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဝုဒ္ဓါလ်အမျိုးမျိုးက နည်းမျိုးမျိုးဖြင့် ပြောခဲ့ ကြပြီ။ သို့သော် စာရေးသူက သူတတ်နိုင်သော နည်းနှင့် ထပ်မပြောပဲ မနေနိုင်ပါ။ အကြောင်းမူကား မူးယစ်ထုံသိုင်းစေသော အန္တရာယ် များတွင် အကျယ်ပြန်ဆုံးနှင့် အနက်ငိုင်းဆုံးသော အန္တရာယ်မှာ အရက်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ဘိန်းဘင်းကဇော် လှော်စာအရက် စသည့် ယစ်မျိုးများတွင် အရက်သည် လူအများဆုံး သောက်သုံးရာ ဖြစ်၏။ အရက်သောက်သုံးခြင်းသည် ယဉ်ကျေးမှု ထုံးစံမလေ့များထဲ တွင် အပါအဝင် ဖြစ်နေ၏။ အချို့က အရက်ကို ဆေးဝါးဟုပင် မှတ် ယင်နေကြ၏။ သို့ဖြင့် အရက်စွဲသူတွေက များလှပေသည်။ စွဲလမ်းမှု အမျိုးမျိုးအနက် အရက်စွဲလမ်းမှုသည် အများဆုံးဟု ဆိုရမည်ထင် ပါသည်။

အရက်စွဲလမ်းမှုသည် လူ့စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တကို၎င်း၊ လူ့ အလုပ်နှင့်စီးပွားရေးကို၎င်း၊ မိသားစု၊ အိမ်ထောင်ရေး ဘဝအပါအ ဝင် လူမှုဆက်ဆံရေးကို၎င်း၊ လူ့ကျန်းမာရေးကို၎င်း ထိခိုက်ပျက်ပြား စေသည်။

မြန်မာလူ့ဘောင်တွင် အရက်သမားနှင့် အရက်သမားမယားတွေ အများကြီးရှိ၏။ အရက်နှိပ်စက်သဖြင့် ပျက်စီးရသည် အဖြစ်အပျက် တွေ အများကြီးရှိ၏။ ယင်းဘို့ထဲမှ ကျွန်တော်နှင့် အရင်းအနှီးဆုံး ဖြစ်သော ကိုအေးမောင်နှင့် မလှဒီဘို့ကို ရွေးချယ်ကာ အဓိက ဇာတ်ကောင် လုပ်၍၎င်း၊ အရက်က ကိုအေးမောင်၏၊ အကျင့် စာရိတ္တ၊ ကျန်းမာရေး၊ အလုပ်အကိုင်နှင့် လူမှု ဆက်ဆံ ရေးဘို့ကို ထိခိုက်ပျက်ဆီးပုံတို့ကို ပုံဆောင်ကာ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်လုပ်၍

၎င်း “သူတို့လင်းမယား-၃၄ နှစ်” ဟူသော ဖြစ်ရပ်အမှန် ဝတ္ထုကို ရေးလိုက်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က ဤစာရေးသူသည် “တခုသောငွေရတု သဘင်” ဟူသော စာအုပ်ကို ရေးခဲ့၏။ မိမိ၏အိမ်ထောင်ရေး ဘဝ သရုပ်ဖော် အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုရေးလိုက်သော “သူတို့ လင်းမယား-၃၄ နှစ်” မှာလည်း အိမ်ထောင်ရေး သရုပ်ဖော် အတ္ထုပ္ပတ္တိတခု ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုက် ဆိုနိုင်ပါ၏။ အမျိုးအစားလုံးဝ မတူသော အိမ်ထောင်ရေးဘဝနှစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

“သူတို့လင်းမယား-၃၄ နှစ်” ကို အတ္ထုပ္ပတ္တိခေါ်ခေါ် ကျွန်တော် ခေါ်ထားသလို ဖြစ်ရပ်အမှန် ဝတ္ထုဟုဘဲခေါ်ခေါ် စာရေးဆရာတ ယောက်အနေနှင့် ကြိုးစားလိုက်သည်ကတော့။ စာဖတ်ပရိသတ်အဘို့၊ ပင်လုံးကွယ် ပွင့်နေသော စိန်ပန်းပင်ကြီးမှ ပန်းတပွင့်ကို ထုတ်ယူ၍ အနီးကပ် အလှကြည့်ရသလို အနုပညာ အလှ ကြည့်ရှု ခံစားနိုင်ရန် ပေတည်း။

ဆိန်းဝေမြင့်

အခန်း ၁

‘တခုသော ငွေရတုသဘင်’ မှ ဇာတ်ရံတဦး

စိန္တကြီး မြိုင်ကြီး-ရိပ်ကြီးငယ်သာ ဆန်းပေစွတကယ်။ တလှမ်းမကွာတယ်၊ ဘယ်ဆီ မြန်းပါစေတော့ရယ်။ နန်းညှာ နွယ်တွဲမီကာ လိုက်ရှာလေတဲ့မယ်။

ကန္တမဆုံးဒွိမှာကွယ် တလမ်းလုံး သီကရီ၊ မဒိပန်းရှာချော့မယ်၊ ရွှေအားတော် ငယ်နှင့်ကွယ်၊ ဟောဒီကုန်းအတက်ကလေးကခေါ်မယ်၊ မောင့်ပရုံးကို မှီတွဲကာ ဇက်ပျံကွယ်။

တောမြိုင်လယ်၊ နုဒီယံတပိုက်မှာလှကွယ်၊ ဩဩ မမောနိုင်ရှာတယ်၊ အခိုအမြန် လိုက်ရှာခဲ့မယ်-ချော့မေခိုင်ရယ်၊ ပြည်တော်ပြန်လမ်း၊ ပန်းရှာချော့မယ်။

တောတောင်ခြေ ဂမုန်းငယ်တို့၊ ချောင်းလုံးပြည့် ရွှေဖီရယ်၊

ကျေးငှက်သံပလီတယ်၊ ဩဩ ကျေးငှက် သံတွေက ပလီတယ်၊ တီတီတာတာ၊ နုတယ်ကိုး၊ ညှိုးပါနှင့်မယ်၊ မညှိုး

လေးလေ့၊ မညှိုးတဲ့ခိုင်အောင်ကွယ်၊ စိုးရွှေခေါင်၊ ငှက်ကယ်
ကရယ်၊ မလေးကို မြည်ကာချော့မယ်၊ ကြည်ပါတော့ကွယ်၊
မြည်ကာချော့တယ်လေး။

နံနက်ခင်း စကြိန်လျှောက်နေစဉ် ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရအသာ
မြိုင်ထ သီချင်းသံ။

သီချင်းစာသားတွေက သာယာကြည်နူးဘွယ် ကောင်းလှသည်။
သိဆိုသူ ကိုအံ့ကြီး၏ အသံကလည်း ကြည်လင် အေးမြလှသည်။
မြန်မာ့အသံ လေ့လှိုင်းကလည်း ပီသ ကြည်မြဲလှသည်။

ယခုနှစ် မိုးရာသီမှာ စောစောကြီး ဆိုက်ရောက် လာသဖြင့်
ကောင်းကင်ပြင်တခုလုံး မိုးသား တိမ်တိုက်တို့ဖြင့် အံ့ဆိုင်းလျက်
ရှိ၏။

ကျွန်တော်သည် အပြင်ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက် ထိုထော်လည်း
အံ့ဆိုင်းနေသော မိုးသား တိမ်တိုက်တို့ကြောင့် အပြင်မထွက်တော့
ဘဲ ကျွန်တော်အိမ် ဝရံတာမှာပင် ကိုယ်လက် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပြီး
နောက် စကြွာ လျှောက်လျက်ရှိ၏။

ရေဒီယိုသံသည် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှ အသံမဟုတ်။ မလှရီတို့
လင်မယားနေသော အိမ်တန်းလျားမှလာသော အသံဖြစ်သည်။

ကိုအံ့ကြီး၏ မြိုင်ထသီချင်းသံတွင် သာယာ ကြည်နူးနေမိသော်
လည်း၊ ထိုအသံကြောင့်ပင် ကျွန်တော်အံ့ဩ နေပါ၏။ မအံ့ဩဘဲ
နေပါမည်လော၊ မလှရီတို့၏ အိမ်မှာ လူမမာအိမ် ဖြစ်နေပြီတည်း။

ကျွန်တော်ရေးခဲ့သည့် “တခုသော ငွေရတုသတင်”ကို ဖတ်ပြီး
ကြည့်သော မိတ်ဆွေများ မှတ်မိကောင်း မှတ်မိ ကြပါလိမ့်မည်။ ကျွန်
တော်တို့အိမ်နှင့် မလှရီတို့လင်မယားနေသောအိမ်သည် တဝိုင်းထဲတွင်
ဖြစ်ပြီး မြက်ခင်းကလေးတခုသာ ခြားလေသည်။ ပန်းပင် သီးပင် ခင်
တန်း ပါးပါးကလေးက သူတို့အိမ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကြားမှာ
ကန့်လန့်ကာသဖွယ်ရပ်တည် နေပေသည်။

သူတို့အိမ်တွင် မလှရီ၏ ခင်ပွန်း ကိုအေးခေမာင်၊ နာမကျန်းဖြစ်ပြီး အိပ်ရာတွင် လဲနေသည်မှာ နှစ်လနီးပါး ရှိလေပြီ။ သူတို့ ရေဒီယိုမှ အသံ တိတ်နေသည်မှာလည်း ထိုမျှပင် ကြာပါပြီ။

ယခင်ကဆိုလျှင် သူတို့အိမ်မှ ရေဒီယိုကို တိုးတိုးတခါ ကျယ်ကျယ် တလှည့်ဆိုသလို အခြေတမ်း ဖွင့်ထား တတ်သည်။ ကျယ်လွန်းသော အခါ ကျွန်တော်ကို အနှောင့်အရှက် ပေးသဖြင့် လှမ်းအော်၍ တိုးတိုးဖွင့်ရန် ပြောရသည်။ လုံးလုံးပိတ်ထားဘို့ ပြောရန်ကား မဖြစ်နိုင်ချေ။ မလှရီ ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူနေသောကာလ နှစ် ၂၀ ပြည့်တုန်းက ကျွန်တော်ကပင်လျှင် လက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ထိုရေဒီယိုကို မလှရီအား ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

မလှရီသည် ရေဒီယိုကို စွဲနေပေပြီ။ သူ့အတွက် ရေဒီယိုတလုံး သတ်သတ်မပေးမီ၊ ကျွန်တော်တို့ ရေဒီယိုကို သူ့ဘဲအများဆုံး နားထောင်ခဲ့၏။ သူတို့အဖွဲ့ သီးသန့် တလုံး ရသွားပြန်တော့လည်း သူ့ဘဲအများဆုံး နားထောင်၏။ မလှရီသည် ချက်ရင်းပြိုင်ရင်း၊ အဝတ်လျှော်ရင်း၊ မီးပူတိုက်ရင်း၊ ထမင်းစားရင်း၊ အနားယူရင်း၊ နေ့ခင်း နေ့လယ်တရေးတမောအိပ်ရင်း ရေဒီယိုကို ဖွင့်ထားသည်။ ဂရုတစိုက် နားထောင်သည် မထောင်သည်မှာ ပခာနမဟုတ်။ ရေဒီယိုသံ ကြားနေရခြင်းသာပခာနဖြစ်သည်။ မလှရီသည် မြန်မာ့အသံဖြင့်အချိန်မှတ်သူလည်းဖြစ်သည်။ မလှရီသည် ဈေးသွားသည်မှအပ အပြင် သိဘဲထွက်ရသူမဟုတ်။ စာတတ်သူလည်းမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာ့အသံကို ဖွင့်ထားသည့် အချိန်များအနက် ဂရုတစိုက် နားထောင်သည့်အခါ ဖြစ်စေ၊ ဂရုမစိုက်ဘဲ နားထောင်သည့် အခါဖြစ်စေ အိပ်ငိုက်ရင်း နားထောင်သည့် အခါဖြစ်စေ၊ ဒီတချိန်မဟုတ် အခြားဘချိန်ချိန်တွင် သတင်းတခုခု၊ ဗဟုသုတ တရပ်ရပ်၊ ဂီတရသ တပါးပါးစသည်တို့သည် မလှရီ၏ ဟာဒယနှလုံးအိမ်အထိ စိန်ဝင် ထိုးဖောက်လေသည်ဖြစ်၏။

မလှရီ ရေဒီယိုစွဲသလို ကိုအေးမောင်လည်း ရေဒီယို စွဲနေသည်။ သူသည် စာတတ်သူဖြစ်သဖြင့် သတင်းစာနှင့်ဝတ္ထုများကို ဖတ်၏။ (တုရားဘုရားကိုကား ဝါသနာ မပါပါ)။ သူငယ်ငယ်က အတီး အမှုတ် ဝါသနာပါသည်။ သီချင်းကြီးများကို သီဆိုရင်း တီးမှုတ်တတ် သည်။ ကြီးလာတော့ သီချင်းဂီတ သီဆို တီးမှုတ်သံများကို နား ထောင်ရန် ဝါသနာပါသည်။ သို့သော် မြန်မာ့အသံကို ကိုအေး မောင် နားထောင်ခြင်းမှာ ဤအကြောင်း ကြောင့်သာဟု မမှတ်ယူ သင့်ပါ။ ကိုအေးမောင်သည် ရုံးစာရေးကြီး ဖြစ်သည်။ သူ့ရုံးမှပြန်၍ အလားတူင် များသောအားဖြင့် မူးနေတတ်သည်။ အလုပ်များခဲ့၍ အလုပ်ပင်ပန်းကာ မူးနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ ယစ်ရှေ့ရည်ကြောင့် မူးနေ ခြင်းဖြစ်သည်။ ရေချိန်ကိုက်ရုံဆိုလျှင် သူသည် မြန်မာ့အသံကို အရ သာခံ၍ နားထောင်၏။ ထိုအခါ ရေဒီယိုသံက တော်ရုံသာဖြစ်၏။ ရေချိန်လွန်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်၊ မသိမ်းနိုင်ဖြစ်ကာ ဆူဆူပူပူ လုပ်နေလျှင်ကား ရေဒီယိုသံကပါ ကျယ်လာ၏။ ဆူပူသံကို ရေဒီယို သံဖြင့်ဖုံးရန် အကြံဖြင့် အသံချဲ့ခလုတ်ကို လှည့်လိုက် လေသလား မပြောတတ်ပါ။

ယခုတော့ ယခင်ကနှင့် မတူပါပြီ။ ကိုအေးမောင်သည် ရေချိန် အောက်လျော့၍၎င်း၊ ရေချိန်ကိုက်ရုံသော်၎င်း၊ ရေချိန်ထက် လွန်၍ သော်၎င်း မသောက်နိုင်တော့ပြီ။ အချက်မှာဖြင့် အိပ်ရာမှာ လဲနေ လေပြီ။ သူ့ဘို့အိမ်မှ ရေဒီယိုသံ တိုးတိုး၎င်း၊ ကျယ်ကျယ်သော်၎င်း မလာသည်မှာ အတော်ကြာသွားပါပြီ။

ယခု သူ့ဘို့အိမ်မှ ရေဒီယိုသံ လာပြန်ပြီ။ မတိုးမကျယ်၊ ပီသ ကြည် မြိရုံကလေး။

ကိုအေးမောင်က အဖွင့်ခိုင်းလေသလော၊ မလှရီက ဖွင့်လိုက်လေ သလော၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့ဘို့အိမ်က ရေဒီယိုသံ လာတော့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားမိသည်။ မြော်လင့်ချက်လည်း တက်သွား လေသည်။

ကိုအေးမောင် ရောဂါသက်သာလာလို့ ရေဒီယိုဖွင့်ခြင်း ဖြစ်ဟန် တူသည်။ ထို့ကြောင့် ကွန်တော်၏ မြော်လင့်ချက် တက်သွားခြင်းပါ။

ကိုအေးမောင်၏ ရောဂါမှာ လူများစွာအတွက် မြော်လင့်ချက် မရှိတော့သော ရောဂါဖြစ်၏။ သူသည် တနေ့တခြား အားအင် ကုန်ခန်းလာ၏။ တနေ့တခြား အစားအသောက် ပျက်လာ၏။ တနေ့တခြား ပိန်ချိုးကျသွား၏။ သို့သော် ဝမ်းပိုက်ကြီးကား တနေ့ ထက်တနေ့ ဖောင်းပွလာ၏။ သူ့ပိုက်သည် ဘေးလုံးကြီးဖြင့် ဖောင်းပွ နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဤတောင်ကိုကြည့်ပါ။ အဝေးက မြင်နိုင်ပါသည်”။ သူသည် စာသက်လုံး အရက်ကို အလွန်အကျူး သောက်လာခဲ့သည်။ သူကိုယ် တိုင် ဖြောင့်ဆို ဝန်ခံချက်အရ ၁၃-၁၄ နှစ်သားကစ၍ အရက် သောက်ခဲ့သည်။ ယခု သူ့အသက် ၆၄ နှစ်ရှိပြီဆိုတော့ သူ့အရက် သက်မှာ ရွှေရတုသဘင်သို့ ရောက်နေလေပြီ။ ဤမျှ အရက်သောက် သူ၏ ရောဂါသည် ဘာဖြစ်ရမည်နည်း။ အသည်းဆန်ကာကျခြင်း၊ အသည်း ကျွမ်းလောင်ခြင်း၊ အစာအိမ်၊ အူသိမ်အူမ၊ သရက်ရွက် စသော ဝမ်းတွင်း ကလီစာတွေ ကျွမ်းလောင် ပျက်စီးခြင်း စသော ရောဂါသာ ဖြစ်ရပေမည်။

သူ့လို အူမူးသမားများအတွက် ဤရောဂါမျိုး ဖြစ်တတ်သည်ဟု လူ့အများ ခန့်မှန်းကြသလို ကွန်တော်လည်း ခန့်မှန်းပြီးဖြစ်ပါ၏။ သူ့ကိုလည်း ကွန်တော်သတိပေးခဲ့ပြီးဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် သေချာ အောင် ကွန်တော် ဆရာဝန်နှစ်ဦးကို ခေါ်ငြဲခဲ့ပါ၏။ နှစ်ဦးစလုံး ကပင် အသည်းကင်ဆာဖြစ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြပါသည်။ အသည်း ကင်ဆာ သက်သက်လား၊ သို့မဟုတ် သရက်ရွက်၊ အစာအိမ်၊ အူ သိမ် အူမ စသည်တို့ကို ကူးစက်ကင်ဆာ ဖြစ်နေပြီးလား အသေးစိတ် ခွဲခြားခြင်းတော့ မရှိပါ။ တခုကတော့ သေချာသည်။ ဤရောဂါမျိုး သည် သမား လက်လွတ် လိုက်ရသော ရောဂါမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ပထမဆုံး ကျွန်တော်ခေါ်ပြသော ဆရာဝန်မှာ ကျွန်တော်ရေး
သော တက်ခေတ်နတ်ဆိုးဝဏ်တူတွင် နိဒါန်းရေးသူ ဒေါက်တာလာမက်
(Dr. Lamech) ဖြစ်သည်။ အမ်အေ၊ အမ်ဘီ၊ စီအိမ်ချ်၊
အက်ဖ် အာရ်စီ အက်၊ အယ်အာစီပီ စသည်ဖြင့် ဘွဲ့တွေများလွန်း
သဖြင့် ကျွန်တော် သား သမီးများက ကမ္ဘာမှာ နောက်ထပ် ဆေး
ဘွဲ့တွေ ကျန်သေးရုံလားဟု မေးယူရသော ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသည်မှာပင် အနှစ် ၄၀ နီးပါးရှိပြီ။ အသက်
ကလည်း ၇၄ နှစ်ရှိပြီ။

လူနာကို စစ်ဆေးပြီးတော့ ဒေါက်တာလာမက်က ကျွန်တော်ကို
တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။ “ဟေ့-လူ၊ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ တို့လုပ်နိုင်
တာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ အေး လူနာ ကျေနပ်ရုံတော့ အားဆေး
လေး ဘာလေး ထိုးပေးတာပေါ့”

ဒေါက်တာ လာမက်သည် မိတာမင် ဘီတွဲသား-ဘာလား
မသိ၊ ဆေးထိုးပေးသွားသည်။ ပြီးတော့ ဆရာဝန်ပေါက်စ၊ သို့မဟုတ်
ကျောင်းသား ဆရာဝန်ကလေးတွေကို ဆေးထိုးခိုင်းရန် ဆေးဂုလင်း
နှစ်လုံး ပေးသွားလေသည်။

ကျွန်တော်က ဒေါက်တာလာမက်အား
“ကျွန်တော် မမာဆေး ဆရာနဲ့ ကုချင်တယ်”

“မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့၊ သူတို့ဘာမှ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မမာ
ဆေးက လျက်ဆားထို့၊ ငန်းဆေးထို့၊ လျှာပွတ်ဆေးထို့ လောက်သာ
ကောင်းတာ၊ ငါလဲ အဲဒါတွေ သုံးနေတာတဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်
ကြီးတဲ့ရောဂါအတွက် ဘယ်စွမ်းမှာလဲ၊ ဘယ်ဆေးရှိမှာလဲ”

ကျွန်တော်သည် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ပါ။ သူသည် ကျွန်တော်
ငယ်ဆရာ သဘောမျိုး ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အဖိုးကြီးတွေကလည်း
သူတို့အဖွဲ့နှင့်သူတို့၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်အဖွဲ့နှင့် ကျွန်
တော်။ အပြန်အလှန် ဆွေးနွေး ပြင်းခုံလို့ အကြီးဘူး တော့သည်
မဟုတ်။

ကျောင်းသား ဆရာဝန်ကလေး တယောက်ကို ဒေါက်တာ
လာမက် ပေးခဲ့သောဆေးဖြင့် ဆေးသိုးခိုင်းရာ၊ သူက ဆေးသိုးပေး
ပြီးနောက်၊ လူမမာ နှစ်ရက်သာ ခံတော့မည်ဟု ပြောသွားလေသည်။

ကျွန်တော် ခေါ်ပြသော အခြားဆရာဝန်တစ်ဦးမှာ ဒေါက်တာ
ဘသိန်း ဖြစ်သည်။ (တကယ်တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပင့်ခေါ်
ခြင်း မဟုတ်ပါ။ အိမ်နီးနားချင်းတစ်ဦးက သူ့ဝေဒနာအလျောက် ပင့်
ခေါ်လာရာ၊ ကျွန်တော်က လူနာကို ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူသည်
ထင်ရှားသော တီဘီကု ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်သည်သာမက၊ တိုင်းရင်း
ဆေးပညာကို ယုံကြည်အားထား၊ လေ့လာ လိုက်စားသဖြင့်၊
အစိုးရက ခန့်ထားသော တိုင်းရင်းမြန်မာ ဆေးကောင်စီဝင် လူကြီး
တစ်ဦးပင် ဖြစ်နေသည်။ အသက်က ၆၆ နှစ် ရှိနေပြီ။

ဒေါက်တာဘသိန်းကို ခေါ်ပြချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် လူနာအား
သိမ်ဖြူဆရာတော် အရှင် နာဂသေနထံ အပ်ပြီးသား ဖြစ်နေလေပြီ။
ဆရာတော်က ဆေးပေးပြီးသားဖြစ်၍ ဆရာတော်၏ ညွှန်ကြားချက်
များအတိုင်း ကျွန်တော်က လူနာကို ဆေးကျွေး ပြုစု နေပြီဖြစ်သည်။
ထိုအကြောင်းကို ဒေါက်တာဘသိန်းအား အစုံအလင် ပြောပြ၏။
သိမ်ဖြူဆရာတော်၏ ဆေးခန်းမှ ထုတ်ပေးထားသော လူနာမှတ်ပုံ
တင်ကပ်ပြားကိုပါ ဒေါက်တာဘသိန်းအား ထုတ်ပြ၏။

ဒေါက်တာဘသိန်းသည် လူနာကို စစ်ဆေးပြီးနောက် အားလုံး
ရှေ့မှပင် ပြောပြပါသည်။ “ဒီရောဂါ အခြေအနေအရ သိမ်ဖြူ
ဆရာတော်ကြီးနဲ့ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ကုသခြင်းက သင့်လျော်ပါ
လိမ့်မယ်။ အာယုဗေဒဆေးကုနည်းကုသုံးနဲ့ ငွင်ကျကောင်း ကျပါ
လိမ့်မယ်”

ဒေါက်တာ ဘသိန်းသည် လူနာကို အားတိုးဆေးနှစ်လုံး ထိုး
ပေးပြီးနောက် ပြန်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်က သူ့မော်တော်ကား
အနီးရောက်အောင် လိုက်ပို့ရာ၊ သူက ကားပေါ်အတက်တွင်၊

“ဦးသိန်းဖေမြင့်ရေး၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဒီရောဂါ မျိုးကို
Lost case လက်လွှတ်ရတဲ့ကိစ္စ လို့ ထားတာပဲ။ ဆရာတော်၊
နည်းနဲ့ ကြိုးစားကြည့်ပါ။ အောင်ချင် အောင်မယ်ဗျ”

အထက်တနေရာတွင် “ကိုအေးမောင်၏ ရောဂါမှာ လူအများ
အတွက် မြော်လင့်ချက်မရှိတော့သောရောဂါ” ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်
ရေးခဲ့၏။ အမှန်ပင် လူအများအတွက် မြော်လင့်ချက်မရှိပါ။ သို့သော်
ကျွန်တော်တို့သုံးဦးကား မြော်လင့်ချက် ထားကြပါသည်။ မြော်လင့်
ချက်ထား၍ ကုသ ပြုစုကြပါသည်။

ထိုသုံးဦးကား မလှရီ၊ ကျွန်တော်နှင့် သိမ်ဖြူ ဆရာတော် အရှင်
နာဂသေန တို့ဖြစ်သည်။

မလှရီကား နေ့မအား ညမအား မညည်းမညူ ပြုစုသူ။

ကျွန်တော်ကား သိမ်ဖြူဆရာတော်၏ ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် ဆေး
ကျွေးသူ။

သိမ်ဖြူဆရာတော်ကား အသက်တချောင်းကို ကယ်တင်လိုသော
စေတနာ အရင်းခံပြီး၊ အာယုဗေဒ ဆေးပညာရှင် တဦးအနေနှင့်
ရောဂါတွင် စိတ်ဝင်စားကာ ကြပ်မတ် ကုသပေးသူ။

ကျွန်တော်တို့ မြော်လင့်ချက် ထားကြပါသည်။

ကျွန်တော် မြော်လင့်ချက် ထားခြင်းအတွက် အကြောင်းအမျိုးမျိုး
ရှိသည်။ အကြီးဆုံးအကြောင်းကတော့ မလှရီ မြော်လင့်ချက်ထားခြင်း
ကြောင့် ကျွန်တော် မြော်လင့်ချက် ထားခြင်းဖြစ်သည်။ တနည်းဆို
သော်မလှရီ၏ မြော်လင့်ချက်သည် ကျွန်တော် ရင်တွင်းတွင် မြော်
လင့်ချက်များ ဖြစ်ပေါ်စေလေသည်။

စင်စစ် ကိုအေးမောင်ကား မြော်လင့်ချက်ထားအပ်သူ မဟုတ်။
ကျွန်တော်နှင့်သူ အတူနေရသော ၂၀ နှစ်သောကာလအတွင်း အတွေ့
အကြုံများအရ ဆိုရသော်၊ သူသည် မြော်လင့်ချက် မရှိသူဖြစ်သည်။

“တခုသောငွေရတုသဘင်” တွင် ကျွန်တော်တစ်ပြိုင်သော ဇာတ်
လိုက်နှင့် ဇာတ်ရံများမှာ ကျွန်တော်၊ ဇနီး ခင်ကြည်ကြည်၊ သားကြီး

ဟင်္သာ၊ သားလတ် အာသာ၊ သားအငယ်ဆုံး ခွန်သာ၊ တဦးတည်း
သောသွီးကြည်သာ၊ အိမ်မှုရေးရာတာဝန်ခံ မလှရီ၊ ယင်း၏ခင်ပွန်း
ကိုအေးမောင်နှင့် အိမ်မှာမွေးထားသော ခွေးကလေး မောင်ဇင်ဘို
တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် “တခုသော ငွေရတုသဘင်”ကို ဖတ်ရပြီးဖြစ်သော
မိတ်ဆွေများက ကိုအေးမောင်အကြောင်းကို အတော်အတန်သိထား
ကြပါလိမ့်မည်။ သို့သော် “တခုသော ငွေရတုသဘင်”မှာ ကိုအေး
မောင်နှင့် မလှရီအကြောင်း အဓိကထား၍ ရေးသောစာအုပ်မဟုတ်။
ကျွန်တော်နှင့် ဇနီး ခင်ကြည်ကြည်တို့၏ အိမ်ထောင်ရေး ဘဝကို
အဓိကထားပြီး ရေးထားသော စာအုပ်ဖြစ်၏။ ကိုအေးမောင်နှင့်
မလှရီတို့သည် ဇာတ်ရံများ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခု စာအုပ် ကတော့
ကိုအေးမောင်နှင့် မလှရီတို့ လင်မယား အကြောင်း ဖြစ်သည်။
ကိုအေးမောင်သည် ရုံးစာရေးဝန်ထမ်းတဦးဖြစ်၍ မလှရီက အိမ်မှု
ရေးလုပ်သား တဦးဖြစ်သည်။ ကိုအေးမောင်က ရုံးအလုပ်ကို “မင်း
တိုင်းကြေ”လောက်သာ လုပ်ပြီး၊ အရက်သေစာ သောက်ခြင်းကို လွန်
လွန် ကျူးကျူး လုပ်သူဖြစ်၏။ မလှရီက အိမ်မှုရေးရာကို ကြိုးစား
ပမ်းစား လုပ်သလောက် အမူးသမားလင်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်
အန္တိတာခံကာ လုပ်ကျွေး ပြုစုသူဖြစ်သည်။ “တခုသော ငွေရတု
သဘင်”ကိုဖတ်၍ ဤမျှတော့ အကြမ်းဖျင်း မှတ်မိကြပါလိမ့်မည်။

ယခုစာအုပ်တွင် ကိုအေးမောင်နှင့် မလှရီတို့၏ ဖော်ပြပါအရည်
အခြင်းနှင့် စရိုက်သဘာဝများနှင့် သူတို့ လင်မယား၏ဘဝကို ပိုမို
သိရပါလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် ကိုအေးမောင်တယောက် အရက်၏ကျေး
ကျွန် ဖြစ်ရသည့် အကြောင်းနှင့် နောက်ဆုံးတွင် မလှရီအရှောင်သာ
ဖြစ်လာရလေသော အရက်နာ ရောဂါတို့အကြောင်းကို စုံစုံစေ့စေ့
တွေ့ရပါလိမ့်မည်။

ယခုတလော သူ့အရက်နာ ရောဂါသည် “တနေ့ရွှေ တနေ့ငွေ” ဆိုသလို ဖြစ်နေသည်။ မြော်လင့်စရာတွေ ပေါ်လာလိုက်၊ မြော်လင့် ချက်တွေ ကူးဆင်းသွားလိုက် ဖြစ်ရလေသည်။

ကျွန်တော် စင်္ကြံလျှောက်နေရာမှ ကြားလိုက်ရသော ကိုအံ့ကြီး၏ မြိုင်ထ ငယ်ချင်းသံကြောင့် ကျွန်တော် မြော်လင့်ချက်တွေ တက်သွား လေသည်။ ချက်ချင်းပင် လူနာကို သွားကြည့်လိုက် ချင်သေးတော့၏။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် စင်္ကြံဆက်လျှောက်ပြီး အခြား ကျန်းမာ ရေး လေ့ကျင့်ခန်းများ ပြီးသည်အထိ ဆိုင်းနေလိုက်လေသည်။

ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းများ ပြီးသွားသောအခါ ကိုအေး မောင်၏အိမ်မှ ရေဒီယိုသံ တိတ်နေပြီ။ ဘယ်တုန်းက ပိတ်လိုက်ခဲ့ကြ သည်မသိ။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ်လေ့ကျင့် ခန်းနှင့်ကိုယ် အလုပ် များနေသဖြင့် သတိမထားမိလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

အခန်း ၂

တောသူဌေးသား ကိုကိုအေး

ကျွန်တော်သည် မှုံစား၊ ကော်ဒီယောက်၊ ရေခိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီးနောက် ကိုအေးမောင်ကို အိမ်ဖက်သို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ခုံဖိနပ်သံကို ကြားသဖြင့် ထိုအခိုက် လူမမာစောင့်ဖြစ်နေသော ကိုဝင်းက ဆီးကြိုနေလေ၏။ မလှချီသည် ဈေးသွားခြင်း၊ ချက်ပြုတ်ခြင်းစသော အိမ်မှုရေးရာများဖြင့် အလုပ်များနေရာ ကိုဝင်းကလာပြီး လူမမာစောင့်ပေးရ၏။

ကိုဝင်းမှာ ကိုအေးမောင်၏ ညီဝမ်းကွဲဖြစ်သည်။ သူသည် တပ်မတော်မှာ အချစ်ခိုလှုံဖြစ်ခဲ့ပြီး ယခုအခါ ပင်စင်ယူ၍ တောင်ဥက္ကလာမှာ နေထိုင်လျက်ရှိသည်။

ကိုဝင်းသည် ပြေးခုန်ပစ် အားကစားသမား ယူနိုဗေင်းအဟောင်းကို ဝတ်ထားသည်။ တပ်ထဲတုန်းက သူသည် လိုက်ပိတ် အသေးမချန်ပီယံဝင်းမောင် ဟုထင်ရှား ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခု သူဝတ်ထားသော အားကစားသမား ယူနိုဗေင်းအဟောင်းမှာ သူ့အာတ်စဟောင်းပဟုန်။ သူ့သား စက်မှု တက္ကသိုလ်ကျောင်းသွက် အင်ဂျင်နီယာ၏ အကျများ ဖြစ်သည်ဆို၏။

ကျွန်တော်က-

“ကိုဝင်း လူမမာဘယ်နယ်နေသလဲ”ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုဘဲ ဆရာ”

ကိုအေးမောင်တို့ အိမ်တန်းလျားမှာ အခန်းခလေးခန်းရှိရာ၊ တခန်းက မီးခိုးခန်း၊ နှစ်ခန်းက အိပ်ခန်း၊ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းကြားတွင်၊ ဧည့်ခန်းတခန်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် လူမမာခန်းထဲ မဝင်မီ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကိုဝင်းနှင့် စကားပြောနေခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

“ခုနစ်က ရေဒီယိုဖွင့်တာ ခင်ဗျားဖာသာ ဖွင့်တာလား၊ ကိုအေးမောင်က အဖွင့်ခိုင်းလို့လား”

“ကိုကိုအေးက အဖွင့်ခိုင်းပါဘူး။ ကျွန်တော် ဖွင့်လိုက်တာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“ဪ-လူမမာအိမ်က ရေဒီယိုသံကြားရတော့ အားတက်သွားလို့ပါ။ ကိုအေးမောင်က အဖွင့်ခိုင်းလို့ ဖွင့်ရတယ်ဆိုယင် ရောဂါသက်သာလို့၊ စိတ်ကြည်လင်လာလို့ဆိုပြီး အထူးအားတက်ရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့”

ကိုဝင်းက ကျွန်တော်ရှေ့စကား မဆက်နိုင်မီ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ဆရာ။ တနေ့က ကျွန်တော် ကက်ဆက်ယူလာပြီး ဘုန်းကြီးတရားဟောတဲ့ တိတ်ကို ဖွင့်ထားတယ်။ တော်တော်ကြာတော့ ကိုကိုအေးက နားပူတယ်ဆိုလို့ ပိတ်ပေး လိုက်ရတယ်။ ခုနကတော့ ကျွန်တော် ပျင်းတာနဲ့ ရေဒီယိုကို ဖွင့်လိုက်တာပါ။ ခဏကြာတော့ လူမမာ နားပူမှာစိုးတာနဲ့ ကျွန်တော် ဖာသာ ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်လေ”

“ဒါဖြင့်လဲ ပြီးတာပါဘဲ”

ဧည့်ခန်းတွင် စာပွဲဟောင်းနှင့် ကုလားသိုင်းအဟောင်းများရှိသည်။ ဟောင်းသော်လည်း သုံးမရသည့် မဟုတ်၊ အရောင် အဆင်းမရှိ၊ ဖုံသဏ္ဍာန် မလှ။ သို့သော် ခိုင်ခန့်သော ပရိဘောဂများ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် အိမ်တွင် အသစ်နှင့် အစားမထိုးနိုင်သေးခင်က အသုံးပြုခဲ့
သော ပစ္စည်းများပင် ဖြစ်သည်။

စာပွဲပေါ်တွင် ဆေးပုလင်းများ၊ ဆေးထုပ်များနှင့် ဆေးခွက်များ
တင်ထားသည်။ ထို့ပြင် လင်ပန်းငယ်ငယ် ကလေးနှင့် သနပ်ခါးခဲ
များ ထည့်ထားသည်။ သနပ်ခါးခဲကလေးများကြောင့် ထင်ပါ။ အခန်း
ထဲမှာ ဆေးနံ့ မနံ့ဘဲ သနပ်ခါးနံ့ သင်းနေပေသည်။

စာပွဲသည်၎င်း၊ ကုလားထိုင်းများသည်၎င်း၊ ကြမ်းပြင်သည်၎င်း
ကောင်းစွာ လှည်းကျင်း ဆေးကြော ထားသဖြင့် သန့်ရှင်းနေသည်။
ယင်းတို့တွင် အစက် အပြောက်များရှိပါက၊ ယင်းတို့သည် သနပ်ခါး
စက်များပင် ဖြစ်လေသည်။

နံရံတို့တွင် ရုပ်စုံပြက္ခဒိန်များနှင့် အလှအပရုပ်ပုံများ ချိတ်ဆွဲထား၏။
လူမမာခန်းအဝင်ဝ လက်ျာဘက်နံရံတွင် အချိန်ဇယား ရေးဆွဲ
ထားသော ကပ်ပြားတစ်ခုကို ချိတ်ထား၏။ ကျွန်တော် သမီး
ကြည်သာမြင့်က ကိုအေးမောင်အတွက် သိမ်ဖြူဆရာတော် ဆေးပေး
ကျွေးသည့် အညွှန်းအတိုင်း အချိန်ဇယား ပြုလုပ်၍ ချိတ်ဆွဲထားခြင်း
ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်ဇယား ကပ်ပြား ကလေးကို ခဏ ကြည့်ပြီးနောက်
ကျွန်တော်သည် လူမမာခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

လူမမာခန်းဆိုသည်မှာ ကိုအေးမောင်နှင့် မလှရီတို့၏ အိမ်ခန်းပင်
ဖြစ်ပါသည်။

တယောက်အိပ်ကုတင် နှစ်လုံးကို ဆက်၍ ခင်းထားသည်။ နှစ်
ယောက် နိုင်လွန်ခြင်ထောင်ကြီးကို ချထားသဖြင့် အထဲက လူမမာကို
ကောင်းစွာ မြင်ရပါသည်။

ကိုအေးမောင်ကား အရပ်ရှည်သူ၊ အရိုးအရင်းအမာခံကောင်းသူ
ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ခေါင်းက ကုတင်ခေါင်းရင်းနှင့် ထိနေသလို
သူ့ခြေထောက်က ကုတင်ခြေရင်းနှင့်ထိနေသည်။ ထို့ကြောင့် အနေ
ချောင်အောင် ခပ်စောင်းစောင်း လှဲနေလေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင်
လွှာချင်းစောင်တထည် လွှမ်းထား၏။

ကျွန်တော်သည် နိုင်လွန်ခြင်ထောင်ကို ဖောက်၍သော်၎င်း၊ လွှာ
ချင်းစောင်ကို ဖောက်၍သော်၎င်း၊ လူမမာ ကိုအေးမောင်ကို သေခြာ
စွာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ကမ္မဋ္ဌါန်း ရှပ်ဆိုသည်မှာ ကိုအေးမောင်၏
ဤအခြေအနေမျိုးကို ဆိုလိုဟန်ရှိ၏။ လက်ခြေ ရင်ဘတ် စသည်တို့
တွင် အသားဟူ၍ မရှိတော့။ အရိုးကို အရေဖုံးနေသည်။ ပိုက်ကြီးက
တော့ ဖောင်းနေသည်။ ခြေဖမ်းတို့ကလည်း ရောင်နေသည်။ အံ့ဩ
စရာကောင်းသည်ကား မျက်နှာတွင် အသားအသွေးများ ကျန်နေ
သေးခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် နိုင်လွန်ခြင်ထောင်တွင်းက ကိုအေးမောင်ကို ကြည့်
ရင်း (လောကုတ္တရာ ကမ္မဋ္ဌါန်းမဟုတ်သော) လောကီ ကမ္မဋ္ဌါန်း စီး
မြန်း နေမိလေသည်။

တခါတုန်းက မလှရီရဲ တောသူဌေးသား ကိုကိုအေး။ ယနေ့
မလှရီရဲ လူမမာ။

တခါတုန်းက စားလိုက်၊ သောက်လိုက်၊ ပျော်လိုက်ပါးလိုက်၊ လူ
တကာပေါ် ကျယ်လိုက် လုပ်ခဲ့သော လူမော် လူဇော် အမူးသမား
ကိုအေးမောင်။ ယခု ဆရာဝန်များနှင့်တကွ လူအများက လက်လွတ်
လိုက်ရမည်ဟု နိမိတ်ဖတ်ထားသော အရက်နာ ကျနေသူ ကိုအေး
မောင်။

ကျွန်တော်က ကိုအေးမောင်နှင့် ပတ်သက်၍ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများ
နှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းများကို ဤသို့ပြောမိသည်။

“ကိုအေးမောင်က မူးတုန်းသာ မကောင်းတာပါ။ မမူးယင်
တော့တော်တော်ကောင်းတဲ့ လူပါဗျ”

သည်တော့ ချက်ကျလက်ကျ ပြောတတ်သူ အချို့က ချက်ချင်းပင်
တုံ့ပြန်လိုက်ပါသည်။

“ခက်တာက သူမမူးတဲ့အချိန် မရှိသလောက် ဖြစ်နေတာဘဲဗျ”
ထိုစကားကို ကျွန်တော် မချေပနိုင်ချေ။

လယ်ကူလီမကလေး မလှရီ၏ အမြင်တွင်၊ ကိုအေးမောင်သည် တောသူဌေးသား ဖြစ်ခဲ့ဟန် တူသောကြောင့် ကွန်တော်က တောသူဌေးသား ကိုကိုအေးဟု ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်သော်လည်း အမှန်အားဖြင့် ကိုအေးမောင်သည် တောသူဌေး၏ မြေးသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။ သူ့အဖိုး မြို့စာရေးခင်သည် ရွှေဘိုခရိုင် ဇီးကုန်း ထန်းတပင်ကြားမှ ရွာတရွာတွင် ကြီးပွားချမ်းသာလေသော မြေပိုင်ရှင်ကုန်သည်တစ်ဦးဖြစ်လေ၏။ ဘယ်ခေတ်၊ ဘယ်မြို့မှန်းတော့မသိရ၊ မြို့ဝန်ထံတွင် စာရေးလုပ်ခဲ့ဖူးသော ဦးခင်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မြို့စာရေးခင်ဟု ခေါ်ကြသည်ဆို၏။ မြေယာကေများပိုင်ရုံမက အောက်ပြည် အောက်ရွာနှင့်ပင် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ခဲ့၏။ မန္တလေး၊ မြစ်ကြီးနား မီးရထားလမ်းဖောက်ရာတွင် ဇလီဖားတုံးများ သွင်းခဲ့ရသူ သစ်လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ သားဖြစ်သူ မောင်ဘဒင် (ကိုအေးမောင်၏အဖေ) ကို မန္တလေး စိန်ပီတာကျောင်းသို့ ပို့ခဲ့၏။ မောင်ဘဒင်သည် စိန်ပီတာကျောင်းမှ ခုနှစ်တန်း အောင်ပြီးနောက် ကျောင်းထွက်ကာ အိမ်ကိုပြန်ခဲ့လေသည်။ အိမ်အပြန်တွင် ခုနှစ်တန်း ပညာကို ယူလာရုံဆိုလျှင် တော်သေး၏။ မန္တလေးသူတစ်ဦး (ကိုအေးမောင်ဘိုးအမေ) ကို ယူလာသဖြင့် ဆိုးလှလေသည်။ အကြောင်းမူကား မိဘက သူ့အတွက် ရည်မှန်းထားသူ ရှိပြီး ဖြစ်၍တည်း။ သို့သော် မောင်ဘဒင်သည် ထိုအခက်အခဲကို လွယ်ကူစွာ ကျော်လွှား နိုင်ခဲ့ပါသည်။ မိဘသဘောကျသော မိန်းမကိုလည်း လက်ထပ်ယူလိုက်ပါ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကိုအေးမောင်၏ အဖေ ဦးဘဒင်မှာ ၁၆ နှစ်သားသာရှိသေး၍ အမေ ဒေါ်မမမှာ ၁၈ နှစ်သွီးအရွယ် ဖြစ်လေသည်။

ကိုယ်ကြိုက်မယား။ မိဘ သဘောတူသော မယား။ မယားနှစ်ယောက်နှင့် ကိုဘဒင်သည် မိဘ၏ လယ်ယာ ချောင်းမြောင်းကို ကြည့်ရှုရ၏။ အဖေဖြစ်သူက ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေးအတွက် လွတ်သဖြင့် အဝေးသို့လည်း ခရီးသွားရ၏။ အညာကုန် အောက်ကုန် လဲလှယ်ရင်း သထုံသို့ ရောက်သွားသောအခါ သထုံသူတစ်ဦးနှင့် ချစ်ကြီးသွယ်မိကာ

တတိယမယား အဖြစ်ဖြင့် ဇီးကုန်းထန်းတပင်အထိ ခေါ်ယူ လာပြန်
လေသည်။

ကိုဘဒင်သည် အပေးအကမ်း ရက်ရော၏။ အသုံး အစွဲကြီး၏။
အလုပ်ကိုကား ကြီးကြီးစားစားမလုပ်။ တအိမ်စီထားသော မယား
သုံးယောက်ကြားတွင် အရက်ကလေး တမြို့နှင့် ကူးချည် သန်းချည်
လုပ်ရမ်း ဘဝ စည်းစိမ်ကို ခံစား နေလေသည်။ မန္တလေးသူ ဒေါ်မမ
မှ သား လေးယောက် ဖွားမြင်လေသည်။ ကိုအေးမောင်က သား
အကြီးဆုံးပေတည်း။

ဦးဘဒင်သည် မိဘ၏ ပစ္စည်း ဥစ္စာကို တိုးပွားအောင်မလုပ်နိုင်ဘဲ
ကျဆင်းအောင်သာ လုပ်နိုင် ခဲ့လေသည်။ မြို့စာရေးခင်၏ လယ်ယာ
အချို့ကို ပေါင်နှံ ရောင်းချပစ်သည်။ ကုန်ရှောင်းကုန်ဝယ်တွင် ရှုံး
ပစ်သည်။ သို့သော် အဖေဖြစ်သူ မြို့စာရေးခင်က ဇက်ကြီးဆွဲနိုင်၍
တော်ပါသေး၏။ ပစ္စည်း ဥစ္စာတွေ အားလုံး ကုန်မသွားသေး။
အထိုက်အလျောက် ကျန်သေး၏။

ထိုအချိန် ထိုပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကိုအေးမောင်လူလားမြောက်လာ
ခဲ့သည်။ အဖေတို့ ထန်းရည်အိုး ခွက်လှည့်ရာတွင် နှစ်ပတ် သုံးပတ်
လှည့်အပြီး အပျော်အပျက် ရယ်စရာ မောစရာ အဖြစ်ဖြင့် တခွက်စ
နှစ်ခွက်စ သောက်ခွင့် ရလာသည်။ မိခွေးများအိမ်သို့ အဖေနှင့်လိုက်
ရင်း အရက်ပုလင်း လက်ကျန်ကလေးကို မြည်းခွင့် ရခဲ့လေသည်။
နောက်တော့ မြည်းရုံမက လက်ကျန်ကုန် ရှင်းခွင့် ရလာလေသည်။

ကိုအေးမောင်သည် အဖေ့ထံမှ တောသူဌေးသားစိတ်နှင့် တော
သူဌေးသား ဂိုက်များကို တမင် မလေ့လာ မသင်ကြားရဘဲ ပုံတူကူး
ယူ ရရှိခဲ့လေသည်။ အဖေလိုပင် သောက်စား မူးယစ် တတ်လာရုံမက၊
အဖေလိုပင် အသုံးအဖြုန်း၊ အပေးအကမ်း များချင်သည်။ အခြား
တောသူဌေးသားများနည်းတူ လူတကာအပေါ် ကျယ်ကပ်ကပ်လုပ်
လိုသည်။ သို့သော် ကိုအေးမောင်သည် အဖေ့ဝါသနာ တခုကိုကား
အမွေမရလိုက်။ ယင်းကား မယားငယ်ထားသော ဝါသနာ။

ကိုအေးမောင်၏အဖိုး မြို့စားရေးခင်၊ ကိုအေးမောင်၏ အဖေ ဦးဘဒင်တို့၏ ခေတ်နှင့် ကိုအေးမောင်၏ခေတ် မတူ ကေတုချေ။ “ယောက်ျားကောင်း မောင်းမတထောင်” ဟူသော ခေတ်ကား တဖြေးဖြေး မွှေးမှိန်လာပေပြီ။ ယနေ့အထိ လူအများ အပြားသည် မယားငယ် ယူကြပါသေး၏။ သို့သော် မည်သူမျှ မယားငယ်ယူခြင်း သည်မှန်သည်၊ တရားဝင်သည်၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းက ခွင့်ပြုသောထုံးစံ ဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ကြချေ။ ကိုအေးမောင်သည် ဤကိစ္စတွင် သူ့ အဖိုး သူ့အဖေတို့ထက် ခေတ်မှီတိုးတက်သွားချေပြီ။ “ယောက်ျား ကောင်း မောင်းမတထောင်” ဟူသော စကားကို လက်မခံ တော့ ချေ။ သို့သော် ကိုအေးမောင်သည် “ကျွန်ကုလား၊ မယားတောသူ” ဟူသော စကားကိုကား နှစ်နှစ်ကာကာကြီး၊ စွဲစွဲလမ်းလမ်းကြီးလက်ခံ ယုံကြည်သူ ပေတည်း။

ကိုအေးမောင်သည် ထန်းတပင်မြို့မြန်မာ အလယ်တန်းကျောင်းမှ ခုနှစ်တန်း အောင်သည်။ သူ့အဖိုးနှင့် သူ့အဖေတို့က ဉာဏ်ကောင်း သော၊ စာတော်သော မောင်အေးမောင်ကို မန္တလေးသို့ လွှတ်ပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာ အလွတ် ပညာသင်ကျောင်းမှာ သုံးနှစ် တိုင်တိုင် ထားခဲ့၏။ အမေ့ဘက်မှ အမျိုးတွေကလည်း မန္တလေးမြို့မှာ နေကြ သည် မဟုတ်ပါလား။

မန္တလေးတွင် သုံးနှစ် တိုင်တိုင် ပညာသင်ကြား ခဲ့သော်လည်း ကိုအေးမောင်သည် ပေါက်ပေါက် မြောက်မြောက် ပညာမတတ်ခဲ့ပါ။ အင်္ဂလိပ်စာ ချောက်ချိချောက်ချက်သာ တတ်ခဲ့ပါသည်။ သူနှင့် အမေ့ ဘက်မှ ညီအစ်ကို တဝမ်းကွဲတော်သော စာရေးဆရာမန်းဟင် (ယခု သံအမတ်ကြီး ဦးထွန်းတင်) နှင့် ကွာလှ၏။ ညီမောင်ထွန်းတင်ကား ပေါက်ပေါက် မြောက်မြောက် ပညာတွေ တတ်သွားခဲ့သည်။

ပညာ ပေါက်ပေါက် မြောက်မြောက် မတတ်သော ကိုအေးမောင် သည် ဇီးကုန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အချိန်တန် အရွယ်ရောက် ပြီးမီ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းမှ တခုခုတော့ ပြုရပေတော့မည်။

ထိုစဉ်က မြန်မာ ခုနှစ်တန်းနှင့် အင်္ဂလိပ်စာ ချောက်ချီ ချောက်ချက် တတ်သည်ဆိုလျှင် စာရေး ဝင်လုပ်လိုက လုပ်နိုင်ပေသည်။ သို့သော် တောသူဌေးသားသည် ဘဝင်ကိုင်နေ၏။ စာရေးလောက်တော့မလုပ် လို။ မိဘလက်ငဲ့တ် အလုပ်များ ဆက်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်၏။ အဖိုး၏ မြေယာတွေအနက် အချို့အဝက် ကျန်သေးသည် မဟုတ်ပါလော။ ထိုအချိန်တွင် အဖေလုပ်သူ ဦးဘဒင်ကလည်း အသုံးအဖြုန်းလျှော့၍ လယ်ယာလုပ်ငန်းကို ဖြိုး တိုးတက်အောင်လုပ်ရန် စိတ်အားထက် သန်နေချိန် ဖြစ်လေသည်။ သားအဖ တက်ညီလက်ညီ ကြိုးစားကြ လျှင် ကျဆင်း ပျက်ပြားနေသော အဖိုး၏ စီးပွားရေး အခြေအနေ (၀၁) မိသားစု၏ စီးပွားရေးအခြေအနေကို ပြန်လည် ထူထောင်နိုင် ပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကိုအေးမောင်၏အဖေ ဦးဘဒင်သည် သား နှင့်အတူ ခေတ်မှီစိုက်ပျိုးရေးလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ သီးစား ချထားသော လယ်များထဲမှ ၁၅ ဧကကို ပြန်ယူပြီး၊ ဦးစွာပထမ၊ သားအဖကိုယ်တိုင် လုပ်ကြလေသည်။ သို့သော် သူတို့ကား လက် ကြောတင်းအောင် အလုပ်လုပ် ချင်သူများ မဟုတ်ကြ။ တောင်သူ လယ်သမားအလုပ်သည် ရွှံ့ထဲနွံထဲတွင် ကျွဲနွားတို့နှင့် ဖက်ပြီး ရုန်း ကန်ရသော အလုပ်ဖြစ်သည်။ သူတို့က တောသူဌေးသားတွေလိုသာ သောက်လိုက် စားလိုက် ပျော်ပါးလိုက်နှင့် ဆက်နေချင် လေသည်။ မြေ ၁၅ ဧကတွင်သူတို့ စတင်လုပ်ကိုင်ကြသော ခေတ်မှီ စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ငန်းသည် သောင်မတင် ရေမကျ စကောစကသာ ဖြစ်နေလေ သည်။ မြို့စာရေးခင်၏ မူလအခြေအနေကို ပြန်ရောက်ရန် ဟူသော ရည်းမှန်းချက်ပြည့်ဝရေးအတွက် ဖခင်ဦးဘဒင်ကလည်း ရှေ့မဆောင် နိုင်။ သားကိုအေးမောင်ကလည်း မစွမ်းဆောင်နိုင်။ ရလဒ်ကတော့ မြို့စားရေးခင်၏ လယ်ယာမြေအချို့ကို နောက်ထပ် ပေါင်းနှံ့ ရောင်းချ ရခြင်းပေတည်း။

ဦးဘဒင်သည် သူမသေမီ အတော်ပင် နောင်တ ရသွားခဲ့ဟန်ရှိ၏။ အရွက်ကို ခြူးခြံသောက်၏။ အပျော်အပါးကို လျှော့၏။ သားဖြစ်သူ

ကိုအေးမောင်ကို အလွန်အကျွံ မသောက် မစားရန် ဆိုဆုံးမ၏။
“ငါ့သား၊ အရက်ကို လူက နိုင်စေရမယ်။ အရက်ကလူကို မနိုင်စေ
ရဘူး။ ဒီလိုသောက်နိုင်ယင်သောက်၊ နို့မဟုတ်ယင် မသောက်ရဘူး။”

ဦးဘဒင် နောင်တရခြင်းသည် မိမိအတွက်ရော၊ သားအတွက်ပါ
နောက်ကျသွားလေပြီ။ ဦးဘဒင် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန် သွားလေ
သည်။ ဖျားနေစဉ် ဆေးမှားသောက်၍ သေသည်ဟု အချို့ကပြော
သည်။ အရက် အလွန်အကျွံသောက်၍ အရက်နာကျပြီး သေခြင်း
ဖြစ်သည်ဟု အချို့ကပြောသည်။ ဆေးရုံမှာ ရင်ခွဲ ကြည့်သောအခါ၌
အသည်းဆန်ကာ ကျနေကြောင်းနှင့် အချို့ကလီစာတွေ ခြောက်သွေ့
နေကြောင်း တွေ့ရသည်ဟု အဆိုရှိပါသည်။

အဖေဖြစ်သူက ကိုအေးမောင်အား ဘဝသင်္ခန်းစာ ပေးခဲ့၏။
“အရက်ကို လူက နိုင်စေရမယ်၊ အရက်ကလူကို မနိုင်စေရဘူး။ နို့
မဟုတ်ယင် မသောက်ရဘူး။” ကိုအေးမောင်သည် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အ
ထင်ကြီး သူဖြစ်၏။ အထင်ကြီးလောက်အောင်လည်း ကျန်းမာရေးက
ပြည့်စုံသည်။ အရပ်အမောင်းကောင်းပြီး ကိုယ်ခန္ဓာ တောင့်တင်းသည်။
တော်တော် သောက်ရုံနှင့်လည်း မမူးတတ်။ ထို့ကြောင့် အရက်ကို
သူက နိုင်သည်ဟု ထင်နေသည်။ ထို့ပြင် ထိုဗျာက ဇီးကုန်း ထန်းတပင်
တပိုက်တွင် အရက်ဖြူ သောက်သုံး မှုထက် ထန်းရည် သောက်သုံးမှုက
ပိုလို့ ပြန်နံ့သည်။ ကိုအေးမောင်သည် ထန်းရည် တမြဲမြဲမူးကာ ဘဝ
စည်းစိမ်ကို ခံစားနေလေသည်။ ရံဖန်ရံခါသာ အရက်ဖြူ သောက်
လေသည်။

ကိုအေးမောင်၏ အဖေသေသော်လည်း အဖိုးဖြစ်သူ မြို့စာရေးခင်
က မသေသေး၊ မြို့စာရေးခင်၏ အရှိန်က ကြီးဆဲဖြစ်သည်။ ပညာ
စကောစက၊ အလုပ် တောင်မရောက် မြောက်မကျဖြစ်နေသော ကိုအေး
မောင်သည် အဖိုး၏ အရှိန်ကိုသုံးကာ တောသူဌေးသားလိုပင် သွား
လာလှုပ်ရှား နေလေသည်။

မြို့စာရေးခင်သည် ငယ်စဉ်က သတ္တိကောင်းသည်၊ ရဲတင်းသည်၊ သတ်ရဲဖြတ်ရဲသည်ဟု နာမည်ကြီးလေသည်။ တခါတုန်းက ညဉ့် နက်သန်ကောင်၊ ထန်းတပင်နှင့် ဇီးကုန်းကြားတွင် မြို့စာရေးခင် မြင်းစီးသွားစဉ် သရဲနှင့် တွေ့ရသည်ဟု ဆိုလေသည်။ မြို့စာရေးခင် သည် မြင်းကို အသော့နှင့်၍ ထွက်မပြေးဘဲ မြင်းပေါ်က ဆင်းလာ ကာသရဲနှင့် ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်လေသည်။ အကြိတ်အနယ် တိုက်ခိုက် ပြီးနောက် သရဲသည် ရှုံးနိမ့်ကာကြေပျက်ပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။ သူ့အဖိုးအကြောင်း လူအများက ဤသို့ပြောသလို ကိုအေးမောင်က လည်းပြောပြီး ဂုဏ်ယူလေ့ရှိသည်။ ဝင့်ကြားလေ့ရှိသည်။ မြို့စာရေး ခင်၏ အရှိန်ကိုယူကာ သတ္တိပြုချင်သည်။ အဖိုး၏ဉာဉ်ကို အမွေရ လိုက်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။ ကိုအေးမောင်ကား အဖိုး၏။ ကြီးပွား ချမ်းသာရေး ဇွဲလုံ့လနှင့် အခြားဉာဉ်များကို အမွေဆက်ခံ ပျိုးထောင် ယူရန် မကြိုးစားသော်လည်း ဤဉာဉ်ကိုကား နှစ်နှစ်ကာကာကြီး အ မွေဆက်ခံ ပျိုးထောင် ယူလေသည်။ အမွေဆက်ခံထားသော ထိုဉာဉ် ကို မူးနေသော အချိန်များ၌ ပိုမို လုံ့လ စိုက်ထုတ်ကာ ပြုစုပျိုးထောင် လေသည်။ မူးစဆိုလျှင် အချင်းချင်း စကားဖြင့် အနိုင်ယူလိုသည်။ ကျယ်ကပ်ကပ် ပြောသည်။ တဖြေးဖြေး တယောက်ယောက် အပေါ် ဗိုလ်ကျလာသည်။ အမူး ရင့်လာသော အခါ၊ အနီးရှိ တယောက် ယောက်နှင့် ရန်ဖြစ်လေတော့သည်။ အရှုံးမပေးသူကို ရိုက်ချင်နှက် ချင် ဖြစ်လာလေသည်။

ထိုစဉ်က ဇီးကုန်း ထန်းတပင်တဝိုက်တွင် မြို့စာရေးခင်၏ အရှိန် ကြောင့် အမူးသမားကိုအေးမောင်၏ စော်ကားမှု၊ ရန်ရှာမှု၊ ထိုးမှုကြိတ် မှုနှင့် ရိုက်မှုနှက်မှုများကို အများက သည်းညည်းခံကြသည်။ “စကား နည်း ရန်စ” ဆိုပြီးအရှုံးပေးကြသည်။ တစ်ခါများထက် ဆွေးမျိုးသား ချင်းများက ပိုပြီး သည်းညည်းခံကြသည်။ သူမူးလာပြီးဆိုလျှင် သူ့ညီ ငယ်များသည် သူ၏ အဆုံးအမခံ၊ အညှင်းဆဲခံများ ဖြစ်ရတော့သည်။

အမူးသမားများသည် အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် နှစ်မျိုးရှိ၏။ တမျိုးမှာ အအေးအေးမူးပြီး နောက်ဆုံး လဲကျအိပ်ပျော်သွားသည်။ ကျန်တမျိုးမှာ ဆူဆူပူပူမူးကာ၊ ရန်ဖြစ်ပြီး လဲကျသွားရလေသည်။ သူများကိုထိုးရင် အရှိန်လွန်ပြီး သူ့ဖာသာသူ ဟပ်ထိုးလဲကျခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ တဘက်သားက မခံနိုင်သည့်အဆုံး ပြန်ထိုးကြိတ်၍ သူခံရကာ လဲကျ သွားခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ ကိုအေးမောင်ကား ဒုတိယ အမျိုးအစားထဲက အမူးသမားဖြစ်ပေ၏။

သူသည် အရက်ကို သူကနိုင်သည်ဟု အထင်ကြီးကာ၊ အရက်ကို သောက်ရင်း အရက်က နိုင်သွားခြင်းကို ခံရသော အမူးသမားလည်း ဖြစ်၏။ ယခု သူသည် လူမမာခန်းထဲမှာ နိုင်လွန်ခြင်ထောင်အောက်တွင် အရက်၏ ထိုးနှက်ခြင်းကို ပြင်းထန်စွာ ခံရကာ လဲကျ နေရှာပြီ။

“ကဲ....ကိုဝင်း၊ ခြင်ထောင်မ တင်စမ်းဗျာ”

ကိုဝင်းသည် ဖြေးညှင်း သက်သာစွာ ခြင်ထောင်ကို မ တင်လိုက် နေလေသည်။

“ဒီနေ့မနက် သူတခါမှ မနိုးသေးဘူးလား”

“မနိုးသေးဘူး ဆရာ၊ နိုးလဲ....သူက ဒီလိုဘဲ မှိန်းနေတော့ နိုး မနိုး မသိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဒီနေ့မနက် ဘာအစာမှ မကျွေးရသေးဘူးပေါ့။ ဆေးလဲ မတောင်း အစာလဲ မတောင်းသေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

လူမမာ ကောင်းစွာ အစားမဝင်သည်မှာ အတော် ကြာသွား လေပြီ။

ယခုလောလောဆယ်၊ လူမမာသည် မှိန်းနေသလား မေ့မျောနေ သလား ခွဲခြားမသိနိုင် ဖြစ်နေလေသည်။

“ကိုအေးမောင်၊ ကိုအေးမောင်” ဟု ကျွန်တော်က ခပ်ကျယ်ကျယ် ခေါ်လိုက် လေသည်။

ကိုအေးမောင်သည်မျက်စေ့ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ မေ့ မျောခြင်းမဟုတ်
သဖြင့် ဝမ်းသာရ၏။ သို့သော် ဝမ်းသာမှုမှာ ချက်ချင်း ရပ်စဲသွား၏။
သူ့မျက်လုံး အနေအထားကို ကျွန်တော်မကြိုက်။ ဟောက်နေပြီဖြစ်
သော မျက်တွင်းမှ ကျွတ်ထွက်တော့မတတ် ပြူးနေလေသည်။

“ဘယ်နှယ်နေသလဲ၊ ကိုအေးမောင်”

အားနည်းသောအသံဖြင့် လူမမာကတုံပြန်ပါသည်။

“သည်လိုဘဲဗျ”

လူမမာမဖြစ်ခင်ကဆိုလျှင်ကိုအေးမောင်သည် ကျွန်တော်နှင့် စကား
ပြောသောအခါ အဆုံးတွင် “ဗျ” မထည့်တတ်။ “ကိုကြီး” ထည့်ပြော
တတ်သည်။ “ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး”၊ “သည်လိုဘဲ ကိုကြီး”။ ယခုတော့
“သည်လိုဘဲဗျ” တဲ့။ ယခု လူမမာ ဖြစ်တော့ ပိုရိုသေသမှု ပြုလိုဟန်
ရှိသည်။ စင်စစ် သူသည် ကျွန်တော်ထက် နှစ်နှစ်ကြီးသည်။ ကျွန်
တော်ကို ရိုသေလေးစားသောအားဖြင့် ကိုကြီးဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်လေ
သည်။ သူသည် သူ့အောက်ငယ်သော ကျွန်တော်ကို ရိုသေလေး
စားသဖြင့် တခါတရံ ဦးချကန်တော့တတ်သည်။ အထူးသဖြင့် သူ့သိပ်
မမူးသောအချိန်၊ ကိစ္စတခုခုအတွက် သူ့ကို ဆိုဆုံးမလျှင် သူသည်
ကျွန်တော်ကို အကြိမ်ကြိမ် ကန်တော့သည်။ သိပ်မူးပြီဆိုတော့လည်း
သူ့အနား ကျွန်တော် မကပ်တော့ချေ။

လူမမာကို ကြည့်ရသည်မှာ မနွေကထက် ယနေ့ အခြေအနေပိုဆိုး
သည်။ မနွေကအထိ သူသည် အခန်းဝက ကပ်ပြားတွင် ကျွန်
တော်သို့ ရေးထားသော အချိန်ဇယားအတိုင်း သူ့ဆေးသူ ထောင်း
သောက်ခဲ့လေသည်။

“ကိုအေးမောင် မနက်ဆေး မသောက်ရသေးဘူး”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

“ကိုင်း... ကိုယ်တိုက်ခဲ့မယ်။ ဆေးတခွက် သောက်လိုက်အုံး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော်သည် တဖက်ခန်းကူးကာ နံနက်ဆေးကို ဖျော်၍ တိုက်လိုက်ပါသည်။ ချောချော မောမောပင် ဆေးဝင်သွား၏။

ကိုအေးမောင် အရက်နာကျ၍ ကျွန်တော် ဆေးကုပေး ရခြင်းမှာ ဤအကြိမ်သည် တတိယ အကြိမ်ဖြစ်၏။

ပထမအကြိမ်တွင်၊ ဒေါက်တာလာမက်ကိုခေါ်ပြီး ဆေးကုသပေးခဲ့လေသည်။ လွန်ခဲ့သော လေးငါးခြောက် နှစ်လောက်က ဖြစ်၏။ ဒေါက်တာလာမက်၏ စားဆေး၊ ထိုးဆေးများဖြင့် ပျောက်သွားခဲ့သည်။ ဒေါက်တာ လာမက်က အရက်စွဲသူကို ရုတ်တရက် အရက် ဖြတ်စေခြင်းသည် မကောင်းဟုဆိုကာ နည်းနည်း၊ နည်းနည်း ဆက်သောက်ခွင့် ပြုခဲ့လေသည်။ ကိုအေးမောင်သည် နည်းနည်း နည်းနည်း သောက်ရာက ဖြတ်မပစ်ဘဲ များများသောက်သွား ပြန်လေသည်။

အသောက်လွန်တော့ အစားနည်း လာသည်။ အစားနည်းတော့ အားနည်း လာသည်။ အားနည်း လာသောအခါ သူသည် သေမှာ ကြောက်လာသည်။ ထိုအခါ အရက်ဖြတ်ဘို့ ကြိုးစားပြန်သည်။ သို့သော် အရက်ပြတ်လည်း ခဏသာပင်။

သည်လိုနှင့် လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်လောက်က ကျွန်တော် သူ့ကို ဆေးကု ပေးရပြန်လေသည်။ ဒုတိယအကြိမ် ဆေးကုပေးခြင်း။

ကျွန်တော်သည် သူ့ကို သိမ်ဖြူဆရာတော် ရှင်နာဂသေနာယံသို့ ခေါ်သွား၏။ သိမ်ဖြူဆရာတော်နှင့် ပထမအကြိမ် ဆေးကုပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လူမမာသည် လမ်းလျှောက်နိုင်သော အခြေအနေ၊ ဆရာတော်ကို ကျကျနန ခူးတုပ်ရှိခိုးနိုင်သော အခြေအနေမှာရှိခဲ့ လေ သေးသည်။

၁၉၇၄ ခုနှစ်အလယ်ပိုင်း လောက်ကဖြစ်သည်။

အခန်း ၂

ကေရာဇ်၏ တန်ခိုး

ထိုအချိန်က၊ ကိုအေးမောင်သည် အရက်ကို ဖြတ်လိုက်၊ နောက် ဆက်သောက်လိုက်၊ အရက်ကို လျော့သောက်လိုက်၊ သိတ်သောက် လိုက် လုပ်နေခဲ့လေသည်။

အရက်ကို သိပ်သောက်ပြီဆိုလျှင် သူတို့အိမ်ဘက်မှ ဆူဆူပူပူအသံ များကို ကြားရတော့၏။ ထိုဆူဆူပူပူ အသံများသည် ကျွန်တော်ကို အနှောင့်အရှက်ပေး၏။ သို့သော် သူ့သိပ်မူးနေချိန်တွင် ကျွန်တော်က သည်းညည်း ခံနေရသည်။ ကျွန်တော်သွား၍ ဆုံးမလို့ မဖြစ်။ မူးနေ သူသည် အဆင်ခြင်ဥာဏ် ကင်းမဲ့နေရာ ဆင်ခြင်တုံတရားနှင့် ယှဉ် သော ဆိုဆုံးမမှုကို လက်မခံတတ်။ လက်မခံရုံဆိုလျှင် တော်သေး၏။ ဆိုဆုံးမသူကို ပြန်ကော်လျှင် ကျွန်တော်က ဆက်သည်းခံဘို့ ခက်သွား ပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ လူချင်း ကွဲရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန် တော်သည် သူမူး၍ ဆူပူနေပြီဆိုလျှင် “သူ့အိမ်မှာ သူဆူတာဘဲ၊ သူ့မယား သူရိုက်တာဘဲ၊ သူ့အိမ်တွင်းရေး ငါ့မစွက်ဖက်ပါဘူး” ဟု သဘောပိုက်ကာ သူက ကျွန်တော်ကို တမင်လာပြီး မစော်ကား မနှောင့်ရှက်သမျှ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ သူ့အမူးပြေတော့မှ သွားပြီး

ဆိုဆုံးမရသည်။ တခုတော့ရှိသည်။ သူသည် မည်မျှမူးမူး ကျွန်တော်ကိုတော့တမင်လာပြီး မနှောင့်ရှက်တတ်။ မည်သို့မျှ မဖော်ကားတတ်။ တတ်နိုင်လျှင် ကျွန်တော်ရှေ့မှာ မမူးဟန်ပင် ဆောင်တတ်သည်။ သူ အမူးပြေချိန်၊ လူကောင်း ဖြစ်နေချိန်များ၌ကား ကျွန်တော်ကို အလွန် ရိုသေသည်။ ကျွန်တော်ဆိုဆုံးမသည်ကို မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် ငြိမ်ပြီး နားထောင်လေ့ရှိသည်။ တခါတခါတော့ ငို၍ သူကပြောသည်။ “ကျွန်တော်တော့ ကိုယ်ကိုယ်ကို အဖတ်ဆယ်ရတော့မယ် မထင်ပါဘူး၊ အရက်ကလူကို ခိုင်နေပြီ” တဲ့။

ကျွန်တော်က၊

“ယောက်ျားဘဲ ကိုအေးမောင်၊ ကိုယ်ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ရမှာပေါ့။ ကြာတော့ ကိုယ်လူကျန်းမာရေးကို ထိခိုက် လာလိမ့်မယ်၊ အရက်က အသက်ကို ရန်ရှာလာလိမ့်မယ်”

ကိုအေးမောင်က၊

“ဟုတ်ကဲ့....ကျွန်တော် ဖြတ်ပါမယ်”

သူကြိုးစားဖြတ်၏။ သို့သော် အခိုက်အတန့်သာဖြတ်နိုင်လေသည်။

၁၉၇၄ ခုနှစ်လယ် ထိုအချိန်က သူ့မွေးနေ့ကို သူ့ အပေါင်းအသင်းများနှင့် ရန်ကုန်မြို့တနေရာတွင် ကျင်းပခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော် မကြိုက်မှန်းသိသဖြင့် သူသည် အပေါင်းအသင်းများနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့လျှင် အိမ်မှာမဖွဲ့၊ အခြားတနေရာမှာ ဝိုင်းဖွဲ့လေ့ရှိသည်။ ချွင်းချက် အားဖြင့် အလွန်ရင်းနှီးသူ တယောက်နှစ်ယောက်ကိုသာ အိမ်ခေါ်လာပြီး ဝိုင်းဖွဲ့သည်။ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြုမူသော ဝိုင်းဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ကိုအေးမောင်သည် ထိုမွေးနေ့ပါတီကို အပြင်မှာ ကျင်းပခဲ့ပြီးနောက်၊ အိမ်မှာ သူတယောက်တည်း ဆက်သောက်ရန် ပုလင်းတလုံးကို လွယ်အိတ်ထဲမှာ ထည့်ခဲ့၏။ ဤသည်မှာလည်း ထူးစံတခု။ သူသည် ရုံးဆင်းလျှင် မြို့ထဲတနေရာမှာ အပေါင်းအသင်းနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့တတ်၏။ ပြီးတော့ အိမ်မှာ တယောက်တည်း ဆက်သောက်ရန် တလုံးလုံးကိုသော်၎င်း တဝက်ကိုသော်၎င်း ယူလာတတ်၏။

ထိုနေ့က ကိုအေးမောင် ပြန်လာသည်မှာ ညနေ ၈ နာရီလောက် နှိပ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာတော့ မီးတွေထွန်းပြီး စာဖတ်သူ ကဖတ်၊ ရေဒီယို နားထောင်သူက ထောင်နေကြသည်။ အိမ်အပြင် ဘက်မှာကား မှောင်အတိကျနေ၏။

ကိုအေးမောင်သည် မှောင်ထဲမှာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြန်လာခြင်း ဖြစ်အောင်ကြိုးစားသည်။ သို့သော်ကျွန်တော်တို့သိပါသည်။ ကျွန်တော် အိမ်ဝင်းထဲသို့ လမ်းပေါ်မှ ဆင်းလာရာတွင် ပထမဦးဆုံး သုံးဘီးကား ပေါ်မှ ဆင်းရ၏။ သုံးဘီးကား မောင်းလာသံနှင့် ထိုးရပ်သွားသံကို ကျွန်တော်တို့ ကြားနိုင်၏။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် အိမ်ပေါက် တောက် လျှောက်ရောက်သော အုတ်လှေကားတွင် ဆင်းလာသော ခြေသံကို ကြားရ၏။ မမှူးသောခြေသံနှင့် မှူးသော ခြေသံကိုလည်း ခွဲခြား၍ သိ နိုင်၏။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော် အိမ်ဘေးကို ကွေ့ဖြတ်သွားရ သော ခြေသံများ။

ကိုအေးမောင် သူ့အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်လေသော်၊ မလှရီ၏ ခြေ သံများကို ကြားရလေပြီ။ ကျွန်တော် အိမ်ဘေးကို ကွေ့ဖြတ် သောခြေသံ။ အုတ်လှေကားကို တက်သွားသောခြေသံ။ အတန်ကြာ တော့ သုံးဘီးကား မောင်းထွက်သွားသော အသံ။

မလှရီ သုံးဘီးကားနှင့် လိုက်ပါသွားခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကိုအေး မောင်သည် မှူးလာပြီဆိုလျှင် တောသူဌေးသားဥာဠာတွေ အပြည့်ပေါ် လာ၏။ ရုံးစာရေးလုပ်၍ရသော ပိုက်ဆံကို နှမြောရမှန်း မသိတော့။ အိတ်ကပ်ထဲ ပါသမျှပိုက်ဆံကို အကုန်သုံးပစ်သည်။ ပြီးတော့ မြို့ထဲမှ အပြန်တွင် ဘတ်စကားမစီး၊ သုံးဘီးကားစီး၍ ပြန်လာ၏။ မလှရီက သုံးဘီးကားခ ဆီးပေးရ၏။ ဤသည်လည်း ထုံးစံတခု။

ခဏကြာလျှင် ကိုအေးမောင်တို့အိမ်မှ ရေဒီယိုသံကို ကြားရသည်။ နောက်ခဏကြာတော့ ကိုအေးမောင်၏ စွာကျယ်ကျယ် အသံသည် ရေဒီယိုသံကိုစီး၍ ပြန်လွင့်လာသည်။

ကိုအေးမောင်သည် ဟိုဟာအလုပ်ခိုင်း၊ သည်ဟာအလုပ်ခိုင်း ခိုင်း၏။ မူးမူး၊ မမူးမူး သူသည် ကိုယ်တိုင်လဲ အလွယ်တကူ လုပ်နိုင်သော အလုပ်ကိုပင် မလုပ်။ မလှရီကို ခိုင်းလေ့ ရှိသည်။ ညာဘက်လက်ယား၍ ဘယ်ဘက်လက်နှင့် ကုတ်ရမှာကိုပင် မလုပ်၊ မလှရီကိုခေါ်ပြီး အကုတ်ခိုင်းတတ်သည့် အလေ့အထမျိုး။ မူးပြီဆိုတော့ ပိုခိုင်းသည်။ အလုပ်မရှိလျှင်ပင် အလုပ်ရှာခိုင်းသည်။ ခိုင်းရုံဆို တော်သေး၏။ ပါးစပ်ကလည်း “ဂိုးများ” လိုက်သေးသည်။ ဆူပူကြမ်းမောင်း လိုက်သေးသည်။ မလှရီကလည်း ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးရှာပါ၏။ သို့သော် ဟိုယခင်က မလှရီနှင့် ယခု မလှရီ အတော်ကွာခြားလာပြီ။ ဟိုယခင်ကတော့ ကိုအေးမောင်ပြောသမျှ ကြိုက်ကြိုက်၊ မကြိုက်ကြိုက် ခုခံပြောဆိုခြင်း၊ ပြန်လည်ရှင်းလင်း တင်ပြခြင်းမရှိခဲ့။ ယခုတော့ (ကွန်တော်တို့ အိမ်ရောက်ပြီး နောက်ပိုင်းကျမှ) မလှရီက စကားပီ နားလည် ပိုရှိလာသည်။ အမြင် ပိုကျယ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုအေးမောင်ပြောနေတာ မှားမှန်းသိလျှင် သို့မဟုတ် ကိုအေးမောင် ပြောတာကို မကြိုက်လျှင် မလှရီက ခုခံပြောဆိုသည်။ ပြန်လည်ရှင်းလင်း တင်ပြသည်။ ဒါကို ကိုအေးမောင်က မလှရီ ဆင်ခြေ များသည်ဟုဆိုကာ မကျေနပ်နိုင်။ ကိစ္စတခုခုမှာ မလှရီက အရှုံး မပေးမခြင်း ကိုအေးမောင်က ထပ်တလဲလဲ ပြောဆိုတတ်သည်။ အရှုံးမပေးက ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း လုပ်သည်။ တခါတခါ ဟိုဟာဖြင့်ဆွဲရိုက်၊ သည်ဟာဖြင့်လှမ်းပေါက် လုပ်တတ်သည်။

မူးပြီး ထိုင်နေရာမှ မထနိုင်သော ကိုအေးမောင်က၊ သို့မဟုတ် မူးပြီး လဲနေသော ကိုအေးမောင်က အမျိုးမျိုးသော စကားဘို့ဖြင့် စော်ကားနေစဉ်၊ တစုံတခုဖြင့် ဆွဲပြီးရိုက်စဉ် တစုံတခုဖြင့် ကိုင်ပေါက်နေဖြင့် မလှရီကသာ အကြမ်းဖက်မည်ဆိုလျှင် ကိုအေးမောင်သာ နာဘို့ ရှိသည်။ ကိုအေးမောင်သာသေဘို့ရှိသည်။ သို့သော် မလှရီကား ဘယ်တုန်းကမှ အကြမ်းဖက်ပါ။ အကြမ်းဖက်ရန် စိတ်မျှပင် ကူးဟန်မတူပါ။

ရေဒီယိုသံနှင့် ရန်ဖြစ်သံတွေ ကြားပြီးနောက် အတန်ကြာလေသော်
မှီး ခိုင်းနှင့် အသံများကို ကြားရပြန်လေသည်။ မလှရီကို တစ်တရာ
ဖြင့် လှမ်းပစ် လေပြီတည်း။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်သူ အိမ်သားတွေအဘို့ ထိုသို့သော ရန်ဖြစ်သံ
များသည် ရိုးနေပါပြီ။ သူတို့အိမ်မှာ သူတို့ဖာသာ ဖြစ်နေကြသော
သူတို့ လင်မယား အိမ်တွင်းရေးမို့ ကျွန်တော်တို့က ဝင်မစွက်ပါ။
လျစ်လျူရှုလိုက်ပါ၏။ သူတို့အိမ်မှ ဆူညံသံကိုတော့၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ
ဆူညံသံမို့ ဘဲဆိုဆို၊ အောင့်အည်း သည်းညည်း ခံရပါသည်။

သည်လိုနှင့် မြန်မာပိုင်း၊ ရေဒီယိုသံ ပြီးသွားလေသည်။ အင်္ဂလိပ်
ပိုင်း ရေဒီယိုခန်းကို ဆက်စွင့် နေလေသည်။ ထိုအချက်ကိုကား ကျွန်
တော် ခွင့်မလွှတ်နိုင်။ သူတို့သည် အင်္ဂလိပ်ပိုင်း အသံလွှင့်ချက်များကို
နားလည် ခံစားနိုင်ကြသူများ မဟုတ်။ အပိုသက်သက် စွင့်ခြင်းဖြစ်
သည်။ ဆူဆူညံညံ ဖြစ်ရုံသာ လုပ်သလို ဖြစ်သည်။ လျှပ်စစ်ခါတ်
အား ဖြုန်းတီးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က သားအငယ်ဆုံး
မောင်ခွန်သာမြင့် ကိုလွှတ်ပြီး ရေဒီယိုကို အပိတ်ခိုင်းရသည်။ ကိုအေး
မောင်သည် ကျွန်တော် သား သမီးများကို ချစ်၏။ သူမူး ရူးနေသော်
လည်း ကျွန်တော် သား သမီးများကို မခံချီ မခံသာဖြစ်အောင် လုပ်
လေ့ မရှိ။ စော်ကား မော်ကား လုပ်လေ့ မရှိ။ သူ့မှာ ကျွေးစရာရှိက
ထုတ်ကျွေး တတ်သည်။

မောင်ခွန်သာမြင့်က သူတို့ထံသွားပြီး ရေဒီယိုကို ပိတ်ရန်ပြောရာ။
ပိတ်ပေးရုံမက ကိုအေးမောင်သည် သူ့မြို့ထဲကဝယ်လာသောခေါက်ဆွဲ
ထုပ်များကို “ဟေ့.... ဗိုလ်ခွန်၊ ငါ့မွေးနေ့မှာ မင်းဘို့စားဘို့” ဟုဆို
ကာ ပေးလိုက် လေသေးသည်။

ကလေးများ ခေါက်ဆွဲစားပြီးချိန်တွင်၊ ကိုအေးမောင်တို့အိမ်ဘက်မှ
ဘာသံမျှ မကြားရတော့။ တိတ်ဆိတ် နေလေပြီ။ ကလေးများသည်
“ပီး (၈) (Peace) ဘဲဟေ့” ဟုဆိုကာ အိပ်ရာဝင်ကြလေသည်။

အတန်ကြာတော့ ကိုအေးမောင်က နောက်ကလိုက်ပြီး မလှရီက ရှေ့က ပြေးနေသော ခြေသံများနှင့် မလှရီ၏ ငိုသံနှင့် ငယ်သံပါ အောင် အော်သံများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ “အမယ်လေး ကယ် ကြပါအုံး၊ အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီး၊ ဟောဒီမှာ ကိုအေးမောင် ကျွန်မ ကိုသတ်မယ်လို့ လုပ်နေတယ်”

ထိုသို့ အသံပြုပြီးနောက် မလှရီသည် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး ခြံထဲ ပတ်ပြေးသွားသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။ ကိုအေးမောင်ကား နောက်က လိုက်နိုင် တော့ဟန် မရှိပေ။

ကျွန်တော်တို့သည် သူတို့ ရန်ဖြစ်သံကြောင့် လွန်လွန်မင်းမင်း စိုးရိမ် ခြင်း မဖြစ်ကြပါ။ ဂရုတစိုက် ဝင်ရောက်ဖျန်ဖြေခြင်း မပြုကြပါ။ ပစ်ထား လိုက်ပါ၏။ ယခုတော့ မလှရီက မတိုင်တမ်းစဖူး ကျွန်တော်ကို အမည် တစ်၍ တိုင်တမ်းသည်။ သတ်စကား ဖြတ်စကား တွေကလည်း ပါ သေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အနည်းငယ် စိုးရိမ်သွား ကာ တံခါးပေါက်ကြီးဖွင့်၍ ဝရံတာသို့ ထွက်ကြည့်ပါသည်။ ထိုတံခါး ပေါက်ကြီးကို ဖွင့်လိုက်သည်ဆိုလျှင် မီးရောင်သည် သူတို့အိမ်ဘက်ဆီ အရောက် ထိုးထွက်သွား၏။ သူတို့အိမ်မှာ တံခါးတပေါက် ပွင့်ကာ အပြင်သို့ မီးရောင် ထိုးထွက်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် ဘာသံမျှမပေးဘဲ ဟိုဟိုသည်သည် လှမ်းကြည့်၏။ ကိုအေးမောင်ကိုလည်း မမြင်ရ မလှရီ ကိုလည်းမတွေ့ရ။

အတန် ကြာသည့်တိုင်အောင် ဘာလှုပ်ရှားမှုကိုမှလည်း မမြင်ရ။ ဘာသံမျှလည်း ကြားရသောကြောင့် ကျွန်တော်သည် အိမ်ထဲဝင်ပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်ပါသည်။

ကိုအေးမောင်သည် မူးလျှင် မလှရီကို အနိုင်ကျင့်ရမှ၊ အနိုင်ကျင့် တိုင်း အိမ် ခုခံပြောဆိုလျှင် ကြောက်အောင် လန့်အောင် နှိပ်စက် ရမှ။ မလှရီက ကြောက်ကြောင်း လန့်ကြောင်းမပြုလျှင် ထပ်မံနှိပ်စက် ရမှ တော့သည်။ သို့မဟုတ်က မကျေနပ်ချေ။ ယခုမူ မလှရီက ကြောက်ကြောင်း လန့်ကြောင်း ပြလိုက်လေပြီ။ ကိုအေးမောင်ကျေနပ်

သွားဟန် တူပေသည်။ တောသူဌေးမြေးဟောင်း၊ ရုံးစာရေးကြီး၊ အမူးသမား ကိုယ်တော်မြတ်သည် ဧကဂ္ဂတာစော၍ သဘောတော် ကျသွားပေပြီ။

အတန်ကြာသော် ကိုအေးမောင်၏ ညောင်ညိုညောင်ညိုနှင့် အသံ ကိုကြားရပြန်၏။ သို့သော် ထိုအသံကား သာဓွေယိုင် အသံဖြစ်၏။ အိပ်ရာထဲမှနေပြီး မသဲကွဲလှသော စကားများကို ရှုတ်ဆိုနေသော အသံဖြစ်၏။ အရှုံး ပေးသွားပြီးဖြစ်သော မယားကို ဘာကြောင့် စောစောကတည်းက အရှုံးမပေးရသလဲဟု ထုခချလွှာ တောင်းနေ သော စကားများ ဖြစ်၏။ မယားအပေါ် အနိုင်ရလေပြီ ဖြစ်သဖြင့် “သူခိုးပြေးမှ ထိုးကွင်းထ” ကာ ကြားဝါနေသော စကားများလည်း ဖြစ်၏။

အတော် နားလေးကြာတော့ ရန်ပွဲ၏ အားလုံးသော အသံများ တိတ်သွားလေသည်။ ကိုအေးမောင် အိပ်ပျော်သွားဟန် တူပါသည်။ မလှရီသည် ခြံထဲမှာပုန်းနေရာက ဘယ်အချိန် အိပ်ပေါ်ပြန်တက်သွား သလဲ ကျွန်တော် မသိလိုက်ချေ။ ကိုအေးမောင် အိပ်ပျော်သွားပြီဟု စိတ်ချရလေသောအခါမှ ခြေဖျားထောက်ကာ တက်သွားပေလိမ့် မည်။ တံခါးကို အသာအသာ ပိတ်ပေလိမ့်မည်။ အမူးသမား လင် တော်မောင်ကို ခြင်ခကိုက်အောင် ခြင်ထောင် ချပေး ပေလိမ့်မည်။ အသက်ပြင်းပြင်းမျှမျှဘဲ မီးခလုပ်ပိတ်ကာ ကိုအေးမောင်ဘေးမှ ဝင် အိပ်ပေလိမ့်မည်။ အမူးသမား အိပ်ပျော်သွားပြီဆိုလျှင် ချက်ချင်းအိပ် မောကျပြီး တော်ရုံတန်ရုံနှင့် မခိုးမှန်း မလှရီ သိပါ၏။ သို့သော် မိုး မပြိုဘူး ပြီခဲသော်.....။

နောက်တနေ့နံနက်တွင် ထုံးစံအတိုင်း မလှရီက အိမ်ပြင်မှ ခေါ် ပါသည်။ “အစ်ကိုကြီး တံခါးဖွင့်ပေးပါ”။ ကျွန်တော်သည် ပထမ ဦးဆုံး မီးခလုပ်တွေကို ဖွင့်လိုက်ရသည်။ ပြီးနောက် တံခါးကို ဖွင့် ပေးရသည်။

မီးဖိုချောင်ထဲသို့ မလှရီ ဝင်လာသောအခါ သူ့မျက်နှာမှာ၎င်း၊ သူ့လက်များမှာ၎င်း မနေ့ညနေက အနှိပ်စက်ခံထားရသော ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များကို တွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော် များစွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ တဖက်တွင် ကိုအေးမောင်ကိုလည်း များစွာ မှန်းတီးသွားမိ၏။

“ဟိုကောင် မနေ့ညက သောင်းကျန်းလှချေကလား”

ကိုအေးမောင်ကို ကျွန်တော် ဟိုကောင်ဟု ခေါ်ခဲ့ပါသည်။

မျက်ခွံတွေ မို့နေသော မလှရီက သုန်မှုန်နေသော မျက်နှာနှင့်။

“ဟုတ်တယ်ကိုကြီး၊ ကျွန်မကို သတ်မယ်ဆိုပြီး ဓားနဲ့လိုက်တယ်”

“ကဲ ကြည့်စမ်း၊ လွန်လွန်းလာလိုက်တာ၊ မီးဖိုခွံလိုက်တဲ့အထိ ဖြစ်လာပြီ၊ အလကားကောင်၊ ခံနေလို့ ရောင့်တက်လာတာ၊ နင်က ခံချယ်င် ဒီကောင် ဒီလောက် ရမ်းကားရဲမှာ မဟုတ်ဘူး”

မလှရီသည် အဘန်ကြာ ဘာမျှမပြောဘဲ မီးဖိုခွံပေးနေလေသည်။ နောက်ခဏကြာတော့ ဆန်အိုးထဲသို့ ဆန်ထည့်ရင်း။

“ကိုကြီး.... သူ့ကို ကြည့်ပြောပါအုံး၊ သောက်တာက တရားလွန်ဘဲ”

“ဒီကောင့်ကို ငါ မပြောချင်တော့ဘူး၊ ခွေးဦးကောက် ကျည်စတောက်စွပ်”

မလှရီသည် ဆန်ဆေးနေရစ်သည်။ ကျွန်တော်က အိမ်ပေါ် ပြန်တက်ခဲ့လေသည်။

တကယ်ဘဲ ကျွန်တော်သည် ကိုအေးမောင်ကို စကားမပြောချင်တော့။ သည်တိုင်းပစ်ထားလိုက်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးမိသည်။

သို့သော် မဖြစ်ပါချေ။

ထိုနေ့နံနက်တွင် အညှင်းပန်း အနှိပ်စက်ခံရသော အရိုက်အနှက်ခံရသော မလှရီက ထူထူထောင်ထောင်နှင့် အိမ်မှုရေးရာတာဝန်များကို လုပ်နိုင်သည်။ နှိပ်စက်သူ၊ ရိုက်နှက်သူ ကိုအေးမောင်ကား အိပ်ရာမှ

မထနိုင်တော့ချေ။ နေမကောင်းဟု ဆိုပါသည်။ ကျွန်တော် သွား
မကြည့်။ သင့်ထိုက်နှင့်သင့်ကံ ခံပါစေတော့။ ကိုအေးမောင်သည်
ရုံးလည်းမတက်နိုင်။ အစာမစားနိုင်။ အားပြတ်နေသည်ဟု ဆိုပါ
သည်။ ကျွန်တော်ဝရမစိုက်။ သေချင်သေပါစေ။

တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်၊ သည်လိုသာပင်။

မလှရီ၏ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုကား ဒီဂရီတက်နေလေသည်။ မလှရီ
၏ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုသည် ကျွန်တော်ထံသို့ ကူးစက်စ ပြုလေပြီ။

“အစ်ကိုကြီး ကြည့်လုပ်ပါအုံး၊ ကိုအေးမောင်ကလဲ ကိုကြီးကို
ပြောပေးပါတဲ့၊ အဖျားလဲရှိသလား မဆိုနိုင်ဘူး”

ထို့ကြောင့် မနေသာတော့သဖြင့် ကိုအေးမောင်ကို သွားကြည့်ရ
လေတော့၏။

သူအရက်ဖျား၊ အရက်နာကျနေပြီ။ သူသည် မျက်နှာသေကလေးနှင့်
ကျွန်တော်ကို ကြည့်နေ၏။ သူ့မျက်စေ့ထဲမှာ မျက်ရည်ဝေ့လျက်။
အရက်သုံးလေးရက်ပြတ်နေသဖြင့် သတိကတော့ လုံးဝကောင်းသည်။
သို့သော် အရက်နာသည် အရက်လုံးဝပြတ်နေစဉ် လက်ဦးကာလများ
၌ ပို၍အစွမ်းပြတ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုအေးမောင်သည် အရက်
နာ ရောဂါကို ပြင်းပြစွာ ဝေဒနာခံနေရလေ၏။

“ကိုအေးမောင် အရက်ကို လုံးဝဖြတ်မှာလား၊ ဖြတ်မယ်လို့ ကတိ
ပေးယင် ကုပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ဖြတ်ပါ့မယ်ကိုကြီး”

“ခု ဘယ်လိုနေသလဲ”

“သိပ်အဝေးနဲတာဘဲ”

“ဘာမှမစားဘူးလား”

“ဘာမှမစားချင်ဘူး၊ ရင်ခံနေတယ်”

“ကော်ဖီခင်း တာသေး ဟင်းချိုကလေး မသောက်ဘူးလား”

“ဘာမှသောက်လို့ မရဘူး၊ ဆော်ဒါဘဲ သောက်လို့ရတယ်”

အနီးတွင် ဆော်ဒါပိုလင်းတွေကို တွေ့ရပါ၏။ သာမန် အာဂန္တ၊ လေပူကြောင့် ရင်ခံလျှင် ဆော်ဒါရည်ဖြင့် သက်သာရာ ရစေနိုင်ပါသည်။ ချင်းပြုတ်ရည်နှင့် ဆော်ဒါရည် ရောသောက်လျှင် ပိုလို့ပင် ကောင်းသေး၏။ သို့သော် ကိုအေးမောင် ရင်ခံခြင်းမှာ အာဂန္တ၊ လေပူမဟုတ်။ အရက်ကြောင့်ဖြစ်သော လေပူ။ ဆော်ဒါရည်သည် “ပေါ့စေလိုလို့ ကြောင်ရုပ်ထိုး ဆေးအတွက်လေး” ဆိုသလိုသာ ဖြစ်တော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် သိမ်ဖြူဆရာတော်အရှင်နာဂါသေန၏ ဆေးများနှင့် အတော်ရင်းနှီးနေလေပြီ။ အိမ်မှာ တစ်စုံတယောက် ရင်ခံပြီး မစားချင် မသောက်ချင် ဖြစ်နေလျှင် သို့မဟုတ် ပိုက်ထဲမှာ လေတွေပူပြီး အောက်လည်းမသက်ဘဲ ကွဲ ကွဲနှင့်အော်မြည်နေလျှင် အစောဝါတ (၂) ကို တိုက်ချလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်မှာအဆင်သင့်ရှိနေသော အစောဝါတ (၂) ကို ကိုအေးမောင်အား ကျွေးလိုက်သည်။ အတန်ကြာတော့ ရင်ချောင်သွားပြီး လူမမာက အစာတောင်းလာလေသည်။ လက်ဖက်စားမည်လားဟု မေးလိုက်ရာ စားမည်ဆိုသောကြောင့် ဆီဖြင့်အိနေသော လက်ဖက်ကို ကြက်သွန်ဖြူကြော်နှင့် အကျွေးခိုင်းလိုက်၏။ လက်ဖက်သည် အအေးစာဖြစ်သဖြင့် လေပူကို ငြိမ်စေသည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆသည်။ ပြီးတော့ ရှေးလူကြီးများ အဆိုအရ လက်ဖက်ကို မလွန်အောင် စားပေးလျှင် ခံတွင်းလည်း ကောင်းသည်။ ညှာက အာရုံကြောများကို နှိုးဆွပေးသည်ဟု သိရသည်။ သို့ဖြင့် လူမမာ အစာအနည်းငယ် ဝင်လာသည်။

ကျွန်တော်သည် နှလုံးရောဂါမရှိသော်လည်း သိမ်ဖြူဆရာတော်၏ နှလုံးဆေးကိုဆောင်ထားသည်။ အားကစား လေ့ကျင့်အပြီးတွင်၎င်း၊ လမ်းလျှောက်အပြီးတွင်၎င်း နှလုံးငြိမ်အောင် နှလုံးဆေးကို အနည်းငယ် ငှဲထားလေ့ရှိသည်။ ယခုမူ အားနည်းနေသော လူမမာ ကိုအေးမောင် နှလုံးအားကောင်းလာစေရန် နှလုံးဆေး အနည်းငယ် တိုက်လိုက်၏။

သို့ဖြင့် လူမမာ ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာပါသည်။ သို့သော် အရက်နာရောဂါ ပျောက်သွားပြီမဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော်ကောင်းစွာ သိပါသည်။ အရက်ကို အလွန်အကျူး သောက်သူသည် တနေ့သ၌ အသည်းရောဂါ ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်တော် နားလည်ထားသည်။ ကိုအေးမောင်လည်း သောက်မည့်သာ ဇွတ်နှစ်ကာသောက်နေသည်။ ထိုအတိုင်းပင် ကြားဘူးနားဝ ရှိပါ၏။

“ကဲ ကိုအေးမောင်၊ အရက်ဖြတ်မယ်ဆိုသင် ဆေးကုပေးမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ပြော” ဟု ကျွန်တော်က မလှရီခင်းပေးသော ကုလားထိုင်တွင် မထိုင်သေးဘဲ ပြောလိုက်လေသည်။

ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခွေခွေကလေး ထိုင်နေသော ကိုအေးမောင်က....။

“ကျွန်တော်ဖြတ်ပါ့မယ်။ ကိုကြီး ကြိုက်သလို ကုပေးပါ”

“ဒီတခါတော့ ဆရာဝန်ခေါ်မပေးတော့ဘူး၊ ဝ ဖြေးဖြေး လျှော့သောက်သွားရင်းဖြတ်တဲ့နည်းကိုလဲ မသုံးတော့ဘူး၊ ရတ်ပြတ် ဖြတ်ရမယ်၊ သိမ်ဖြူဆရာတော်ဆီကို ခေါ်သွားမယ်၊ သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီးမှ ဆေးပေးလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီလိုကောင်းပါတယ်”

ထိုနောက် ဆရာတော် ယံသို့သွားရန် အချိန် ချိန်းခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် လူမမာထံမှ ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်သည် ဘာကြောင့် အင်္ဂလိပ်ဆေးဟုခေါ်သော ခေတ်ပေါ် အနောက်တိုင်းသိပ္ပံဆေးကို စွန့်လွှတ်ပြီး တိုင်းရင်းဆေးဟုခေါ်သော ရှေးခေတ် အာယုဗ္ဗေဒ ဆေးသိပ္ပံကို အခြေခံသော ဗိန္ဒောဆေးသို့ ကူးပြောင်းခဲ့ကြောင်း ပြောကြားလိုပါသည်။

၁၉၆၀ ခုနှစ်မတိုင်မီက ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလိပ်ဆေးကိုသာ နှိပ်ခဲ့၏။ ဆရာဝန်ကိုသာ အားထားခဲ့၏။ ဗိန္ဒောဆရာကို မဆည်းကပ်ခဲ့ပါ။

အင်္ဂလိပ်ဆေးဝါးများ၏ ချွတ်ယွင်းချက်ကြီးတခုကို သဘောပေါက်နေသည်ကတော့ ကြာပါပြီ။ ၁၉၆၀ ခုနှစ်မတိုင်မီ နှစ်များစွာကတည်းကပါ။ ထိုချွတ်ယွင်းချက်ကား အခြား မဟုတ်ပါ။ အင်္ဂလိပ်ဆေးတော်တော်များများသည် အစွမ်းထက်ပါ၏။ သို့သော် ဆွယ်ပွားအန္တရာယ်က ပါလာတတ်သည်။ (Side effects ဟု ခေါ်ကြပါသည်)။ တချို့ဆေးက ဖြစ်ဆဲရောဂါကို ပျောက်ကင်းစေပြီးနောက် အသည်းနှလုံးကို ထိခိုက်စေသည်။ တချို့ကမူ လူမမာ ရောဂါပျောက်ပြီးနောက်အိပ်ပျက်ရောဂါ စွဲကျန်ရစ်စေသည်။ ဆရာဝန်က ဂရုတစိုက်ကြပ်မတ်ပြီး ပေးကျွေးမှု မလုပ်လျှင် ဆေးလွန်သောကိစ္စ မကြာခဏ ဖြစ်တတ်သည်။

ဤချွတ်ယွင်းချက်ကြီးကို ကျွန်တော်ကောင်းစွာ သဘောပေါက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း အင်္ဂလိပ်ဆေးကို ကျွန်တော် မစွန့်ခွဲနိုင်ပါ။ များစွာသော အင်္ဂလိပ်ဆေး (အထူးသဖြင့် အိမ်သုံးဆေး) တွေကို ကျွန်တော် သိနေသည်။ တော်ရုံတန်ရုံ ရောဂါကို ကျွန်တော်ကပင်လျှင် ထိုဆေးများဖြင့် ကုပေးတတ်သည်။ ကျွန်တော် ထိုသို့အင်္ဂလိပ်ဆေးနှင့် အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်သဖြင့် ဆေးမလွန်အောင် ထိန်းနိုင်ခဲ့သည်။

ထို့ပြင် အင်္ဂလိပ်ဆေးကို မစွန့်လွှတ်နိုင် သေးသော အခြားအကြောင်းတခုရှိသေး၏။ ကိုယ်အထင်ကြီးရမည့် မြန်မာဗိဒ္ဓဆရာကို မဆုံ မကြုံ မတွေ့ရသေးခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

သိမ်ဖြူဆရာတော် အရှင်နာဂါသေန အကြောင်းကို ကြားဘူးနေသည်မှာ အတော်ကြာပြီ။ ဒဂုံဦးလှဖေ၏ကျေးဇူးကြောင့် ဆရာတော် ရေးသော သို့မဟုတ် ဘာသာပြန်သော အာယုဗေဒ ဆေးကျမ်းများ အကြောင်းကို သိရသည်။ ဆရာတော်၏အရေးအသားအချို့ကိုလည်း ကိုယ်တိုင်မြည်းစမ်းခွင့် ရခဲ့ပါသည်။ သိမ်ဖြူဆရာတော် အရှင်နာဂါသေနအား စာရေးဆရာ၊ ကျမ်းပြုဆရာ၊ ဘာသာပြန်ဆရာအနေနှင့် များစွာ လေးစားလာပါ၏။ ဒဂုံဦးလှဖေနှင့်အတူသွား၍ ဖူးဘူးပါ၏။ သို့သော် ဆေးကုသခံရန်ကား စိတ်ကူးမျှပင် မပေါ်ခဲ့သေးပါ။

၁၉၆၈ ခုနှစ် ရခိုင်လေဘေးကြီး ကျရောက်ချိန်တွင် ကျွန်တော် သည် ညာဘက်လက်မောင်းကိုက်သောရောဂါ ရနေပါသည်။

ကျွန်တော် ဆရာဝန် ဒေါက်တာလာမက်ကို ပြသည်။ ဆရာက ကြည့်ရှုပြီး ဆေးပေးပါ၏။ သို့သော် ရောဂါစစ်မြစ်ကို သေချာစွာ မသိနိုင်ဟု ဆိုပြီး ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးက ရူပဗေဒ ဆေးကုဋ္ဌာနသို့ သွား ပြီး ပါရဂူများနှင့် စစ်ဆေးကုသရန် ညွှန်ကြားလိုက်ပါသည်။ ထိုဋ္ဌာနက ပါရဂူများသည် ကျွန်တော်ကို သေချာကျနစွာ စစ်ဆေးပြီးနောက် အခြေခံအားဖြင့် ဘာရောဂါမျှ မတွေ့ရ ဟု ဆုံးဖြတ်ကြပါသည်။ ကိုက်ခဲခြင်းအတွက် သက်သာစေသော အဖြူရောင်ဆေးပြားများကို ပေးလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်ဝေဒနာ မသက်သာ သဖြင့် ဦးနှောက်နှင့်အာရုံကြောဋ္ဌာနသို့ သွားရပြန်သည်။ ထိုဋ္ဌာနမှ မိတ်ဆွေရင်းချာ ဆရာဝန်များက ကျကျနန စစ်ဆေးကြပြန်ပါသည်။ အခြေခံအားဖြင့် ဘာရောဂါမျှမရှိဟု ဆုံးဖြတ်ကြပါသည်။ ပြီးတော့ ကိုက်ခဲမှု သက်သာစေသော ပန်းရောင်ဆေးပြားကလေးများကို ပေး လိုက်ပါသည်။ စစ်တွေ ကျောက်ဖြူတို့၌ ရခိုင်လေဘေး ဒဏ်ရာ ဒဏ် ချက်များကို လျှောက်ကြည့်စဉ်က ထိုပန်းရောင် ဆေးပြားများဖြင့် အကိုက်အခဲ သက်သာစေရင်း လှုပ်ရှားသွားလာနေခဲ့ရပါသည်။

သူတို့ကတော့ ဘာရောဂါမှ တွေ့ထွေထူးထူး မတွေ့ဘူးဆိုသော် လည်း ခံသူကတော့ ခံနေရပါသည်။ အကိုက်အခဲ မပျောက်ပါ။ ခူးစူးရှရှ မကိုက်မခဲလျှင် ယဉ်ယဉ်ကလေးနှင့် နာနေသည်။ သို့မဟုတ် တစ်ခါတစ်ရံ အောင့်နေသည်။

တနေ့သော် ထိုစဉ်က ကြက်ခြေနီ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သော ဒေါက်တာ မောင်မောင် (ယနေ့ နိုင်ငံတော်ကောင်စီဝင်) နှင့် ထိုစဉ်က ကျန်းမာ ရေးဋ္ဌာန အတွင်းဝန် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးလှမိုး (ယနေ့ ပါတီ ဗဟိုကော်မီတီ ရေးရာ အတွင်းရေးမှူး ဦးလှမိုး) တို့က ကြက်ခြေနီလုပ်ငန်းများ ကျေး ရွှာပြန်နှံရေး၊ ကြက်ခြေနီ လုပ်ငန်းများနှင့် ဗိန္ဒောဆေးလောက

ဆက်စပ်ပေးရေးကိစ္စများကို သိမ်ဖြူဆရာတော်နှင့် ဆွေးနွေးရန် လိုက်
နာသွားလေသည်။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာစွာ လိုက်သွားခဲ့ပါ၏။

ဆွေးနွေးပွဲပြီးသည့်နောက် ဆရာတော်က ကျွန်တော် ရုပ်ကိုကြည့်
ရသည့်မှာ ကျန်းမာရေးကောင်းပုံရကြောင်း ပြောသည်။ ထိုအခါ
ကျွန်တော်က “လူမသိ အံ့ပိုး” ခံစားနေရသော လက်ကိုက်ရောဂါ
အကြောင်းကို လျှောက်ထားလေသည်။ သို့သော် လူမမာက ရောဂါ
ကို ကုသပေးရန် သမားအား အပ်သည့် သဘော မပါ။ ဆရာတော်
ကလည်း ရောဂါကိုပြပါ၊ ကုသပေးပါမည် ဟု စပြီး မမိန့်မဆို။ ထို
ကြားတွင် ဗိုလ်မှူးလှမ်းကဝင်၍ “ဦးသိန်းဖေမြင့်၊ ဆရာတော် ကိုပြပါ။
လက်ကိုပြလိုက်ပါ” ဟု ပြောပါလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာတော်အား လက်ကိုတိုးပြ၍ ရောဂါကို
အပ်လိုက်ပါလေသည်။ * ဆရာတော်သည် လက်ကောက်ဝတ်တွင်
သွေးစမ်းပြီးနောက်....။

“ရပါတယ်၊ ကုလို့ရပါတယ်။ ဒီတိုင်းထားယင်တော့ လေဖြတ်
နိုင်တယ်။ ခုဖြစ်တာက ကိုက်ခဲတာညာဖက် ဖြစ်ပေမယ့် ဘယ်ဘက်
လက်က ပိုဆိုးတယ်။ လေဖြတ်ယင် ဘယ်ဘက်လက်က ဖြတ်မှာဘဲ”

“တပည့်တော်ရဲ့ဆရာဝန် ဒေါက်တာလာမက်ကလဲ Strokeရနိုင်
တယ်၊ လေဖြတ်နိုင်တယ်နဲ့ သတိပေးနေတာပါဘဲဘုရား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကြိုပြီးကာကွယ်နိုင်ပါတယ်”

ဆရာတော်က တနင်္ဂနွေနှစ်ပတ်စာ ဆေးများပေးပါသည်။ ကျွန်
တော် အတွက် တည့်သောအစာနှင့် မတည့်သောအစာများ စာရင်း
ဖယား ပုံနှိပ်ထားသော စာရွက် တရွက်ကိုလည်း ပေးပါသည်။ ကျွန်
တော်သည် ကျွန်တော်ဆရာဝန် ဒေါက်တာလာမက်အား အင်္ဂလိပ်
ဆေးကို လက်လွှတ်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မြန်မာအာယုဗ္ဗေဒ ဆေး
ဖြင့် ကုသတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ဒေါက်တာလာမက်
က “အေး - မင်းစမ်းချင်၊ စမ်းအုံးပေါ့၊ သို့ပေမယ့် ဝါဆို မကြာခဏ
လာပြီး စစ်ဆေးကြည့်ရမယ်” ဟု ပြောလိုက်ပါ၏။

တလလောက်ကြာသောအခါ ကျွန်တော့်ရောဂါ လုံးဝ ပျောက်
ကင်းသွားပေပြီ။ ကိုက်ခဲခြင်း၊ နာခြင်း၊ အောင့်ခြင်းများ မရှိတော့ပြီ။
ဆရာတော်၏ ဆေးတလက်မှ အစာကြေဆေးဖြစ်၍ အခြား
တလက်မှာ ဝါယုဗလဟု ထိုစဉ်ကခေါ်သော ဝါတဗျာဓိဆေး ဖြစ်
သည်။ ကိုယ်တွေ့ အကျိုးခံစားရသည်ကတကြောင်း၊ ဆရာတော်နှင့်
မြန်မာ့အာယုဗ္ဗေဒ ဆေးအကြောင်းကို ဆွေးနွေးရသည်ကတကြောင်း
ကျွန်တော်သည် ဗိန္ဒောဆေးကို များစွာ စိတ်ဝင်စားသွားပါသည်။
ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ပို့ချသော အခြေခံကျန်းမာရေး သင်တန်းကို
တက်ခဲ့ပါသည်။ မြန်မာ့အာယုဗ္ဗေဒဆိုင်ရာ ဆေးကျမ်းအချို့ကိုလည်း
ဖတ်ကြည့်ပါသည်။

“အစာလည်းဆေး ဆေးလည်းအစာ” ဆိုသည်မှာ မြန်မာ အာ
ယုဗ္ဗေဒ၏ ဆောင်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ မြန်မာဆေး၌ ဤအချက်ကို ကျွန်
တော်သဘောအကျဆုံး ဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဤအချက်
ကို သဘောကျခဲ့၊ အင်္ဂလိပ်ဆေးက အချို့ဆေး အချို့ပုဂ္ဂိုလ်အတွက်
မှလွဲ၍ (ဥပမာအားဖြင့် ကန့် (Sulphur) ပါသော ဆေးမှီဝဲလျှင်
အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များ ကြက်သွန်၊ ကြက်ဥစသည်တို့ကို မစားရ ဟူသော
ပညတ်ချက်မှလွဲ၍) စားချင်သော အစာကိုစားခွင့်ပြုခဲ့လေရာ၊ ကျွန်
တော်တို့လူငယ်ကြိုက်ပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

လူသည် (သတ္တဝါဟူသမျှသည်) ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရတို့တွင်
တည်မှီ၍ ဖြစ်နေကြရာ ဥတုနှင့် အာဟာရတို့သည် အဆုံးအဖြတ်ခန်း
မှ ပါကြသည်။ မြန်မာ့အာယုဗ္ဗေဒဆေး သို့မဟုတ် ဗိန္ဒောဆေးက
ထိုအချက်ကို အလေးအနက်ပြုသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် ဥတု အပြောင်း
အလဲကို၎င်း၊ သွေး၏ဥတု ဝါ သွေးပူအုပ်စု (တိက္ခ)၊ သွေးအေး
အုပ်စု (မန္တ) တို့ကို၎င်း ထည့်သွင်းစဉ်းစားကာ ဆေးပေးသည်။
ဥပမာဆိုလျှင် ကျွန်တော့်သွေးက သွေးအေးအုပ်စုထဲကဖြစ်ရာ ကျွန်
တော်ကို ပေးသောဆေးသည် လက်ကိုက်ခဲ့သောရောဂါ အတွက်
ပင် ဖြစ်စေကာမူ သွေးပူအုပ်စုဝင် လူမမာကို ပေးသည့် ဆေးနှင့်

မတူ။ ပြီးတော့ ဆေးကို မည်သည့်အချိန်တွင် သောက်ရန်၊ ဆေးကို ရေအေးနှင့်သောက်ရန်၊ ရေနွေးနှင့် သောက်ရန်ဟုပင် ခွဲခြားပေး သေးသည်။

အအေးစင်ရှောင်ပါ။ အပူစာရှောင်ပါ စသည့် တားမြစ်ချက်များ မှာလည်း ပတ်ဝန်းကျင်၏ဥတု လူ့မမာ၏သွေး၏ ဥတုတို့ကိုလိုက်၍ ပြဋ္ဌာန်းသော တားမြစ်ချက်များ ဖြစ်သည်။

ဗိန္ဒောဆေးများကို များသောအားဖြင့် သစ်ဥသစ်ဖုံ သစ်မြစ်သစ် သီးစသည်များဖြင့်ဖော်စပ်ထားရာ၊ ယင်းတို့သည်ကိုက်ရိုက် အာဟာရ များပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆေးအဖြစ်ဖြင့် စားသော အာဟာရ နှင့် အစာအဖြစ်ဖြင့် စားသော အာဟာရ လိုက်ဖက် ရပေလိမ့်မည်။ ဆေးက ရောဂါကိုကုသသလို အာဟာရကလည်း ရောဂါကို ကု သည်ဟု ဗိန္ဒောဆေးပညာက မမှိတ်မသုံယုံကြည်သည်။ ထို့ကြောင့် ပေးကျွေးသော ဆေးနှင့်တွဲလျက် ဘာကိုစားပါ၊ ဘာကိုရှောင်ပါ ဟု ပြဋ္ဌာန်းခြင်းဖြစ်သည်။

ပါစကဝမ်းမီးသည် အရေးကြီးလှ၏။ ပါစကဝမ်းမီးက ကောင်းစွာ အလုပ်လုပ်မှ ဝင်သမျှ အစာအဟာရတို့ ကျေညက်မည်။ ကျေညက် မှ ခန္ဓာကိုယ်ကို စောင့်သော ဓာတ်များ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကို တည်ဆောက် သော ဓာတ်များ၊ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း၌ မထားမသိုသင့်သော အညစ် အကြေးများကို တွန်းထုတ် နိုင်သောဓာတ်များ၊ လူ့မျိုးဆက်ကို ပြန့်ပွားစေသော ဓာတ်များ၊ လူ့လောက၏ ကြွယ်ဝမှုဟူသမျှကို ဖန်း တီးသော လုပ်အားကို ဖြစ်ပေါ်စေသောဓာတ်များ စသည်ဖြင့် ဖြစ် ပေါ်ရပေသည်။

ပါစက ဝမ်းမီးပျက်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် ပါစက ဝမ်းမီးလျှော့ခြင်း သည် ရောဂါဖြစ်ကြောင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဗိန္ဒောဆေးသည် ရောဂါ တခုခုကိုကုလျှင် ပါစက ဝမ်းမီးကို တနည်းနည်းနှင့် ကိုင်တွယ် ပြုပြင်လေ့ ရှိသည်။ အစာကြေဆေး၊ ဝမ်းနှုတ်ဆေး သို့မဟုတ် အခြား ဝမ်းမီး ကောင်းစေသောဆေး စသည်တို့ကို ပေးကျွေးသည်။

တဖန် ခန္ဓာကိုယ်တွင်း၌ သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး အင်အား
 ကောင်းဘို့လိုသည်။ တွန်းအား၊ ဆွဲအား၊ ကန်အား၊ ရှန်းအား၊ လှဲအား၊
 ထောက်အား၊ စုတ်အား၊ ညှစ်အား၊ စသည်တို့ ကောင်းဘို့ လိုသည်။
 ယင်းအားတို့ကို ပေးသည့်အရာမှာ ဝါယောဆိုသော “လေ” ဖြစ်
 သည်။ ဝါယောဟူသောဓာတ်ကို “လေ” ဟု ဘာသာပြန်ခြင်းသည်
 မပြည့်စုံပါ။ ဝါယောဟူသော ဗိန္ဒောစကားသည် အထက်ဖော်ပြပါ
 အားမျိုးစုံနှင့် သက်ဆိုင်သည်။ ဝါယော ချွတ်ယွင်းလျှင် ကိုယ်ခန္ဓာ
 တွင်း သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး စနစ်ပျက်၏။ ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်း
 တို့၏ လုပ်ဆောင်ရေး တာဝန်အသီးသီး ပျက်ကွက်လေ၏။ အာယု
 ဗေဒဆေး (ဝါ) ဗိန္ဒောဆေးက ရောဂါရောက်ကြောင်း အကြောင်း
 မျိုးစုံ ရှာဖွေ စဉ်းစားသောအခါ “ဝါယော” ကို အလေးပေး စဉ်း
 စား၏။ ဗိန္ဒောဆရာသည် “ဝါယော” စကား အများကြီးပြော၏။ များ
 သောအားဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ ဝါယောဓာတ်ကို ဆုပ်ကိုင် စမ်း
 သပ်၍မရ။ ကြည့်မြင်၍မရ။ ဝတ်ပုံရိုက်၍မရ။ စဉ်းစား ကြိဆစ၍သာ
 ရသည်။ ဤတွင် ဆုပ်ကိုင် စမ်းသပ်၍ရခြင်း၊ ပကတိ မျက်စေ့ဖြင့်
 ကြည့်မြင်၍ရခြင်း၊ ဝတ်ပုံရိုက်၍ရခြင်း၊ (အိပ်စရေး ဝတ်ပုံရိုက်၍ရ
 ခြင်း) စသည်တို့ကို အဓိကထားသော အင်္ဂလိပ်ဆေးနှင့် ဗိန္ဒောဆေးတို့
 များစွာ ခြားနားလေသည်။ “ဝါယော” ဟူသော အလွှာကို အင်္ဂလိပ်
 ဆေးက အလေး မပေးသောကြောင့် အချို့ရောဂါ ဖြစ်မြစ်များကို
 ရှာမတွေ့ ဖြစ်ရသည်။ အထူးသဖြင့် သန္နိပါတ် ရောဂါများ၊ ဒွေးရော
 ရှက်တင် ထွေထွေပြားပြားဖြစ်နေသော နာတာရှည်ရောဂါများတွင်
 အစရှာမရ ဖြစ်နေတတ်ကြသည်။ ဗိန္ဒောဆေးကတော့ “ဝါယော”
 ဟူသောအလွှာကို အလေးပေး စဉ်းစားသဖြင့် အချို့ ရောဂါတို့၏
 ဖြစ်မြစ်ကို “ဒက်ကနဲ” “ဒက်ကနဲ” ရှာ၍ တွေ့လေသည်။ တခါတခါ
 အင်္ဂလိပ်ဆေးက ရောဂါရှာမတွေ့ဘဲ မျက်စေ့ သည်နေသော ကိစ္စများ
 တွင် ဗိန္ဒောဆေးက လွယ်လွယ်ဖြင့် ရောဂါ ရှာတွေ့တတ်ရာ ယုံနိုင်
 စရာပင် မရှိချေ။ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ အင်္ဂလိပ်ဆေးက “ဝါယော” ကို

မျက်ခြေပြတ်လျက် ဗိန္နောဆေးက “ဝါယော”ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်း
ကြောင့်ဖြစ်သည်။

သိမ်ဖြူဆရာတော်သည် ကျွန်ဘော်၏ လက်ကိုက်ခဲ့သော ရောဂါ
အတွက် အစာကြေဆေး ယခုအခါ “သက်စောင့်ဆေး”နှင့် ဝါယု
ဗလ (ယခုအခေါ် ဝါတဗျာဒိ) ဆေးတို့ကို ပေးသည်။ ဤသည်တို့မှာ
အကြောင်းကု ဖြစ်သည်။ ကိုက်ခဲ့ခြင်းကို ဖြစ်စေသော အကြောင်းများ
ကို ကုသခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ကိုက်ခဲ့ခြင်းတည်းဟူသော အကျိုးကို
ကုသရန် လိမ်းဆေးပေးပါသည်။ ညာဘက်သက် နာကျင်မှု ပျောက်
သွားပြီးနောက် ဘယ်ဘက်လက်က ပိုဆိုးသည်ဟု ဆရာတော်ကြိုတင်
အမိန့်ရှိသလို ဘယ်ဘက်လက်မောင်းအိုးနှင့် ဘယ်ဘက်ပခုံး အကြော
တက်ကိုက်ခဲ့ဖြစ်သော အခါမှာလည်း ကျွန်တော်ကို ဤဆေးများဖြင့်
ကုသပေးခဲ့ပါ၏။

အင်္ဂလိပ်ဆေးသည် (ဝါခုခေတ် သိပ္ပံဆေးသည်) လူတို့၏စိတ်
အလိုကို လိုက်လွန်းအားကြီး၏။ စားချင်တာ စားပါစေဟု ခွင့်ပြု
တတ်၏။ နာသည် ကိုက်သည်ဆိုသျှင် လူနာ ချက်ချင်း မနာမကိုက်
ရန် ဆေးပေး၏။ ယင်း ဆေးတို့မှာ အာရုံကြောတို့ကို ထုံထိုင်းစေ
ခြင်းဝံဒနာ ခံစားတတ်သော စိတ်သတ္တိကို တုံးစေခြင်း၊ သတိကို
လျော့ပါးစေခြင်း စသည့်အကျိုးကု ဆေးများပင်ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်
ဆေးသည် လူ့အလိုကို လိုက်လွန်းသဖြင့် အကျိုးကု ဆေးများကို
ဦးစား ပေးတတ်သည်။

ယင်းတို့၏ ရှေ့ညှိ အာနိသင် သို့မဟုတ် မှီဝဲပါများသဖြင့် ရရှိ
သော စုပေါင်းအာနိသင်သည် မကောင်းပါ။ အသည်းနှလုံးစသော
အရေးကြီးလှသည့် ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများကို ထိခိုက်
စေပါသည်။

အာယုဗ္ဗေဒဆေး၊ သို့မဟုတ် ဗိန္နောဆေးသည် အဓိကအားဖြင့်
သစ်ဥ သစ်ဖျါ သစ်မြစ်၊ အသီးအပွင့်များဖြင့် ထောင်းထု ဖော်စပ်
ထားခြင်းဖြစ်ရာ ဆေးအဖြစ်မှီဝဲရန် မလွယ်ကူ။ တကုတ်တကော်ကြီး

စားရသည်။ သည်းမခံနိုင်စရာ ခါးသည့်အရသာ၊ ဖန်သည့်အရသာ၊ ပူစပ်သည့်အရသာ စသည်တို့ကလည်း ရှိသေးသည်။ အင်္ဂလိပ်ဆေး တို့ကတော့ အထူးသဖြင့် ယခုခေတ်ပေါ် ဆေးများကတော့ သောက် လို့လွယ်ကူသည်။ ခါး၍ ခါးမှန်း မသိလိုက်ရ။ လူတို့အလိုကို လိုက် သောအားဖြင့် စားသုံး၍ ကောင်းအောင် ခေတ်ပေါ် ဆေးဝါးထုတ် လုပ်သူတို့သည် အမျိုးမျိုး စီစဉ်ကြကုန်၏။

ထိုသို့စီစဉ်ရာ၌ အခါးကို သကြား ငုံ့ပေးသားတတ်၏။ ချောက လက်ထဲ ဆေးကို ဌာပနာလုပ် ထည့်ထားတတ်၏။ အစွမ်းအာနိသင် ထက်လှသော ဓာတုပစ္စည်းများကို အများအပြား သုံး၏။ ဆေးဘက် ဝင် ရုက္ခ (အပင်) ပစ္စည်းများကို ဓာတုပစ္စည်းအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ ကာသုံး၏။ ဆေးဘက်ဝင်သတ္တဝါ (အကောင်) ပစ္စည်းများကိုလည်း ဓာတုပစ္စည်းများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ၍သုံး၏။ ဆေးဘက်ဝင် ရုက္ခ၊ သတ္တပစ္စည်းများမှ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် အဆီအနှစ် ထုတ်ယူ၍သုံး၏။

ယင်းသို့ အရာရာကို ဓာတုပစ္စည်းအဖြစ်သို့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရာတွင် ကောင်းကျိုးရှိသလို ဆိုးကျိုးများလည်း ရှိပေသည်။ ဘယဆေးပစ္စည်း မှ ရယူလိုသည့် ကုသမှုသတ္တိကို ဓာတုပစ္စည်းအဖြစ်ဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာ၏ လိုအပ်သော နေရာသို့ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ရာတွင် လျင်မြန်လှ ပေသည်။ ထို့ပြင် တန်ခိုးသတ္တိ ပိုထက်မြက်၍ ရောဂါ ပိုလျင်မြန်စွာ ပျောက်ကင်း နိုင်ပါသည်။

သို့သော် အခြားတဖက်တွင် ဆိုးကျိုးများကိုလည်း မမေ့သင့်ပါ။ အထူးသဖြင့် အရေးကြီးလှသော ဆိုးကျိုးများ ရှိပါသည်။ ဆေးဘက် ဝင် ရုက္ခ၊ သတ္တပစ္စည်းများကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဓာတုပစ္စည်းအဖြစ် သို့ ပြောင်းလဲရာ၌ အချို့ဓာတ်များ၊ တန်ခိုးသတ္တိများ ပျောက်ကွယ် ကြွပြန် သွားတတ်ပါသည်။ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ပြောင်းလဲ ပြုပြင်ရာ၌ လွှင့်ပျံသွားသော အချို့ အခြေခံ ဓာတ်ပစ္စည်းများ၊ အင်ဇင်းများ (Enzymes) ကို ယနေ့ထိ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ဖမ်းမရသေးပါ။ ထို့ကြောင့် “ဆေးဘက်ဝင်” ဟု အစဉ်အလာ အားဖြင့် လက်ခံ

ထားကာ လက်တွေ့ အသုံးချခဲ့၍ အကျိုးရှိကြောင်း သိထားရသော
ချက်က သတ္တပစ္စည်းများကို ဓာတုပစ္စည်းအဖြစ်ဖြင့် ပြုပြင်ပြောင်းလဲ
နိုင်ခြင်းထက် သူ့ပင်ကိုယ် သဘာဝအတိုင်း မှီဝဲခြင်းက ပိုကောင်း
သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

ပမာအားဖြင့် နှစ်ထောင်ပေါင်း များစွာကစ၍ ယနေ့တိုင် ဘုမ္မ
ရာဇာ၏ဆေးဘက်ဝင် အစွမ်းသတ္တိကို လူအများ သိကြပြီး ဖြစ်၏။
ဗိန္ဒောဆေးက ဘုမ္မရာဇာကို သူ့ပင်ကိုယ်သဘာဝအတိုင်း အသုံးပြု
သည်။ အင်္ဂလိပ်ဆေးကမူ ယင်းမှ ရက်ဆာပင်း (Reserpine) ဓာတ်
ကိုထုတ်ယူသုံးစွဲသည်။ ယင်းသို့ထုတ်ယူရာ၌ ရက်ဆာပင်းနှင့် အတွဲအ
ဖက်ဖြစ်သော အချို့ ဓာတ်ပစ္စည်းများ (အင်ဇင်းစသည်များ) ပျောက်
သွားကြသည်။

ထို့ပြင် ရုက္ခ သတ္တ ပစ္စည်းတခုခုတွင် ဓာတ်ပစ္စည်း အမျိုးမျိုးပါဝင်
ရာ၊ ယင်းတို့၏ စုပေါင်းဘန်ဒိုးသတ္တိသည် အရည်အခြင်းတမျိုးဖြစ်၍
ယင်းတို့ကို တခုစီ တခုစီ ခွဲပေးလိုက်သော တန်ခိုး သတ္တိများသည်
မတူ၊ ခြားနားသော အရည်အခြင်း အသီးသီးဖြစ်ကြသည်။ ပမာဆို
လျှင် ကချင်ပြည်နယ်မှ နာမည်ကျော်ကြားလှသော မချစ်ဥ၏ သူ့ပင်
ကိုယ် သဘာဝအတိုင်း ဓာတ်မခွဲဘဲထားသဖြင့် ရှိနေသော စုပေါင်း
အရည်အခြင်းသည် ယင်းတို့ ဓာတုပစ္စည်းအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလိုက်
သောကြောင့် ထွက်လာသော ဓာတ်သဘာဝ အမျိုးမျိုးတို့၏ အရည်
အခြင်းများနှင့် လုံးဝမတူချေ။ အမှန်အားဖြင့် မချစ်ဥကို ဓာတ်ခွဲ
ကြည့်သောအခါ မချစ်ဥ၏ ကျော်ကြားလှသော အစွမ်းသတ္တိကို လုံးဝ
ရှာမတွေ့တော့ ဟု သိရပေသည်။

နှစ်ထောင်ပေါင်း များစွာကပင် ဗိန္ဒောဆေးက လက်ထုပ်ကြီးကို
ဝမ်းကိုက်ရောဂါ အတွက် အသုံးပြု လာခဲ့၏။ လက်ထုပ်ကြီးသည်
အစွမ်းသတ္တိကို လက်တွေ့ပြုပြီးဖြစ်၏။ ယခုအခါ ယင်းကို ဓာတု
ပစ္စည်းအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲကာ အသုံးချ စမ်းသပ်ကြသည်။ ဝမ်းကိုက်
ရောဂါတော့ ပျောက်ကင်းပါ၏။ သို့သော် အိပ်ပျက်ရောဂါ စွဲကျန်

ရစ်ခဲ့သည်။ အိပ်ပျက်ရောဂါကို ထပ်ကုရသောကြောင့် တဒုက္ခဖြစ်၏။ အိပ်ပျက် ရောဂါကုရင်း နှလုံးကို ထိခိုက်မှာ စိုးရိမ်နေရ၏။ ဘာကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရသနည်း။ လက်ထုပ်ကြီးကို ဝါတုပစ္စည်းအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသောအခါ အချို့ တွဲဘက် အခြေခံဓာတ်နှင့် ဝတ္ထုပစ္စည်းများ ပျောက်ကွယ်သွားသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ကွယ်လွန်သူ သမားတော်ကြီး ဒေါက်တာ ဘသန်းက ကျွန်တော်ကို ပြောတူးသည်။ “ခေတ်ပေါ် ဆေးတွေက အစွမ်းထက်လှပါတယ်။ သို့ပေမဲ့ မလိုအပ်တဲ့ အာနိသင်အပိုတွေ (Side effects) ပါ ပါလာ တတ်တယ်။ ဆရာ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်လက် ကိုက်ခဲလို့ ဒယ်လတာပုဒါဇိလဒင်းကို သောက်တယ်။ အကိုက်အခဲ ချက်ချင်း ပျောက်တယ်။ သို့ပေမယ့် ပိုက်နာ ပိုက်အောင့် ဖြစ်ကျန်ရစ်တယ်”

ဗိန္ဒောဆေးများနှင့် အင်္ဂလိပ်ဆေးများကို နှိုင်းယှဉ် ကြည့်သောအခါ နွားချေးဟူသော သဘာဝ မြေဩဇာနှင့် ဓာတုဗေဒ ဓာတ်မြေဩဇာ ခြားနားပုံကို ကျွန်တော် သတိရမိသည်။ နွားချေးတွင် သစ်ပင်က အလိုရှိသော မြေဩဇာ အာဟာရအစုံပါသည်။ သုံး၍ လွယ်ကူသည်။ ဟိုဟာ ပိုသွားသည်။ သည်ဟာလိုသွားသည်ဟု မရှိလှ။ နွားချေးလိုသလောက်ရလျှင် နွားချေးကိုသာ ကျွန်တော်သုံးပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် အဓိကအားဖြင့် ဆေးဘက်ဝင် ရုက္ခသတ္တပစ္စည်းများဖြင့် ဖော်စပ် ထားသော ဗိန္ဒောဆေးကို အားကို အားထားပြု၍ မှီဝဲရန် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သိမ်ဖြူဆရာတော်နှင့် အချိန် ချိန်းပြီးနောက် လူမမာကိုအေးမောင်ကို ဆရာတော်ထံသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်ကျော်သုံးနှစ်လောက်က ပထမတကြိမ်ခေါ်သွားစဉ်တုန်းက ကိုအေးမောင်၏ အခြေအနေမှာ မဆိုးလှသေးချေ။ သူ့ဖာသာသူ လမ်းလျှောက်နိုင်၊ လှေကား အတတ်အဆင်း လုပ်နိုင်၊ ဆရာတော်ရှေ့မှာ ငှူးတုပ်ထိုင်ကာ ကန်တော့ နိုင်သေးသည်။

ဆရာတော်ကို လူမမာအတွက် ကျွန်တော် ရှေးဦးပြုစုခဲ့ပုံအကြောင်း
လျှောက်ထားသည်။ ဆရာတော်က ပြုံးပြီး အဝေဝါတ (၂)၊
တိုက်ခွဲခြင်းက မမှား၊ အရေးပေါ် သက်သာ စေမည်ဖြစ်သည်။ လက်
ဖက်ကျွေးခြင်းက မှန်သည်။ နှလုံးဆေး ထိုက်ခွဲခြင်းကိုတော့ မမှန်
စသည်ဖြင့် ဝေဖန် သုံးသပ် ပြပါသည်။ ထို့နောက် လူမမာ အား
ဖြစ်စေရန် ရတ္တပိတ်ဆေးကို ပေးသည်။ သည့်ပြင် ဘာဆေးပေးသည်
ဟု ကျွန်တော်မမှတ်မိပါ။ သို့သော် တခုတော့ကောင်းစွာ မှတ်မိ
နေသည်။ ဧကရာဇ်မြစ်ကို သွေးပြီး ဆန်ဆေးရည်နှင့် တိုက်ရမည်။
ဧကရာဇ်ရွက်ကို သုတ်စားလိုစား၊ တို့စားလို စားရမည် စသည်ဖြင့်
ညွှန်ကြား ပါသည်။

အရက်သမား ကိုအေးမောင်သည် ဧကရာဇ်ပင် အကြောင်းကို
ကောင်းကောင်းသိသည်။ တခါတုန်းက အိမ်တအိမ်မှာ ကိုအေး
မောင်သည် အရက် ဝိုင်းဖွဲ့နေစဉ် ဧကရာဇ်ပင်ကို မြင်သွားသည်
ဆို၏။ ထိုအခါ ကိုအေးမောင်သည် အရက်ဝိုင်းမှ ထကာ ဓားတ
ချောင်းယူ၍ “မအေ.... ဧကရာဇ်၊ တို့ကို အမူးပြေအောင် လုပ်တဲ့
ဧကရာဇ်၊ လုပ်အုံးကွာ လုပ်အုံးကွာ” ဟု ဆဲရေးရင်း ဓားဖြင့်ခုတ်
ပစ်သည် ဟုဆိုပါသည်။

ယခုတော့ အရက်နာရောဂါသည် ကိုအေးမောင်သည် ဆရာ
တော် ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ဆေးများကို နှိပ်ရုံမက၊ ဧကရာဇ်ကို
ပါ နှိပ်၍ နေရလေပြီ။

သို့ဖြင့် ကိုအေးမောင်သည် အရက်နာ ကောင်းစွာ ပျောက်ကင်း
ညွှားလေသည်။ ဤသည်ကား အရက်သမား ကိုအေးမောင်အား
သိမ်ဖြူဆရာတော်နှင့် ပထမအကြိမ် ကုသပေးခြင်းတည်း။

အခန်း ၄

စံပြုအလုပ်သမား မလှရီ

ကိုအေးမောင်သည် တော်တော် လျင်မြန်စွာပင် နာလှန်ထလာလေသည်။

သူသည် ကောင်းကောင်း စားနိုင်လာ၏။

မလှရီကလည်း သူ့လင် စားလိုသမျှ စားကောင်းသောက်ဘွယ်များကို မပျင်းမရိ မညည်းမည။ ချက်ပြုတ် ကျွေး၏။

အံ့ဩစရာကောင်းသော မလှရီ။ ကျွန်တော်ဘို့ မိသားစုအတွက် ချက်ပြုတ် ပြီးသွားသောအခါ ကိုအေးမောင်အတွက် သီးသန့် ချက်ပြုတ် ပြန်လေသည်။

မလှရီသည် အိမ်ထောင်နှစ်ခု၏ တာဝန်ကို တပြိုင်နက်တည်း ထမ်းရွက် နေသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ မလှရီ၏ နေ့စဉ် လုပ်ငန်းမှာ ဈေးဝယ်ခြင်း၊ ထမင်းချက်ခြင်း၊ ထမင်းကျွေးခြင်း၊ အဝတ်လျှော်ခြင်း၊ မီးပူတိုက်ခြင်း စသည်တို့ဖြစ်သည်။ ဈေးဝယ်သောအခါ သူ့လင်အတွက် သီးခြားဝယ်ခဲ့သည်။ ထမင်းချက်သောအခါ သူ့လင်အတွက် သီးခြားဟင်း တခွက်နှစ်ခွက်ကို ချက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့လင်ကို သီးခြားကျွေးမွေး ပြုစုသည်။

ကျွန်တော် ကလေးများ ငယ်စဉ်တုန်းကဆိုလျှင် ကလေးထိန်း
ဆပ်သပ် ရှိသည့်အခါ ရှိသော်လည်း သူပင် များသောအားဖြင့်
ကလေးထိန်းသည်။ ယခု သူတို့ကြီးလာတော့လည်း မလှရီ၏ အပြု
အစုကို ခံကြတုန်းပင်။ ကလေးတွေက ထမင်းသီးခြား စားကြသည်။
သူတို့ဖာသာ ခူးခပ်မစားကြ။ မလှရီက ခူးခပ်ပြီး စောင့်ကျွေးသည်။
ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင် ဆေးရကြောရမှ ကျေနပ်သည်။ ကျွန်တော်တို့
လင်မယား ကိုလည်း မလှရီကပင် ခူးခပ် ကျွေးသည်။ ကိုယ်တိုင်
ဆေးကြောရမှ ကျေနပ်သည်။ ကျွန်တော်က ကိုယ်စားသောပန်းကန်ကို
ကိုယ်ဖာသာ ဆေးသို့ကြိုးစားတိုင်း သူက အတင်းဆွဲယူကာ ဆေး
တတ်သည်။

သူများတွေ စားနေချိန်တွင် မလှရီသည် ဘေးက ထိုင်စောင့်နေ
တတ်၏။

ဤမျှလောက် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ အလုပ်များနေသည့် ကြားထဲမှ
“ဂျေးများ” သော ကိုအေးမောင်ကို ကျေနပ်အောင် ပြုစုနိုင်သူ ဖြစ်
ခဲ့ပေသည်။

ယခု ကိုအေးမောင် အရက်ဖြတ်လိုက်သဖြင့် မလှရီသည် များစွာ
ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားပြီး အထူးစိတ်တက်ကြွစွာနှင့် ကိုအေးမောင်
ကို ပြုစုလေသည်။ ကိုအေးမောင်ကလည်း ကြက်မြစ် ကြက်သည်း
ချက်လျှင် အူပါစားချင်သည်။ အူကို သန့်စင်အောင် လုပ်ရသည်မှာ
လက်ဝင်လှ၏။ ကိုအေးမောင်သည် ငဘဲဖြူဆိုသောငါးကလေးတွေကို
အိုးကပ်ချက်ထားလျှင် ကြိုက်လှသည်။ ငဘဲဖြူကို သန့်စင်ရသည်မှာ
ကြက်အူကို သန့်စင်ရသည်ထက် လက်ဝင်၏။ ကိုအေးမောင်သည်
ပဲကြီးလျော်ကို သည်တိုင်းမစားချင်၊ ဆီဖြင့် ထပ်ကြော်ထားသည်ကို
သာ စားချင်သည်။ မလှရီသည် အလုပ်ပိုသည်ဟု သဘောမထား။
ကိုအေးမောင် ကြိုက်တတ်သမျှ လိုက်လုပ်ပေး၏။ မလှရီ အလိုလိုက်
ထားသော ကျွန်တော် သားသမီးများကလည်း ကြက်အူပါသော

ကြက်မြစ် ကြက်သည်းချက်၊ ငဘဲဖြူအိုးကပ်ချက် စသည်တို့ကို ကြိုက်
တတ်နေလေရာ သူတို့အတွက်ပါ အပိုထည့်ချက်ပေးရတတ်လေသည်။

ကိုအေးမောင် အရက်ဖြတ်လိုက်သဖြင့် ပိုက်ဆံကုန်သက်သာသွား
လေရာ မလှရီသည် “စားတာက ဒီလောက်မကုန်ပါဘူး” ဟု ဆိုကာ
ကိုအေးမောင် စားလိုသမျှကို ကြိဖန် ချက်ပြုတ်၍ ကျွေးနေလေသည်။

သို့ဖြင့် ကိုအေးမောင်သည် လျင်မြန်စွာ နာလွန်ထလာ၏။ ဝဖိုး
လာ၏။ နံနက်စောစောထပြီး (ကျွန်တော် ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်း
လုပ်သလို) သူတို့အိမ်တန်းလျားမှာ စကြိုလျှောက်၏။ ထို့နောက်
သူသည် ကျွန်တော်တို့ ဝင်းခြံတခုလုံးကို မတ်တတ်တံမြက်စည်းကြီးဖြင့်
အခိုက်လှည်းလေသည်။

လွန်ခဲ့သော လေးငါးနှစ်အတွင်း ကိုအေးမောင်သည် အရက်ဖြတ်
လိုက်၊ ပြန်သောက်လိုက် အကြိမ်ကြိမ်လုပ်ရာ အရက်ပြတ်၍ လူကောင်း
ဖြစ်လေတိုင်း နံနက်စောစောထ၊ စကြိုလျှောက်ပြီး တံမြက်စည်း
လှည်းလေရာ စကြိုလျှောက်သည်ကို မမြင်ရလျှင် သို့မဟုတ် တံမြက်
စည်း လှည်းသံ မကြားရဘူးဆိုလျှင် ကျွန်တော် စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်ရ
လေသည်။ “မလှရီရေ- ကိုအေးမောင် မနွေက သောက်လာပြန်ပြီ
လား” ဟု မေးရစေလတော့၏။

သည်တချို့တော့ ကိုအေးမောင် တကယ် နောင်တ ရသွားပြီဟုထင်
ပါသည်။ သူနှင့်အတူ အသောက်ကြူးသော သူ့မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်
တံတားကလေး စိတ္တဇဆေးရုံတက်၍ အရက်ဖြတ်ရသည်။ အရက်ဖြတ်
ရင်း အလူးအလဲခံရပြီး တယောက်က သေသွားခဲ့သည်။ နောက်
တယောက်ကတော့ အသက်မသေ ကျန်ရစ်ကာ အရက်ပြတ်သွား
သည်။ ထိုသူက ကိုအေးမောင်အား ဆရာဝန်က သတိပေး မှာကြား
လိုက်ပုံကို ပြန်ပြောပြလေသည်။ “နောက်ထပ်သောက်လို့ ရောဂါ ထပ်
ဖြစ်ယင် ကုလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သေမှာဘဲ” ဟူသတည်း။

ကိုအေးမောင်သည် မမူးလျှင် မလှရီကို ကြင်နာသမှုများ ပြသ
တတ်၏။ ယင်းတို့အနက် တခုမှာ မလှရီကို ရုပ်ရှင်ပြခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

ကိုအေးမောင်ကလည်း မမူး၊ မလှရီကလည်း နေထိုင်မကောင်း
ဖြစ်နေပြန်လျှင် သူသည် ကြင်နာသမှုများ ပိုပြ၏။ မလှရီကိုပြုစုရုံမက
မလှရီ လုပ်လေ့လုပ်ထရှိသော အလုပ်အချို့ကို သူဝင်လုပ်၏။ ဟင်း
မချက်တတ်သော်လည်း ထမင်းတအိုးတော့ ချက်တတ်သဖြင့် သူ ဝင်
ချက်၏။ မီးပူမတိုက်တတ်သော်လည်း အဝတ်တော့လျှော်တတ်သဖြင့်
သူပင် ဝင်လျှော်၏။

ထိုတကြိမ် အရက်အကြာကြီးပြတ်စဉ် ကိုအေးမောင်နှင့် မလှရီ
အကြိမ်ကြိမ် မြို့ထဲသွား၍ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြလေသည်။

ရုံးစာရေးကြီးကိုအေးမောင်သည် ဘယ်ရုံးစာရေးနှင့်မှမတူအောင်
သန့်ရှင်းလှသည်။ သူ့အဝတ်အစားများမှာ ချည်အင်္ကျီ ချည်ပုဆိုးပင်
ဖြစ်သော်လည်း ကောင်းစွာဖွပ်လျော်၍ ကောင်းစွာ မီးပူတိုက်ထား
သည်။ ပုဆိုးအကွက်တွေက ပေါ်လွင်လှသည်။ အပေါ်အင်္ကျီကို ကျကျ
နန သပ်သပ်ယပ်ယပ် ဝတ်ထားသည်။ သူ့အရပ်အမောင်းက ကောင်း
သည့်အထဲ ယခုလို အသားအသွေး ပြည့်ပြည့်ဝဝ စိုစိုပြေပြေဖြစ်လာ
သောအခါ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလည်း ကောင်းလာသည်။

သူ့ဘေးက မလှရီကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ အိမ်မှုရေးရာ အလုပ်သမ
ဖြစ်သဖြင့် များသောအားဖြင့် တော်ရိယော်ရိ ဝတ်စား ဆင်ယင်
နေလေ့ရှိသော မလှရီသည် တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် ဝတ်ဆင်
ထားသည်။ ပါတိတ်လိုချည် အဆင်ခန့်ခန့်နှင့်ဖြစ်သည်။ သနပ်ခါးတွေ
ဘာတွေ လိမ်းထားသည်။ မလှရီသည် နကိုအသားကဖြူပြီး ဝဝစိုစို
ဖြစ်သဖြင့် ယခုလိုဝတ်ဆင်ထားသောအခါ များစွာခန့်ညားတင့်တယ်
နေလေသည်။ ဤလို ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသောအခါမျိုး၌ ကိုအေး
မောင်က မလှရီကို “မြင့်မြင့်ဌေးကြီးနှင့်တူတယ်” ဟု ဆိုတတ်သည်။
(တခါက ကြည်ကြည်ဌေးနှင့်အတူ နာမည်ကြီးခဲ့သော ပြဇာတ် မင်း

သမီးကြီး မြင့်မြင့်ငွေကို ဆိုလိုပါသည်။) ကျွန်တော်သားကြီး မောင်
တင်တင်ကတော့ “ဒေါ်ဒေါ်က ဆရာမကြီးနဲ့ တူတယ်ဗျ” ဟု ဆို
ပါသည်။

ယခု သူတို့လင်မယား ရုပ်ရှင်ကြည့်သွားကြသည်ကို ကြည့်ရင်း
ကျွန်တော်သည် ကိုအေးမောင်နှင့်မလှရီတို့ တွေ့ဆုံ ချစ်ကြိုက်၊ ညား
ကြပုံကို အတိတ်ဆောင် စဉ်းစားနေမိပါသည်။

အနှစ် ၃၀ ကျော်၊ ၃၅ နှစ်လောက် ရှိသွားလေပြီ။
ဂျပန်ခေတ်ကပါ ။

ဂျပန်တွေမဝင်မီက ကိုအေးမောင်သည် ပထမအကြိမ် အိမ်ထောင်
ကျဘူးခဲ့သည်။ သူ့ပထမဖခီး၏အမည်မှာ မစောလှ ဟူသတည်း။

ထိုစဉ်က ကိုအေးမောင်သည် သူ့အဖေ ဦးဘဒင်နှင့်အတူ လယ်
ယာမြေ ၁၅ ဧကတွင် စိုက်ပျိုးရေး လုပ်နေလေသည်။ အဖေဖြစ်သူ
ဦးဘဒင်သည် သူ့ကိုယ်သူ အဖတ်ဆည်ရန် (အသောက် အစား
အသုံးအဖြုန်းလျှော့ရန်) နှင့် ကိုအေးမောင်၏အဖိုး မြို့စာရေးခင်၏
ကြွင်းကျန်နေသေးသော လယ်ယာချောင်းမြောင်းနှင့်ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို
ပြန်လည်ထူထောင်ရန် ကြိုးပမ်းနေချိန် ဖြစ်လေသည်။ သားကြီးဖြစ်သူ
ကိုအေးမောင်က ခင်ဦးဘဒင်အား ကူညီရ၏။ လက်ကြော တင်း
အောင် မလုပ်ချင်သော၊ ကျွဲနွားများနှင့် ဖက်မရုန်းချင်သော ကိုအေး
မောင်အား ဦးဘဒင်က “လယ်ယာလုပ်ငန်း မလုပ်ချင်လို့ မဖြစ်ဘူး။
မင်းပညာကလဲ စကောစကနဲ့။ ပြီးတော့ ကိုယ်တိုင်က စိုက်ပျိုးမွေးမြူ
ရေးလုပ်ငန်း လုပ်တတ်မှ ကိုယ်သီးစားသမားတွေနဲ့ စာရင်းငှား
တွေကို ခိုင်းတတ်မယ်။ အုပ်ချုပ်နိုင်မယ်” စသည်ဖြင့် ပြောဆိုသိမ်း
သွင်း နေရလေသည်။

ကိုအေးမောင်သည် စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းကိုကား ဖြစ်မြောက်
စွာ မလုပ်နိုင်။ ကျေးလက်တောရွာများ၊ လယ်ယာ ချောင်းမြောင်း
များကြားမှာ လှုပ်ရှားသွားလာရင်း၊ သောက်စားမှူးယစ်ရင်း “ကျွန်
ကုလား၊ မယား တောသူ” ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကို ရေရွတ်ရင်း

ချောင်းကုန်းရွာမှ လယ်သူမကလေး မစောလှနှင့် တွေ့ဆုံ ချစ်ကြိုက်
ညှားလိုက်လေသည်။ သို့သော် မစောလှမှာ လူ့ပြည်တွင် ကြာရှည်
မနေလိုက်ရ။ တနည်းဆိုသော် ကိုအေးမောင်၏ အမှူးသမားဒဏ်ကို
ကြာရှည် မခံလိုက်ရ။ ဝင်းဝင်း ဆိုသော သမီးကလေးတယောက်
ဖွားမြင်ပြီးနောက် ကိုးလ အကြာတွင် မစောလှ ကွယ်လွန်သွားခဲ့
လေသည်။

ကမ္ဘာစစ်ကြီးသည် အရှေ့ဘက်သို့ ကူးစက်လာခဲ့၏။ ဖက်ဆစ်
ဂျပန်သည် လိပ်၊ ကန်၊ သစ် မဟာမိတ်တို့၏ အရှေ့ဖျားနယ်မြေများကို
အလစ်ဝင်တိုက်ခြင်းဖြင့် အာရှနှင့် ပစိဖိတ်စစ်ပွဲကြီးကို စတင်လိုက်လေ
သည်။ နောက် များမကြာမီ ရန်ကုန်မြို့ ဗုံးကြဲခံရသည်။ ထို့နောက်
အတန်ကြာတော့ ဂျပန်စစ်တပ်များ မြန်မာပြည်တွင်းသို့ ချဉ်းနင်း ဝင်
ရောက်လာလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကိုအေးမောင်သည် အသက် ၃၀ နီးနေလေပြီ။
သို့သော် ဘဝရပ်တည်ချက် ခိုင်ခိုင်မာမာမရှိသေး။ ဇီးကုန်း ထန်းတပင်
တဝိုက်တွင် အဖေနှင့် တွဲလုပ်သော စိုက်ပျိုး မွေးမြူရေး လုပ်ငန်းက
မအောင်မြင်။ တခါတခါ မန္တလေးသို့သွား၍ သူ့အမေဘက်က အမျိုး
များနှင့်အတူ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး လုပ်သည်။ သူ့အမေဘက်က
အမျိုးများသည် မန္တလေးမြို့ ဝါးတန်းတွင် ထင်ရှားသောကုန်သည်။
ပွဲစားများဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ထဲမှ တပြည်လုံးကျော်ကြားသော သူဌေး
တဦးပင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။ မန္တလေးတွင် ကူးသန်းရောင်းဝယ်
ရေး လုပ်သော်လည်း ကိုအေးမောင်သည် စီးပွားရေး ခြေကုပ်စခန်း
မရခဲ့ချေ။

စစ်ကြီးသည် မန္တလေးသို့ ရောက်လာသည်။ ကိုအေးမောင်နှင့်
အမျိုးများ မင်းကွန်းဘက်သို့ စစ်ပြေးလာခဲ့ရ၏။

မိတဆိုးသမီးကလေး ဝင်းဝင်းကား အဖွားလက်ထဲမှာ အဖွားကို
အမေထင်၍သာ ကြီးပြင်းလာရှာလေသည်။

မဟာမိတ်တပ်များသည် “အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာရေး” ဟူသော နည်းမြို့ဟာကို လက်ကိုင်ပြု၍ တနေရာပြီး တနေရာမှ ဆုတ်ခွာလျက် ရှိ၏။ ကူအိုမင်တန် တရုတ်တပ်များကသာလျှင် “အောင်မြင်စွာ ဆုတ် ခွာရေး”ကို အကာအကွယ်ပေးသောအားဖြင့် ရှေ့သို့ ချီဘက်လာ သော ဂျပန်များကို ရင်ဆိုင် ခုခံ တိုက်ခိုက်နေလေသည်။ မန္တလေးမြို့ ကျသွားသောအခါမှာမူကား မဟာမိတ်တပ်များနှင့်မြန်မာပြည်အစိုးရ တို့ အိန္ဒိယပြည်သို့ သူ့ထက်ငါ ဦးအောင် ထွက်ပြေးရေးသာ အဓိက ရည်မှန်းချက် ဖြစ်နေလေသည်။

မန္တလေး - မြစ်ကြီးနား၊ မီးရထားလမ်း၊ ဧရာဝတီ - ချင်းတွင်း သင်္ဘောလမ်းများနှင့် ရွှေဘို-ကသာ၊ ကသာ-ဗန်းမော်၊ ကောလင်း- ပင်လယ်ကူး၊ ရေဦး-ကလေးဝ၊ ကလေးဝ-တမူး စသော ကုန်းလမ်း များသည် အောင်မြင်စွာဆုတ်ခွာသော မဟာမိတ်တပ်များ၊ ထွက်ပြေး သော မြန်မာပြည်အစိုးရ၏ ရာထမ်း၊ မှုထမ်းများ၊ အိန္ဒိယ-မြန်မာ စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်များ၊ ခုခံရင်း ဆုတ်ခွာနေသော တရုတ်တပ်များ စသည်တို့ဖြင့်ပြည့်ညစ်နေလေသည်။

စစ်ကိုင်း၊ ရွှေဘို၊ ထန်းတပင်၊ ဇီးကုန်း၊ ကောလင်း၊ ဝန်းသို၊ မဲဇာ၊ နဘား စသော မြို့ရွာများတွင် မဟာမိတ်တပ်များနှင့် စစ်ပြေး ဒုက္ခ သည်များ စွန့်ပစ်ထားခဲ့သော လက်နက်ခဲယမ်းများ၊ စားနပ်ရိက္ခာ ပစ္စည်းများ၊ အဝတ်အထည်၊ အခြားလူသုံးပစ္စည်းများနှင့် ရောင်းကုန် ပစ္စည်းများကို “ပန့်သကူပစ္စည်း”သဖွယ် တွေ့နိုင်လေသည်။

စစ်ကြောင်းရောက်နေပြီဆိုလျှင် ဘေးရှောင် ထွက်ပြေးနေကြသော ပြည်သူတို့သည် စစ်ကြောင်းလွန်သွားသည်နှင့်တပြိုင်နက် မှောင်ထဲမှ အလင်းသို့ ထွက်လာကြကာ အထက်ပါပစ္စည်းများကို သိမ်းယူကြ၏။ နောက်က ထက်ချပ်မကွာ လိုက်ပါလာသောဂျပန်များသည် ရန်သူကို မဲတိုက်နေရသဖြင့်၎င်း၊ ရန်သူ၏ လက်နက်ခဲယမ်းများကို သိမ်းဆည်း ရေးကို အဓိက ထားနေသဖြင့်၎င်း မဟာမိတ်တို့ စွန့်ပစ်ထားသော

ပစ္စည်း အများအပြားကို လက်လွတ်ထားခဲ့ရလေသည်။ ဂျပန်တို့က ယင်းတို့ကို နောက်မှ ပြန်သိမ်းရန် ရည်ရွယ်သော်လည်း ပြည်သူတို့က လက်ဦးမှု ရသွားလေပြီ။

ပြည်သူတို့သည် ကောက်ရသော လက်နက်အချို့ကို တနေ့ တနည်းနည်း အသုံးချရန် သို့ဝှက်ထားကြ၏။ ကျန် အများအပြားကိုကား သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များ (ဂျပန်စစ်တပ်နှင့် ဘီအိုင်အေ ခေါ် ဗမာ့တပ်မတော်နှင့် ဘီအိုင်အေ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့) လက်သို့ အပ်ကြလေသည်။ စားနပ်ရိက္ခာနှင့် အခြား လူသုံးကုန် ပစ္စည်းများကိုကား သူတို့ သုံးလိုသလောက် သုံးပြီး ပိုသမျှ ကုန်သည်ပွဲစားများထံသို့ ရောင်းချကြလေသည်။ မဟာမိတ်တွေအပြေး၊ ဂျပန်တွေအဝင် ခေတ်ပျက်ကြီးတွင် အထက်ဖော်ပြပါ နည်းများအတိုင်း ပြည်သူတို့ လမ်းပေါ်မှ ကောက်ရသော ကုန်ပစ္စည်းများကို ပြည်သူတို့လက်မှ တဖန် လိုက်ကောက်ဝယ်ကာ တဆင့် ရောင်းချ စားသောက်ကြသော ကုန်သည် ပွဲစား လူတန်းစား အလွှာသစ်တရပ် ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ကိုအေးမောင်သည် ယင်းလူတန်းစား အလွှာထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။ ယင်း အဖြစ်အပျက်သည်ပင်လျှင် မလှရီနှင့် တွေ့စေရန် ဖူးစာကံ ဖန်လာသည့်နယ် ရှိချေသည်တကား။

ထိုအချိန်တွင် မလှရီသည် အသက် ၂၅ နှစ်လောက် ရှိနေလေပြီ။

ထိုခေတ် ထိုအခါ သူတို့ရပ်ရွာများမှာတော့ သည်အရွယ်ရောက်လို့မှ မစွဲသေးလျှင် အပျိုကြီးအရွယ်ဟု သတ်မှတ်ကြလေပြီ။

မလှရီတို့ မိသားစုသည် ကောလင်းမြို့အနီး မင်းကြမ်း ရွာမှာ အခြေချ နေထိုင်ကြလေသည်။ မလှရီ၏အဖေ ဦးပုံသည် ကောလင်းမြို့ မြို့အုပ်ရုံးမှာ ပြာတာခေါ်သော ရုံးလုလင်အလုပ်ကို လုပ်ရလေသည်။ တလလျှင်လခ ၁၅ ကျပ်မျှနှင့် သမ္ဗန်ဆင့်စရာ၊ စာပို့ စရာရှိလျှင် နေ့တွက် ခရီးစရိတ် အနည်းအကျဉ်း ရလေသည်။ ဦးပုံနှင့် မစိန်ညွန့်တို့တွင် သမီးလေးယောက်နှင့် သားတယောက်ရှိရာ မလှရီက အကြီးဆုံး ဖြစ်လေသည်။

မလှရီ၏အဖေ ဦးပုသည် အမေထက် ၁၄-၅ နှစ် ကြီးသည်။ အသက် အတော်ရတော့ ပန်းနာစွဲပြီး ကျန်းမာရေး ချူချာသည်။ မလှရီ၏အမေမှာ အိမ်မှုရေးရာနှင့် မအားမလပ်အောင်ရှိသည်။ ထိုကြောင့် ခွန်အားဗလနှင့်ပြည့်ဝသော မလှရီသည် မိသားစုဝင်ငွေကို တဖက်တလမ်းမှ အားဖြည့်ရန် ၁၁နှစ်သမီးအရွယ်ကတည်းက အလုပ်ကြမ်း လုပ်ရသည်။ သူတို့တွင် လယ်မရှိ၊ ယာမရှိ။ သည်တော့ မလှရီသည် နေ့တွက် အခစားအလုပ်၊ ပျံကျအလုပ်၊ လယ်ကူလီဘောက် အလုပ်များကို လုပ်ရလေသည်။

၁၁ နှစ်သမီးအရွယ်ကစပြီး ကောလင်းအနောက်ဘက်ရှိ တောင်ရိုးတောတန်းများတွင် မျှစ်ချိုး၊ မှိုရှာ၊ အင်ဥကောက်ထွက်ကာ တဖက်တလမ်းက အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ရှာရသောမလှရီသည် ၁၃-၁၄ နှစ်အရွယ် အပျိုပြန်းကလေးဖြစ်လာသောအခါ လူကိုယ်ခန္ဓာက ဖွံ့ဖြိုးထွားကြင်းလှပြီး စိတ်ဓာတ်ကလည်း ကြံ့ခိုင်လှသည်။

ဖခင် ဦးပုသည် ကောလင်းမြို့အုပ်မင်းရုံးမှ ဝန်းသိုဝန်ထောက်မင်းရုံးသို့ ရွှေ့ပြောင်းရ၏။ ပြာတာရာထူးမှ တက်သည်ကား မဟုတ်ပါ။ ပန်းနာက ထရသည့်အထဲ တနယ်တကျေးသို့ ပြောင်းရွှေ့ရခြင်းမျိုး ဖြစ်နေသဖြင့် ဦးပုသည် ဝန်းသိုဝန်ထောက်မင်းရုံးတွင် တနှစ်သာ အလုပ်လုပ်ပြီး နုတ်ထွက်လိုက်လေသည်။ မိသားစုအတွက် အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းမှ အလုပ်ကို ခိုင်ခံ့လုပ်ရသူမှာ မလှရီသာ ဖြစ်ပါလေသည်။ ဦးပုကား တခါတရံ ဆေးရိုး ပြောင်းရိုးစင်းခြင်း၊ ဆီဆုံစီးခြင်း၊ နှီးသပ်ခြင်း စသော ထောက်တိုမယ်ရ အလုပ်များကိုသာ လုပ်နိုင်တော့သည်။

မလှရီအသက် ၁၉ နှစ် ၂၀ လောက်ရောက်တော့ ဦးပု ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားလေသည်။

ထိုအခါ မလှရီသည် အိမ်ထောင် ဦးစီး ဖြစ်လာရတော့သည်။ သူသည် စိတ်အားငယ်တတ်သူမဟုတ်။ အကြောက်လည်းရှိသူမဟုတ်။ ငယ်ငယ်ကလေးကပင် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော ဘဝ အတွေ့အကြုံ

ရရှိထားရာ လောကဓံကို ရင်ဆိုင်နိုင်လေသည်။ မလှရီတို့တွင် လယ်ယာမြေမရှိသဖြင့် ကိုယ်ဝမ်းစာ ဟူ၍လည်း မရှိ။ ရောင်းချစရာ စပါးဟူ၍ကား စိတ်ကူးပင် မထည့်နိုင်ရှာ။ မလှရီသည် သူများစပါးကို အငှားထောင်းပေးရသည်။ ထိုအချိန်က ကောလင်းမြို့ပေါ်တွင် ဆန်စက်များ ပေါ်လာပါပြီ။ ရပ်ဝေးရပ်နီးရောင်းချရန် ဆန်အတွက် ကြိတ်ခွဲနေကြပါပြီ။ သို့သော် စက်များသည် ဝမ်းစာကို မကြိတ်ခွဲကြ။ လူအများသည် (အထူးသဖြင့် မင်းကြမ်း၊ ချောင်းကုန်း အစရှိသော ကောလင်းမြို့အနီးရှိ ရွာသူရွာသားများသည်) စက်ဆန်ကို စားလေ့မရှိကြသေး။ မောင်းထောင်းဆန်ကိုသာ စားကြသည်။ မလှရီသည် မောင်းထောင်းခယူ၍ ထောင်းသည်။ ခောင်းထောင်းခ အဖြစ်ဖြင့် ပိုက်ဆံရသည့်အခါ ရ၍၊ ဆန် ရသည့်အခါ ရသည်။ ဆန်တတင်း ပိုက်ဆံ ၃၀၊ ၄၀ (၂၅ ပြား) စသည်ဖြင့် ရသည်။ မလှရီသည် တနေ့ဆန် ၁၀ တင်းကျအောင် ထောင်းနိုင်သဖြင့် နာမည်ကျော်ကြား၏။

မလှရီသည် မြေလည်း တူး၏။ တာတကျင်း ငါးမူး (ပြား ၅၀) သာ ရသောအချိန်ဖြစ်သည်။ တခါတရံ ပန်းရန်လည်း ဝင်လုပ်၏။

မလှရီသည် ကောက်စိုက် ကောက်ရိတ်လိုက်သည်။ ကောက်စိုက်ရာ၌ တဦးချင်း ငန်းတွင်ရုံနှင့်မပြီး။ အဖော်တွေပါ ငန်းတွင်မှပြီးသည်။ မလှရီသည် သူ့ခွန်အားဖြင့်၎င်း၊ သူ့လုံ့လဖြင့်၎င်း၊ သူ့သည်းခံတတ်မှုဖြင့်၎င်း အဖော်များကို သူ့လိုလိုက်လုပ်အောင် ခေါင်းဆောင်နိုင်၍ ပျိုးလှိုင်း အများဆုံးပြီးအောင် စိုက်နိုင်သောကြောင့် နာမည်ကြီးသည်။ သူခေါင်းဆောင်သော ကောက်ရိတ်သမ တစုကို လယ်သမားကြီးများက ဦးစားပေး၍ ငှားကြသည်။ ကောက်ရိတ်ရာမှာလည်း အားကြီးမာန်တက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ရိတ်နိုင်သဖြင့် ယောက်ျားများနှင့် ပခုံးချင်းယှဉ် ပါဝင်ကာ ကောက်ရိတ်ခွင့်ရသူ ဖြစ်လေသည်။

မလှရီသည် စာသင်ချိန် မရခဲ့။ စာမတတ် ပေမတတ်နှင့် ဗဟုသုတ ခေါင်းပါးလှသည်။ သူ့အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းမှုဆိုင်ရာ အလုပ်ကြမ်းများမှတစ်ပါး အခြား ကိစ္စများတွင် စိတ်ဝင်စားခြင်းလည်း မရှိ။

ဒေသန္တရ ဗဟုသုတ အဝန်းအဝိုင်းမှာလည်း ကျဉ်းမြောင်းလှ၏။ မင်းကြမ်းရွာမှာ စပါးကြီးချက်ညို့ ခံထားရသလို အခြေချ နေထိုင်ပြီး အနီးတဝိုက် လယ်သာ ချောင်းမြောင်းများ၊ တောင်ရိုးတောတန်း များနှင့် ကျေးရွာများတွင် ယှပ်ရှားသွားလာ ဝမ်းစာရှာနေခဲ့သည်။ မင်းကြမ်းနှင့်ကောလင်းမှာ နီးကပ်နေသည်။ သို့သော် မလှရီသည် ကောလင်းသို့ ရံဖန်ရံခါသာရောက်သည်။ ကောလင်းနှင့်ဝန်းသို့သည် မုံရွာနှင့်အလုံလို နှစ်မြို့တမြို့လို ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဖခင်ဖြစ်သူ ပြာတာကြီး ဦးပု ကောလင်းမြို့အုပ်မင်းရုံးမှ ဝန်းသို့ ဝန်ထောက်မင်း ရုံးသို့ ပြောင်းရသောအခါ ရပ်ဝေးသို့ပြောင်းရသည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့ကြ သော အချိန်အခါ ဖြစ်လေသည်။

မန္တလေး-မြစ်ကြီးနား ရထားလမ်းသည် ကောလင်း၊ ဝန်းသို့မြို့ များကို ဖြတ်သွားသည်။ မလှရီသည် မီးရထားကြီး အစုန် အဆန် ခုတ်မောင်းသွားသည်ကို မှင်ဘူးပါ၏။ သို့သော် စစ်မီးလျှံ ကောလင်း၊ ဝန်းသို့သို့ ကူးစက်လာ၍ မီးရထားလမ်းတွေ ပျက်ပြီး မီးရထား အသွားအလာတွေ ရပ်ဆိုင်းလိုက်ရသည်အထိ မီးရထား မစီးဘူး သေးချေ။

မဟာမိတ်တပ်တွေက နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာသွားကြပြီ။ တရုတ်တပ်တွေက နောက်လှည့်ကြည့်ကာ ကြည့် ကာနှင့် ပစ်ရင်းခတ်ရင်း ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ကြပြီ။ ဂျပန်တပ်တွေက ပတ်ကြမ်းတိုက်၍ ဖူနောင့်သံပြင်းပြင်းဖြင့် ဝင်ရောက်လာပြီ။

ပြည်သူတို့သည် ယင်းစစ်တပ်တို့၏ နင်းချေခြင်းကို မခံရအောင် ရှောင်ရှားကြ၏။ အထူးသဖြင့် မိန်းမပျို၊ မိန်းမရွယ်နှင့် လူရွယ်လူလတ် များ ရှောင်တိမ်းကြရ၏။ လူရွယ်လူလတ်များမှာ ချောဆွဲခြင်း ခံရမှာ စိုးရိမ်သဖြင့် ရှောင်ခြင်းဖြစ်ပြီး၊ မိန်းမပျို မိန်းမရွယ်များမှာ မတော် မတရား ပေါက်ကားခြင်း ခံရမှာ စိုးရိမ်ရသဖြင့် ရှောင်ရ တိမ်းရခြင်း ဖြစ်သည်။

မလှရီနှင့် ညီမများသည်၎င်း၊ ကောလင်းတိုက် ကျေးရွာများမှ မိန်းမပျို မိန်းမရွယ်များသည်၎င်းကောလင်းအနောက်ဘက် တောင်ခြေ တောအုပ်များကြားရှိ တကယ်တောရွာကလေးများသို့ ထွက်ပြေးကာ အတော်ကြာ ပုန်းအောင်းနေကြရလေသည်။

မလှရီ၏ မိခင်ဖြစ်သူ မစိန်ညွန့်၊ မောင်ငယ်ဖြစ်သူ မောင်အုန်းဖေ ကိုသာ အခြားအရွယ်အိုများ ကလေး သူငယ်များနှင့်အတူ ခဏမျှ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင် နေကြပြီး မင်းကြမ်းရွာသို့ ပြန်လာနေထိုင် နိုင်ကြလေသည်။

ရက်လ အတန်ကြာသောအခါ အခြေအနေ အနည်ထိုင်သွားလေ သည်။ ကောလင်း ဝန်းသိုတိုက်မှာ စစ်ကြောင်းနှင့် ဝေးသလိုရှိ သွားလေပြီ။ အရပ်ဘက် အုပ်ချုပ်ရေးက အခြေအနေကို အတော် အတန် ထိန်းထိန်း သိမ်းသိမ်း ကိုင်တွယ်နိုင်လေပြီ။

ဟိုမှာသည်မှာ ဂျပန် အနည်းအကျဉ်းကိုသာ တွေ့ရတော့၏။

လမ်းပန်းများလည်း ပြန်ပွင့်လျက်ရှိရာ အခြားယာဉ်များနှင့် အတူ မီးရထားများ ခုတ်မောင်းစ ပြုလေပြီ။

လူငယ် လူရွယ် လူလတ်များသည် ဟိုမှသည်မှ ကုန်ဖလှယ်သည့် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်းကို လုပ်ကြ၏။ မဟာမိတ်တို့ ပစ် ပြေးသော ကုန်ပစ္စည်းများကို အရပ်တကာ လျှောက်ကောက် သူက ကောက်ပြီး ထွက်ဝယ်သူကဝယ်သည်။ အောက်အရပ်များက ကုန် ပစ္စည်းကို အထက်ပို့သူကပို့ပြီး အထက်အရပ်များက ကုန်ပစ္စည်းများ ကို အောက်သို့ ပို့သူကပို့သည်။

ထိုသို့ ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ကြသူများထဲတွင် ကိုအေး မောင်တယောက် ပါလာလေသည်။ စစ်ကိုင်း၊ မင်းကွန်းဘက်မှာ စစ် ပြေး ဒုက္ခသည်ဖြစ်သော ဇီးကုန်းထန်းတပင်သား ကိုအေးမောင် သည် မိမိဇာတိရပ်ရွာသို့ ရောက်သွားရုံသာမက ကောလင်းဝန်းသို အထိ တက်သွားကာ ကူးသန်း ရောင်းဝယ် နေလေသည်။

အခြေအနေ အနည်ထိုင်သွားသည်နှင့် တပြိုင်နက် မလှရီတို့ ညီအစ်မတတွေ မင်းကြမ်းရွာသို့ ပြန်လာကာ ရုရာအလုပ် ကောက်လုပ်နေကြလေသည်။

အစပိုင်းတွင် ယောက်ျား ကလေးတွေ လူငယ် လူရွယ် လူလတ်တွေသာ ခေတ်ပျက် ကုန်သည် ဥစ္စား လုပ်နေကြသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် မိန်းမကလေးတွေ၊ မိန်းမပျို မိန်းမရွယ် မိန်းမလတ်တွေပါ ခေတ်ပျက် ကုန်သည်ဥစ္စားများ လုပ်ကြသည်။ များသောအားဖြင့် တနိုင်တနိုင် ရှက်ကာပိုးကာ ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ကြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

မလှရီ၏ သူငယ်ချင်းများသည်ပင် တနိုင်တရွက် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး လုပ်နေကြပြီဖြစ်၏။ သူတို့က မလှရီကို ဆွယ်ကြသည်။ “တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ သူငယ်ချင်းရာ။ ညည်းလို ထမ်းနိုင်ပိုးနိုင်တဲ့လူအတွက် ပိုမြတ်ပါလိမ့်အုံးမယ်။ အရင်းငွေ ၃-၄ဝိရှိယင် ညည်းတို့တအိမ် ထောင်လုံး စားလောက်တယ် အေရဲ့”

မလှရီက လိုက်ချင်သည်။ မီးရထားကိုလည်း တခါမှ မစီးဘူးသေးသဖြင့် မီးရထားကို စီးကြည့် လိုက်ချင် သေးသည်။

“ကောင်းသားဘဲ၊ ငါလဲ မီးရထားစီးဘူးတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အမေက ထည့်ပါ့မလား မဆိုနိုင်ဘူး”

“ဟယ်... ငါတို့လဲ ပိုင်းပြောမှာပေါ့၊ တညနှစ်ည အိပ်ပဲဟာ၊ ညဉ့်အမေက ထည့်မှာပါ”

“ကိုင်း ညည်းတို့ လိုက်ပြောလို့ကြ”

မုဆိုးမ ဖြစ်နေသူ မစိန်ညွန့်ကို ပိုင်းပြောကြသဖြင့် မလှရီ လိုက်ခွင့် ရသွားလေသည်။ သို့သော် တယောက်ထဲ လိုက်ခွင့်ပြုခြင်း မဟုတ်။ အဖေ၊ အဖြစ်ဖြင့် မောင်ကလေး ဖြစ်သူ အုန်းဖေကို ထည့်လိုက်လေသည်။ လင်မစောင့်သော မယား၊ အစ်ကို သို့မဟုတ်၊ မောင်မစောင့်သော မိန်းမပျိုသည် တံခွန်မပါသော ရထားသဖွယ် မတင့်တယ်ဟူသော အစဉ်အလာကို ဒေါ်စိန်ညွန့်က အလေးအနက် ပြုလိုဟန် တူပေသည်။

မလှရီ၏ သူငယ်ချင်းများကလည်း သဘောကျကြသည်။ ၁၈-၁၉ နှစ်အရွယ် အုန်းဖေကလေးက လက်တို လက်တောင်း၊ ခိုင်းလို့ ကောင်းသည် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့သည် ကောလင်း ဝန်းသို့မှနေပြီး အောက်ဘက် အရပ်များ သို့ သွားကြ၏။

အသွားတွင် ဆန်သည် အဓိက ကုန်ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ အပြန်တွင် ကား ထန်းလျက်နှင့် စားတော်ပဲသည် အဓိက ကုန်ပစ္စည်းများ ဖြစ် သည်။ များသောအားဖြင့် ကုန်ပစ္စည်းကို တောင်း တောင်းဖြင့် ရှက်ကြသည်။ မလှရီနှင့် အခြား အားကောင်းသော မိန်းကလေးများ ကား တောင်းနှစ်တောင်းဖြင့် ထမ်းကြသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ငွေ-၄၀ ရင်းနှီးရုံနှင့် မလှရီတို့ မိသားစုတစုလုံး စားလောက် သောက်လောက်အောင်ရ၏။ မလှရီ သဘောကျသွား သည်။ ထို့ပြင် မစီးဘူးသေးသော ရထားကို စီးဘူးရပြီး မရောက် ဖူးသေးသော အရပ်များကို ရောက်ဖူးရပြီ။

သို့ဖြင့် မလှရီနှင့် မောင်အုန်းဖေတို့သည် တခေါက်နှစ်ခေါက်မက အခေါက်ခေါက် လိုက်ကြလေသည်။ မလှရီကတော့ သူ့မိန်းမသူ ငယ်ချင်းများနှင့် သွားအတူ လာအတူ စားအတူ ဝယ်အတူ ရောင်း အတူ တစုတဝေး တည်းနေသည်။ မောင်အုန်းဖေကမူ တခါတခါ ညုတို့အုပ်စုမှခွဲပြီး ဟိုဟိုသည်သည် ခြေဆန့်သည်။ ဟိုရထားတွဲ သည်ရထားတွဲ ဟိုဘူတာ သည်ဘူတာ ဟိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင် သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လျှောက်လည်သည်။

တနေ့သော် မောင်အုန်းဖေသည် ကိုအေးမောင်နှင့် အသိအ ကျွမ်းဖြင့်လာလေသည်။ အသိအကျွမ်း ဖြစ်ရုံမက ကိုအေးမောင်က ကောလင်းသို့ ကုန်ဝယ်သွားမည်၊ ကောလင်းမှာ တည်းခိုစရာအိမ်မရှိ ဟုဆိုသဖြင့် မလှရီတို့မင်းကြမ်းအိမ်သို့ ခေါ်လာလေသည်။

မလှရီသည် အလုပ်တခုကို လုပ်ပြီဆိုလျှင် စိတ်ပါလက်ပါ လုပ် သည်။ သူ့အာရုံသည် အခြားသို့မပြန်။ အလုပ်မှာသာ စူးစိုက်နေ

သည်။ ဆန်နှင့် ထန်းလျှက်လဲဘို့၊ ဆန်နှင့် စားတော်ပဲလဲ ဘို့လောက်သာ စိတ်ဝင် စားနေလေသည်။ ထို့ကြောင့် အစပထမသော် ကိုအေးမောင်ကို စိတ်မဝင် စားခဲ့ချေ။

ကိုအေးမောင်ကား မလှရီ၏ အလုပ်လုပ်နိုင်စွမ်းကို အံ့ဩမိသည်။ မိန်းကလေးတန်မဲ့ ထမ်းနိုင် ပိုးနိုင်လိုက်တာ။

ထို့ပြင် ကိုအေးမောင်သည် မလှရီ၏ စိုပြေ ဖြူဖွေးသော အသားအရေ လုံးကြီးပေါက်လှ ရုပ်သွင်ပြင်နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာ ကြံ့ခိုင်မှုတို့ကို သတိ ပြုမိသည်။

ထို့နောက် မလှရီ၏ ရိုးသား ပွင့်လင်းမှုနှင့် မသိနားမလည်ရှာမှုကို သဘော ကျလေသည်။

သို့သော် ကိုအေးမောင်သည် မိန်းမနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်လွယ်သူ၊ အားနည်းသူမဟုတ်။ ဣန္ဒြေရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မလှရီနှင့်၎င်း၊ မလှရီ၏ မိသားစုနှင့်၎င်း တည်ကြည်စွာ ဆက်ဆံ နေထိုင်လေသည်။ ထန်းရည် အရက် သောက်သည်ကိုပင် အပြင်ထွက် သောက်ခဲ့ပြီး၊ ကိုယ်ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းကာ တည်းခိုအိမ်သို့ အချိန်မှန် ပြန်လာတတ်သည်။

တခေါက်မက နှစ်ခေါက်မက ကိုအေးမောင်သည် ကောလင်းသို့ ရောက်လာပြီး မလှရီတို့အိမ်မှာ တည်းခိုခဲ့လေသည်။

ယခင်က လယ်ကူလီမ မလှရီ၊ ယခု ခေါင်းရွက် ပခုံးထမ်းဈေးသည် မလှရီသည် ယခင် တောသူဌေးသား ယခု ခေတ်ပျက် ကုန်သည် ပွဲစား ကိုအေးမောင်ကို မော့ကြည့်မိသည်။ သူနှင့်စာလျှင် ကိုအေးမောင်၏ လူမှုရေး အဆင့်တန်းကား များစွာ မြင့်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ ကိုအေးမောင်တွင် တောသူဌေးသား ဂိုက်နှင့် စရိုက်များ အပြည့်အဝ ရှိ၏။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး ဖောဖောသီသီ သုံးစွဲနိုင်၏။ ထို့ထက်ပိုပြီး အထင်ကြီးစရာကား ကိုအေးမောင်၏ စာဖတ် ဗဟုသုတနှင့် ဒေသန္တရ ဗဟုသုတတို့ ဖြစ်သတည်း။ မလှရီတွင်ကား ဤ နှစ်မျိုးစလုံး အထူး ချွတ်ယွင်း၏။ ထို့ပြင်

ကိုအေးမောင်၏အရည်အခြင်းတခုကို မလှရီ အထူးအံ့ဩအထင်ကြီးရ၏။ သူသည် သီချင်းကြီး သီချင်းခန့်တွေကို ဆိုတတ်သည်။ ပတ္တလားတီး၍ ဆိုသည့်အခါဆိုပြီး တရောထိုး၍ဆိုသည့်အခါဆိုသည်။ သူ့မှာတော့ တီးဘို့ မှတ်ဘို့ ဆိုတာတော့ မပြောနှင့်၊ သီချင်းကြီးတပုဒ်ပုဒ်ထဲမှ တပိုဒ်ပိုဒ်ကို ညည်းရုံပင် မညည်းတတ်ရှာ။

မလှရီသည် ကိုအေးမောင်ကို လူချောကြီး တယောက်ဟုလည်း ထင်မိသည်။ အသားက ခပ်လတ်လတ်၊ အရပ်ကရှည်ရှည်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်းက တောင့်တောင့်၊ မျက်လုံး မျက်ဖန် ကောင်းကောင်း၊ နှာခေါင်း နှာရောင်လှလှနှင့် လူချောကြီး။

သို့မို့ကြောင့် သူက ကိုအေးမောင်ကို မော့ကြည့်မိသည်။ သို့သော် ချစ်ရဲကြိုက်ရဲ မရှိရှာပါ။

မလှရီ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော လူ့ အဖွဲ့အစည်း ထုံးစံခလေ့ များကလည်း မကောင်းလှပါ။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော မိန်းကလေးများကို အထင် သေးကြသည်။ အပျော်အပါး မတော် မတရား ကြိရန် သားကောင် သို့မဟုတ် လပ်ပေးလပ်ယူ လုပ်ရန် ဝတ္ထုပစ္စည်း အဖြစ်ဖြင့် သတ်မှတ် တတ်ကြသည်။ အထက်တန်း လွှာက ယောက်ျားများ၏ အလိုကို အောက်တန်းလွှာမှ မိန်းမများက လိုက်လျောမိလျှင်သားတကောင်နှင့် တို့လိုတွဲလောင်း ကျန်ရစ်တတ်သည်။ သို့မဟုတ်မယားငယ်ဖြစ်တတ်သည်။ သို့မဟုတ် အခြားနည်းဖြင့် ဘဝနစ်မွန်း တတ်သည်။

မလှရီသည် ကိုယ်လိုသူလို တန်းရည်တူ လူတန်းစားထဲမှ လူပျိုလူရွယ်များကို တွေ့ပြန်တော့လည်း သူတို့၏ ချစ်ခြင်းကို တုံ့ပြန်ဘို့ ခွဲယဉ်း နေခဲ့ပါသည်။ သူ့ယောက်ျား ယူသွားလျှင် သူ့အုပ်စီးနေရသော သူ့မိသားစု အခြေအနေ ဘယ်လို ဖြစ်သွားမည်နည်း။ ချစ်ရေးဆိုလှာသော ယောက်ျားပျို ကိုယ်လို အလုပ်အကိုင် ကောင်းရဲ့လား။ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းရဲ့လား စသည်ဖြင့် အဘက်ဘက်က လှည့်စဉ်းစား နေခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် နားတွင်းမှာ သံမှိုဖြင့် နှက်ထား

သကဲ့သို့ စွဲနေအောင် ဆုံးမခဲ့သော အဖေ ဦးပုနှင့် တဖွဲ့ ဆုံးမနေ
သော အမေ ဒေါ်စိန်ညွန့်တို့၏ စကားများက ရှိနေပေ၏။

“သွီး၊ လင်ယူယင် သေတပ်သက်ဆုံး ရာသက်ပန် ရိုးမြေကျ
ပေါင်းရမယ်၊ လင်ရယ်လို့ ဖြစ်လာယင် ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး လုပ်
ကျွေး ပြုစုရတာဘဲ၊ လူကောင်းနဲ့ ရယင်တော့ အထူးပြောစရာမလို
ဘူး။ မကောင်းတဲ့လူနဲ့ ရယင်ဘောင်မှ မကောင်းတာကို သည်း
ညည်းခံပြီး ပေါင်းရမှာဘဲ။ အရှင်တခု လင်တခု ပြုစုရမှာဘဲ။ ဒီတော့
ယောက်ျားမယူခင် ကြပ်ကြပ် စည်းစားပါ”

မလှရီသည် ကောလင်း မင်းကြမ်း ဒေသတဝိုက်မှာ လှုပ်ရှားသွား
လာကာ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းမှု ရှာရင်း တန်းတူ ရည်တူ
ယောက်ျားပျိုများနှင့် တွေ့ခဲ့ရပါ၏။ သို့သော် မိမိက အချစ် တုံ့ပြန်နိုင်
မည်၊ ဘဝ ကြင်ဖော်အဖြစ်ဖြင့် လက်ခံနိုင်မည့် ယောက်ျားမတွေ့ခဲ့
ဘူးပါ။ သို့ဖြင့် ၂၅ နှစ်အရွယ် အပျိုကြီး ဖြစ်လာပြီး ယခု ကော
လင်း ဝန်းသို၊ ထန်းတပင်၊ ဇီးကုန်း မီးရထားလမ်း တလျှောက်
လှုပ်ရှား သွားလာကာ ခေတ်ပျက် အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းမှုရှာ
ရင်း မိမိက မော့ကြည့်ရမည့် ကိုအေးမောင်ကို တွေ့ရပြန်ပါပြီ။ ကိုအေး
မောင်က ဣန္ဒြေ ဘယ်လောက် ဆောင်ဆောင် သူ့အပေါ် စိတ်ညွတ်
နေကြောင်း မလှရီ ရိပ်မိပါ၏။ မိန်းမဟူသည် အခြား နေရာများမှာ
ဘယ်လောက် အ အ၊ သည်ကိစ္စမျိုးမှာ မအ ကြပါ။ အကင်းပါးတတ်
ကြပါသည်။ သို့သော် ကိုအေးမောင်က သူ့ကို အဘည်ကြံမှာ မဟုတ်
ပါဘူးဟူသော ခံယူချက်သည် မကျိုးမပေါက်နိုင်သော တန်တိုင်းကြီး
သဒ္ဓယ် တည်ရှိ နေပါလေသည်။

ကိုအေးမောင် ကလည်း သူ့ အကြောင်းနှင့်သူ မလှရီနှင့် ပတ်သက်
ပြီး ကိုယ်ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်း နေထိုင်သည်။ မလှရီကလည်း သူ့
အကြောင်းနှင့်သူ ကိုအေးမောင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး မရိုးမသား စိတ်မ
ပွားများအောင် ထိန်းထိန်း သိမ်းသိမ်း နေထိုင်သည်။ လောကမှာ
အကြင်ယောက်ျားတဦးနှင့် အကြင်မိန်းမ တဦးကြားတွင် မရိုးမသား

စိတ်မပွားများအောင်၊ ဆန်းဆန်းပြားပြား မချစ်မိအောင် ကြိုးစားမှု
သည် ရိုးရိုးသားသား ချစ်ခင်မှုကို တိုးပွားအောင် အားပေးတတ်
သည်။ ရိုးရိုးသားသား ချစ်ခင်မှုတွေ တိုးပွားသွား ပြန်တော့လည်း
ဆန်းဆန်းပြားပြား ချစ်မှုသို့ ရောက်တတ် ပြန်လေသည်။

ကိုအေးမောင်နှင့် မလှရီတို့သည် မိတ်ဆွေ ရင်းချာများပမာ ခင်
မင်သွားကြ၏။ ခေတ်ပျက် ကုန်သည်ပွဲစား လုပ်ငန်းမှာ အပြန်အလှန်
ယုံကြည်မှုနှင့် ပူးခေါင်း ဆောင်ရွက်ကြလေ၏။

သို့ဖြင့် “အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာသွားခဲ့သော” မဟာမိတ်တို့က
ဂျပန် စစ်စခန်းများကို ပြန်လည် ဗုံးကြဲသော အချိန်သို့တိုင် ရောက်ခဲ့
လေပြီ။

အိန္ဒိယပြည်တွင် ခြေကုပ်ယူထားသော လိပ်ကန်ဗုံးကြဲလေယာဉ်
ပျံများသည် မန္တလေး-မြစ်ကြီးနား မီးရထားလမ်းကို လာရောက်
ဗုံးကြဲတတ် လေသည်။

တခါသော် ကိုအေးမောင် ကောလင်းမှ ကုန်ကို ဇီးကုန်း ထန်း
တပင်သို့ သယ်ဆောင်သွားသော အခေါက်၌ မလှရီပါ လိုက်သွား
လေသည်။ အောက်မှကုန်ကို အထက်သို့ ပြန်သယ်ဆောင်ရန် လိုက်
သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သည်တခေါက်တွင် မလှရီတွင် မိန်းမဖော်
လည်း မပါ။ မောင်ငယ်ဖြစ်သူ အုန်းဖေလည်း မပါ။ ကိုအေးမောင်
သာလျှင် ယုံကြည်အားကိုးရသော တဦးတည်းသော ခရီးသွားဖော်၊
ကုန်သွယ်မှု အလုပ်လုပ်ဖော် တဦး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မဟာမိတ် စစ်လေယာဉ်ပျံများက မီးရထားလမ်းကို
အကြီးအကျယ် ဗုံးကြဲလိုက်၏။ မီးရထားများကို ဗုံးကြဲရုံမက စက်
သေနတ်ဖြင့် လိုက်ပစ်၏။ မီးရထား အသွားအလာနှင့် အခြားယာဉ်
အသွားအလာများ လုံးဝပြတ်တောက် သွားလေသည်။

ကိုအေးမောင်နှင့် မလှရီတို့ကို အကြောင်းဆက်၍ ပေါင်းဖက်ရ
အောင် ကြံပေးလိုက်သော ဗုံးများပေတည်း။

မန္တလေး-မြစ်ကြီးနား မီးရထားလမ်း၊ တခုသော ဘူတာရုံအနီး သစ်ပင်ကြီးများအောက် ဆိုက်ဒင်တခု၌ မောင်ခိုကာ ထိုးရပ်ထားရ သော တတ်ယတန်း ရထားတွဲတတွဲမှ ခုံတခုပေါ်တွင် ငိုယိုနေသော မလှရီအား ကိုအေးမောင်က သစ္စာ စကား ဆိုလိုက်လေသည်။

“ဘုရားစူး ပါစေရဲ့ဟာ။ ငါက သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ်နဲ့ တကယ် ပေါင်းမှာပါ။ အတည်ယူမှာပါ။ ငါဟာ သစ္စာရှိတဲ့ယောက်ျား တယောက်ပါ။ ယုံပါ”

မလှရီမှာ အချစ်ကိုယုံ၍ ပုံအပ်ရုံမှတပါး အခြားထွက်ပေါက် မရှိ တော့ပါ။

မင်းကြမ်းရွာရှိ အမေ့ထံ ပြန်၍ ခွင့်ပန်ရန်လည်း လမ်းပိတ်နေ ချေပြီ။

အကျယ်ချဲ့ပြီး တေခင်းရမ်းတာတွေ၊ လက်ထပ်တာတွေ မင်္ဂလာ ဆောင်တာတွေ လုပ်ရန် စိတ်ကူးလည်းမရှိ၊ အခြေအနေ လည်းမရှိ။ ကိုအေးမောင် ခေါ်ရာသို့ ကောက်ကောက် ပါအောင် လိုက်ခဲ့ရ ပါသည်။

သို့ကလို လိုက်သွားရသည့်အတွက် ကြိတ်ပြီး အမေ့ကိုရှက်၊ ညီမ တွေကိုရှက်၊ မောင်ငယ်ကလေး အုန်းဖေကို လည်းရှက်၊ ရွာသူ ရွာသားတွေ ကိုလည်းရှက်။ ရှက်ရှက်နှင့်ဘဲ ရပ်ဝေးမှာ ဇာတ်မြှုပ် နေထိုင်ကာ သူတို့တတွေနှင့် အဆက်ဖြတ် ထားလိုက် လေသည်။ သို့သော် မလှရီသည် အမေ့ကို၎င်း၊ ညီမတွေကို၎င်း၊ ရွာသူရွာသား တွေကို၎င်း၊ မင်းကြမ်း ရွာကလေးကို၎င်း မမေ့ပါ။

အထူးသဖြင့် အဇေးဦးပုနှင့် အမေ မစိန်ညွန့်တို့က ဆုံးမ သွန်သင် လိုက်သော စကားများကို မမေ့ပါ။ “သိီး.....လင်ယူယင် သေတ ပန်သက်ဆုံး ရာသက်ပန် ရိုးမြေကျ ပေါင်းရမယ်။ လင်ရယ်လို့ ဖြစ် လာယင် ကောင်းကောင်း ဆိုးဆိုးလုပ်ကျွေး ပြုစုရတာဘဲ၊ လူကောင်း နှင့်ရှယ်တော့ အထူးပြောစရာ မလိုဘူး။ မကောင်းတဲ့ လူနဲ့ ရယ်

စတင်မှ မကောင်းတာကို သည်းညည်းခံပြီး ပေါင်းရမှာဘဲ။ အရှင်
တခု လင်တခု ပြုစုရမှာဘဲ”

“ကျွန်ကုလား မယားတောသူ” ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကို ကိုင်စွဲ
ထားသော ကိုအေးမောင်နှင့်တော့ အချို့ရှာ သကာ တွေလေတည်း။

အခန်း ၅

လင်ဆိုးမယား တဖားဖား

ကိုအေးမောင်နှင့် မလှရီတို့ ညားချိန်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဘဒင် ကွယ်လွန်ပြီးဖြစ်၏။ သူ့အမေကား မြေးကလေး ဝင်းဝင်း (ကိုအေးမောင်၏ ပထမဇနီးနှင့်ရသော သမီး) နှင့်အတူ မန္တလေးရှိ ဆွေမျိုးများထံတွင် သွားနေလိုက်၊ သူ့သားများရှိရာ ဇီးကုန်းသို့ပြန်နေလိုက်လုပ်နေလေသည်။ သို့သော် ကိုအေးမောင်ကိုယ်တိုင်က ဇီးကုန်းမှာ အတည်တကျ နေထိုင်သူမဟုတ်။ သူ့ညီ သုံးယောက်ကသာ အတည်တကျ နေထိုင်လေသည်။။ ကိုအေးမောင်သည် မန္တလေး၊ မင်းကုန်း (မန္တလေးဆွေမျိုးများ စစ်ပြေးခနထိုင်ရာစခန်း) ဇီးကုန်း၊ ထန်းတပင်၊ ကောလင်း၊ ဝန်းသို စသည်ဖြင့် လှည့်လည်သွားလာ ကူးသန်းရောင်းဝယ်နေရင်းက မလှရီနှင့် ညားခဲ့ကာ ထိုစဉ်က ဇီးကုန်း၊ ထန်းတပင် တွင် ရောက်နေသော မိခင် ဒေါ်မမ ထံသို့ မလှရီကို ခေါ်သွားလေသည်။

မိခင်ဖြစ်သူက သဘောမတူချေ။ သူ့သားကိုအထင်ကြီးသလောက် မလှရီကို အထင်သေးလေသည်။ အမေလုပ်သူသည် သားကဲ့သို့ပင်

မန္တလေး ဝါးတန်းမှ ဆွေမျိုးများ၏အရှိန်နှင့် ဇီးကုန်း စာန်းတပင်မှ မြို့စာရေးခင်၏ အရှိန်တို့ကြောင့် ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ် မာနအလွန်တက် သည်။ မလှရီမှာမူ ကောလင်း ဝန်းသိုဘက်မှ ဘောသူ။ တောသူ ရိုးရိုးသာမဟုတ်။ ကောလင်း ဝန်းသိုမှာ ရှမ်းမြန်မာ ဒေသများ၊ မင်း ကြမ်း ချောင်းကုန်းစသော ရွာများမှာ ကတူးရွာများ၊ ထိုဒေသ ထို ရွာများမှာ စုန်း ကဝေပေါသော ရွာများဖြစ်သည်။ စသည်ဖြင့် အယူ သည်း စွဲလမ်းကာ မလှရီအား အမျိုးမျိုးစွပ်စွဲသည်။ မလှရီက သူ့ သားကို စုန်းအတတ်ဖြင့် ပြုစားကာ အမိဖမ်းယူထားသည်ဟုပင် ဆို လေသည်။

ကိုအေးမောင်သည် မိခင်နှင့်လည်း အတိုက်အခံမဖြစ်ချင်။ မိမိကို ယုံ၍ ပုံအပ်ကာ လိုက်လာသော မလှရီကိုလည်း မှီချိုး မျှစ်ချိုး မချိုး ချင်။ ထို့ကြောင့် အမေနှင့်မယားကို ခွဲထားရ၏။

ကိုအေးမောင်၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများကြားတွင် အချို့က ဒေါ်မမ လိုပင် မလှရီအား အထင်သေးကြသည်။ အချို့က မလှရီကိုမူ လုပ်အား ဂုဏ်ကြောင့် အထင်ကြီးကြသည်။ မလှရီကို အထင်သေးသော အပိုင်း က စွန့်ပယ်ကြပြီး အထင်ကြီးသော အပိုင်းက လက်ခံ ထားကြ လေသည်။

ကိုအေးမောင်တွင် ညီသုံးယောက်ရှိသည်။ ပထမညီက ကိုအောင် မင်း၊ ဒုတိယက ကိုမြဦးနှင့် တတိယက ကိုညွန့်မောင် တို့ ဖြစ်သည်။ ကိုအောင်မင်းကား ဂျပန်ခေတ် အာဏာပိုင်တို့က လူဆိုးအဖြစ်ဖြင့် သတ်ပစ်ခြင်း ခံရသူ ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ လူကောင်းဖြစ်သည်။ ကြက်ခေါင်းဆိတ် မခံတတ်သောဥာဉာဉ်ကြောင့် လူဆိုးဖြစ်သွားခြင်းဖြစ် လေသည်။

ဒုတိယညီ ကိုမြဦးကား အဖိုးဖြစ်သူ မြို့စာရေးခင်၏ အချစ်တော် ဖြစ်၏။ သူသည် အဖေဦးဘဒင်နှင့် အစ်ကို ကိုအေးမောင် တို့လို အသောက်အစား အကစား မဖက်။ ဖြုန်းတီးမှုမရှိ။ မြို့စာရေးခင်၏ လက်တွင် ကျန်နေသေးသော လယ်ယာချောင်းမြောင်းကို ကောင်းစွာ

စောင့်ကြပ် ကြည့်ရှုသူ ဖြစ်သည်။ သူကိုယ်တိုင်က လယ်လုပ်သည်။ အဖိုးကိုလည်း သေသည်အထိ သူပင် ပြုစုစောင့်ရှောက်လိုက်ရ လေသည်။ ယခုတော့ သူသည် မူလတန်း ကျောင်းအုပ်ကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

ညီအငယ်ဆုံး ကိုညွန့်မောင်ကား ရဲတပ်ဖွဲ့ (ဟိုတုန်းက အခေါ်အားဖြင့် ပုလိပ်အဖွဲ့) တွင် အမှုထမ်းရွက်ခဲ့ရာ ယခုအခါ လုံခြုံရေးမှူး ရာထူးမှ ပင်စင်ယူလိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကိုအေးမောင်သည် လူတိုင်းအပေါ် အနိုင်ယူလို၏။ မူးလာပြီဆိုလျှင် ဤဉာဉ်က သူ့ကိုလွှမ်းမိုးလေတော့သည်။ အစပထမတော့ စကားနှင့်အနိုင်ယူရန် ကြိုးစားသည်။ တဖက်က အနိုင်မခံသောအခါ အငြင်းအခုံ ဖြစ်လေတော့သည်။ နောက် ဒေါနှင့်မောနှင့်ပြောဆိုကာ ကြိမ်းမောင်းဘော့သည်။ တဖက်က ငုံ့မခံသောအခါ သူက ရိုက်မောင်း ပုတ်မောင်း လုပ်လေသည်။ တစ်မိန်းများကို သည်အတိုင်း ပြုမှုရာ အစပထမက သူ့အဖိုး မြို့စာရေးခင်၏ အရှိန်ကြောင့် တစ်မိန်းများက သည်းခံနေခဲ့ကြသည်။ သူ့အနိုင်ရသဖြင့် ကိုအေးမောင် ကျေနပ်နေခဲ့သည်။ နောက်တော့ သူ့အဖိုး အရှိန် ကျဆင်းသည်နှင့်အမျှ တစ်မိန်းများက သည်းမခံကြတော့ချေ။ ထိုအခါ ကိုအေးမောင် မကြေမချမ်း ဖြစ်ရ၏။ တခါတရံ သူများနှင့်ရန်ဖြစ်ရင်း သူခံခဲ့ရ၏။ သူ့အရှုံး ပေးခဲ့ရ၏။ သူ့သိက္ခာ ကျဆုံးခဲ့ရ၏။ သူသည် သူ၏ အနိုင်ကျင့်လိုစိတ်ကို မြို့သိပ်ထားရလေတော့သည်။ ထိုအခါများ၌ သူသည် အရက်ဖိုသောက်ကာ သူ့သိက္ခာပြဿနာကို ခေ့ထားလိုက်ရလေသည်။

သူသည် “ကြွက်မနိုင် ကျီမီးရှို့” သည့် အလုပ်မျိုးကိုလည်း လုပ်၏။

သူသည် မိခင်ဖြစ်သူကိုလည်း အနိုင်ကျင့်ခဲ့သည်။ အရက်မသောက်ရန် ဆိုဆုံးမသော မိခင်အား ပြန်လှန်ပြောဆိုကာ စကားစစ်ထိုး အနိုင်ယူခဲ့သည်။ အမေက အရက်ဖိုးမပေးသောကြောင့် အမေကို ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းပင် လုပ်ခဲ့သည်။ အမေဖြစ်သူကား သားကြီးကို

အမျိုးမျိုး အလိုလိုက်၏။ သည်းညည်းခံ၏။ သားကြီးကို ဤမျှ အလိုလိုက်သဖြင့် အမေကို အဖေကရော သားငယ်များကပါ မကျေနပ်ကြချေ။

ကိုအေးမောင်သည် ပထမညီဖြစ်သူ “ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ” စိတ်မျိုးရှိသော ကိုအောင်မင်းကို အနိုင်မကျင့်သော်လည်း ဒုတိယညီ ကိုမြဦးနှင့် တတိယညီ ကိုညွန့်မောင်တို့ကိုကား အနိုင်ကျင့်လေ့ရှိသည်။ မမှူးသောအခါများ၌ ညီငယ်နှစ်ယောက်ကို သူ့အမြင်မတော်သမျှ ဆိုဆုံးမလိုသည်။ နေရာတကာမှာ ဆရာလုပ်လိုသည်။ မှူးသောအခါ ဤညာဉ်က ပိုထကြွလာပြီး မြည်တွန်တောက်တီးလုပ်လေသည်။ အပြစ်အနာရှာကာ စကားဖြင့် နှိပ်စက်လေသည်။ ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေသည်။ မကြာခဏ သည်မျှနှင့် မကျေနပ်သေးဘဲ ညီများကို ရိုက်နှက်တတ်သည်။ အိပ်ရာထဲ ဝင်နေလျှင်ပင် ဘာ့ကြောင့် အစောကြီး အိပ်ရသလဲဟု အပြစ်ဆိုကာ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ရိုက်တတ်လေသည်။ ညီငယ်များသည် အစွမ်းကုန်သည်းညည်းခံကြ၏။ တခါသော် သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် အိမ်ပေါ်တက်ရိုက်ရန် လိုက်လာသော အမှူးသမားကိုအေးမောင်အား ညီငယ်နှစ်ယောက်က လှေကားထိပ်က ဆီးပြီး တုတ်ဖြင့်ရိုက်ချကြလေသည်။ ယနေ့အရက်နာရောဂါဖြင့် အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲနေသော ကိုအေးမောင်၏ နဖူးပြင်မှာ ထိုစဉ်က ရခဲသော အနာရွတ်ကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်ပုံ သေးသည်။ တကယ်မှတ်လောက်သော အမှတ်တံဆိပ်ပင်တည်း။

ကိုအေးမောင်သည် ညီ ကိုမြဦးကိုသာ အနိုင်ကျင့်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ကိုမြဦး၏မိန်းမ၊ သူ့ခယ်မ မဒိုကိုပင် အနိုင်ကျင့်သည်။ တခါတုန်းက ကိုအေးမောင်သည် မဒိုကို ဓားနှင့် လိုက်သောအခါ ကိုမြဦးက ကိုအေးမောင်လက်ကို တုတ်ဖြင့်ရိုက်ပြီး ဓားလွတ်ကျစေရသည့်အဖြစ် သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

တခါကလည်း ကိုမြဦး မဒိုတို့အိမ်က စာရင်းငှားကို အနိုင်ကျင့်လေရာ ထိုသူက ကောက်ဆွဖြင့်ပြန်ရိုက်သဖြင့် ကိုအေးမောင် ဒဏ်ရာ

ရဘူးသည်။ ဒဏ်ရာထက် အရှက်ကပိုသဖြင့် ဇီးကုန်းမှာ မနေချင်တော့လောက်အောင် ဖြစ်သွားလေ၏။

ယခု သူ့အနိုင်ကျင့်ချင်တိုင်း ကျင့်ရမည့် ဇနီး မလှရီကို ရခဲခလပြီ။ “ကြက်မနိုင် ကျီးရီ” ဟူသော ရူးသွပ်သည့် အလုပ်မျိုးကို လုပ်မည်လော။ “ကုလားမနိုင် ရခိုင်မဲ” ဟူသော သက်သက်မဲ့ မတော်မတရားစော်ကားသည့် အလုပ်မျိုးကို လုပ်မည်လော။ လုပ်ချင်တာလုပ်၊ လင်တခု အရှင်တခုဟု စွဲမြဲမှတ်ယူထားသောမလှရီကတော့ သည်းညည်းခံမည်သာ။

ဂျပန် အုပ်ချုပ်ရေးသည် အထိုက်အလျောက် အသား ကျသွားလေပြီ။

ပြည်သူလူထုသည်လည်း စစ်အတွေ့အကြုံ အတော်ရသွားပြီဖြစ်၍ စစ်တွင်းကာလ ဘဝပြဿနာများကို ပူပန်တုန်လှုပ်မှုနည်းပါးစွာဖြင့် ရင်ဆိုင်နိုင်ကြလေပြီ။

မဟာမိတ်တို့ကလည်း အောင်မြင်စွာဆုတ်ခွာမှုကို စုစည်းကလနားသပ်ပြီးနောက် ပြန်လည်ထိုးစစ်ဆင်ရေးအတွက်အားယူနေဆဲဖြစ်သည်။

တောငင်သူလယ်သမားတို့သည် မဟာမိတ်တို့၏ ကျွညီနောင်ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံကြီးနှစ်စီးကိုခဏမော့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ထွန်ယက်စရာ၊ စိုက်ပျိုးစရာ၊ ရိတ်သိမ်းစရာရှိသည်များကို ဆက်လုပ်နေကြသည်။

မြို့ကြီးများပေါ်က အလုပ်သမားများသည် ရန်သူလေယာဉ် လာကြောင်း အချက်ပေးသိကြားသဖြင့် ဗုံးခိုကျင်းမှာ ခဏဝင်ခိုပြီးနောက် ရန်သူလေယာဉ်များ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားသံကို ကြားသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဗုံးခိုကျင်းမှထွက်၍ အသုပ်ဆက်လုပ်ကြသည်။

မြစ်ကမ်းပါးမှာ အဝတ်လျော်နေသော မိန်းမတွေသည် ကောင်းကင်က စစ်လေယာဉ် တိုက်ပွဲသံကြားလျှင် မော့မော့ကြည့်လိုက်ရင်း အဝတ်ကို ဆက်လျော်နေကြလေသည်။

ကိုအေးမောင်သည် ခေတ်ပျက်ကုန်သည်ပွဲစား သဘောမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးကို အတည်တကျလုပ်ရန် မန္တလေး ဝါး

တန်းမှ ဆွေမျိုးသားချင်းများရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ မလှရီနှင့် ခွဲပစ်ရန် လုံးပမ်းနေသော မိခင်ဒေါ်မမနှင့် သမီးကလေးဝင်းဝင်းတို့ကား မန္တလေးသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့ကြသည်။ ကိုအေးမောင်သည် မလှရီကို ညီဖြစ်သူ ကိုမြဦးနှင့် ခယ်မဖြစ်သူ မအိုတို့ထံတွင် အပ်နှံထားခဲ့လေသည်။ “မြဦးတို့နဲ့ လုပ်ကိုင်စားရစ်။ ငါ့လဲ မကြာခဏ ဇီးကုန်းပြန်ခဲ့မယ်။ မင်းနဲ့ငါ့ကို မေမေက ခွဲပစ်ချင်ပေမယ်၊ မပူနဲ့။ ငါ့သစ္စာ မဖောက်ဘူး” ဟူ၍ နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားသွားလေ၏။

မလှရီသည် ကိုမြဦး မအိုတို့နှင့် သုံးလေးနှစ်ကြာအောင် နေခဲ့ရလေသည်။ ကိုမြဦးနှင့်မအိုတို့သည် ကိုယ်ပိုင်မြေယာများတွင် ဧကင်းသူလယ်သမား လုပ်ကြသည်။ မလှရီသည် မိမိကျွမ်းကျင်သော အလုပ်များကို လုပ်ရ၏။

ကိုမြဦး မအိုတို့၏ လယ်မှာသာမက အခြားသူများ၏လယ်မှာပါ ကောက်စိုက်လိုက်၏။ ဇီးကုန်းဘက်မှာ စူးဖြင့် ကောက်စိုက်သည်။ မလှရီကတော့ လက်ဖြင့်သာ စိုက်သည်။ သူနှင့်အတူ တွဲသော ကောက်စိုက်သမ အချို့ကိုလည်း လက်ဖြင့်ပင် စိုက်စေလေသည်။ လယ်သမားများသည် ကောက်စိုက်ပြီးသော လယ်များကို မြင်လျှင် ဘယ်အကွက်၊ ဘယ်ငန်းကတော့ မလှရီနှင့် အဖော်တစုတို့၏လက်ရာ ဖြစ်သည်ဟု ခွဲသိနိုင်ပြီး မလှရီတို့၏လက်ရာကို များစွာ သဘောကျကြသည်။

မလှရီသည် ကောက်စိုက် မလိုက်သောအခါများ၌ ကိုမြဦး မအိုတို့ လယ်တောမှာ အလုပ်လုပ်နေကြသူများအတွက် ကိုယ်တိုင်ထမင်းချက်ပြီး ကိုယ်တိုင် ထမင်းပို့ရသည်။ တခါတရံ ကောက်စိုက်သမများ အပါအဝင် လူလေးငါးဆယ်စာကို ချက်ပြုတ်ပြီး ထမင်းပို့ဆိုင်းထမ်းဖြင့် ထမ်းပို့ရသည်။ ဤမျှ အလုပ်လုပ်နိုင်သော မလှရီကို ရပ်ရွာက အံ့ဩကြရ၏။ ကိုမြဦး မအိုတို့ကား လုပ်သားကောင်း တယောက်ရထားသဖြင့် မလှရီကို သဒ္ဓါကြည်ဖြူကြလှသည်။

တခါသော် ကိုအေးမောင် ဇီးကုန်းသို့ ပြန်လာသည်။ အဖိုးရော အဖေပါ ကွယ်လွန်ပြီဖြစ်ရာ အဖိုး၏ ပစ္စည်းအချို့ကို သူတို့ညီအစ်ကို ဝိုင်ဆိုင်သည်။ များများကျန်တော့သည်ကား မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကိုအေးမောင်သည် သူပိုင်ဆိုင်သမျှကို ရောင်းချသွားသည်။ ကုန် ရောင်း ကုန်ဝယ် လုပ်ရာ၌ အရင်းအနှီး မြုပ်နှံရန် ဖြစ်သည် ဟု အကြောင်းပြုလေသည်။ မလှရီကို ကိုအေးမောင်က တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောသွားခဲ့၏။ “ခုတော့ မောင်မြဦး မဒိုတို့နဲ့ဘဲ နေရစ်အုံး။ စာနေ ကျတော့ မင့်ကို မန္တလေးခေါ်သွားမယ်။ မေမေနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်တို့က တော့ ငါ့ကို တခြားမိန်းမတယောက်နဲ့ ပေးစားဘို့ စီစဉ်နေကြတယ်။ ဝိုက်ဆံရှိပြီး အရောင်းအဝယ်တော်တဲ့ မိန်းမပေါ့ဟယ်။ သို့ပေမဲ့ ငါက မယူပါဘူး။ ငါ့မှာ မိန်းမရှိပြီးသားဘဲ။ ငါက မင်းကို သစ္စာမဖောက် ဘူး။ စိတ်သာချူ က-သွားမယ်”

မလှရီမှာ လင်နှင့် ခွဲနေရစ်ခဲ့ရသဖြင့် ဝမ်းနည်း မနေတော့ဘဲ ကိုအေးမောင်က သူ့အပေါ် သစ္စာရှိလှသဖြင့် လွန်စွာ ဝမ်းသာရ ပါသည်။

ကိုအေးမောင်သည် လိမ်ပြောခြင်းမဟုတ်။ အမေနှင့်အဒေါ်တို့က မိန်းမပေးစားမည်လုပ်သည်ကိုလက်မခံ။ မလှရီအပေါ်မှာသာ တလင် တမယား သစ္စာနှံထားပါ၏။ သို့သော် ကိုအေးမောင် မသိသော အချက်တချက်ရှိခဲ့၏။ သူ့အမေနှင့် သူ့အဒေါ်တို့က ရည်ရွယ်သော ဇနီးလောင်းသည် ကိုအေးမောင်ကို အမူးသမားအဖြစ်ဖြင့် မကြိုက် နိုင်၊ လက်မခံနိုင်ဟူသော အချက် ဖြစ်လေ၏။

စစ်ကြောင်းသည် ဇီးကုန်း ထန်းတပင်ကို ဒုတိယအကြိမ် ဖြတ်ပြန် ၏။ မဟာမိတ်တွေက အလုံးအရင်းနှင့် ထိုးစစ်ဆင်နွှဲလေသည်။ စစ် ရထားတွေ၊ စစ်လေယာဉ်ပျံတွေ၊ စစ်မော်တော်ကားတွေ၊ အမြောက် တင်သံချပ်ကာကားတွေ အဆက်မပြတ် ချီတက်လာသည်။ မဟာမိတ် တပ်တို့သည် အဝေးကနေ၍ ရန်သူကို အမြောက်ဖြင့်ထုသည်။ ဗုံးတွေ ဒလဟော ကြံချသည်။ ဗုံး ၁၀ လုံးကြိမ် ရန်သူတယောက်သေလျှင်

တော်ပြီ။ ကျန်ပိုးတွေက စစ်နှင့် မပတ်သက်သော ပြည်သူတို့၏ အသက် စည်းစိမ် ဥစ္စာပစ္စည်းများကို ထိချင် ထိပါစေ။

ဂျပန်တို့သည် “အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာရေး” မဟာဗြူဟာ နည်း ဗြူဟာတို့ကို မသုံးကြ။ ရှိသမျှ ခဲယမ်းမီးကျောက်ကို ခြိုးခြံ ချွေတာ သုံးပြီး အသက်တွေ ရက်ရက်ရောရော ဖောဖောသီသီ စွန့်လွှတ်ကာ ခုခံတိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

ဂျပန်တို့နောက်ကျော (ကောလင်း ဝန်းသို၊ ထန်းတပင် ဇီးကုန်း တို့၏ တောင်ဘက် ရွှေဘို စစ်ကိုင်း ဒေသများ) မှာတော့ ဖက်ဆစ် တော်လှန်ရေး မျိုးချစ်တပ်သားတွေ၊ ပြည်ချစ် ပြောက်ကြားတွေက တစခန်း ထနေလေပြီ။

သဲကြီးမဲကြီးတိုက်ရသော စစ်ပွဲများပေတည်း။ အထိအခိုက် အသေ အကြေ အနာတရများလှသော စစ်ကြောင်းပေတည်း။

မလှရီသည် ကောလင်း မင်းကြမ်းမှာ ပထမတချီ စစ်ကြောင်း ကျတုန်းကလို တောင်ခြေတောတန်းရွာများသို့ ထွက်မပြေးတော့။ ဇီးကုန်းမှာပင်နေပြီး ပုံးသံ၊ အမြောက်သံ၊ သေနတ်သံများကို နား စွင့်ရင်း လွင့်စင်လာသော ကျည်ဆံများကို ရှောင်တိမ်းရင်း၊ တခါ တခါ လိုအပ်ပါက အနီးအနားက ရှိထဲ၊ ချောက်ထဲ၊ ကျင်းထဲ ခုန် ဆင်း ခိုနားရင်း စိုက်စရာရှိစိုက်၊ ပျိုးစရာရှိပျိုး၊ ရိတ်စရာရှိရိတ်၊ သိမ်း စရာရှိ သိမ်း၊ ထမင်းပို့ စရာရှိပို့ နေလေသည်။ သည်ကြားထဲက အား လျင်တော့ ကိုအေးမောင်ကို မြှော်မိပါ၏။ သို့သော် ကိုအေးမောင် ပြန်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မကို ခေါ်လှည့်ပါဟုတော့ 'တခါမျှ မမှာ။ စာမရေး တတ်၍ မမှာခြင်းမဟုတ်။ လူကြိုတွေ့လည်း မမှာပါ။ ကိုအေးမောင်က သစ္စာရှိခြင်းလျှင် သူ့တာဝန် သူသိလျှင် ပြန်လာပါလိမ့်မည်။ ခေါ် သွားလိမ့်မည်။

အမေ ညီမများနှင့် မောင်ငယ်တို့ကို၎င်း၊ မင်းကြမ်းရွာကို၎င်း၊ ငယ်သူငယ်ချင်းများကို၎င်း မကြာခဏ သတိရပါ၏။ လွမ်းမိပါ၏။ သို့သော် သူဘယ်နေရာကနေသည်၊ ဘာအလုပ်လုပ်နေသည် စသည်ဖြင့်

သူတို့ကို အကြောင်းမကြား။ စာလည်း မရေး။ စကားလက်ဆောင်
လည်း မပါ။ မူလက ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း သူတို့မသိအောင်
ဇာတ်မြုပ်ကာသာ နေလေတော့သည်။ မင်းကြမ်းက မိသားစုနှင့်
မိတ်ဆွေများမှာ လေ့ရှိတယောက် သေသလား ရှင်သလား မသိကြရ။
လင်နောက်လိုက်သွားသလိုလို၊ ဗုံးထိ၍ သေသွားသလိုလို၊ ဘာဖြစ်
နေသလိုလို၊ ညာဖြစ်နေသလိုလို တွေးတော ပြောဆို၍သာ နေကြ
ရတော့၏။

ကောလင်း ဝန်းသိုနှင့် ထန်းတပင် ဇီးကုန်းတို့ကို စစ်ကြောင်း
ကျော်သွားလေပြီ။

အမေရိကန်တွေ ဝင်လာပြီ။ (မဟာမိတ်တပ်များ ပြန်လာခြင်းကို
အရပ်အခေါ်အဝေါ်အားဖြင့်)။

စစ်ကြီး ပြီးသွားပါပြီ။

ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားများနည်းတူ၊ အခြားသော မြန်မာ ပြည်သူ
ပြည်သားများ နည်းတူ မလှရီလည်း ဝမ်းသာလှပါ၏။ စစ်မီးငြိမ်းချိန်
လယ်ယာ ချောင်းမြောင်းမှာ အေးအေးချမ်းချမ်း အလုပ်လုပ်ရလျှင်
ပို၍ အလုပ်တွင်မည် မဟုတ်ပါလား။

ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်၊

ကွန်မြူနစ်၊

ဆိုရှယ်လစ်၊

ပြည်သူ့ရဲဘော်၊

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊

မြန်မာတနိုင်ငံလုံးတွင် နိုင်ငံရေး အံ့ကြွ လှုပ်ရှားမှုများ ဖြစ်ပေါ်
နေသည်။

မလှရီကား ထိုထိုသော နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုများကို ဘာမျှမသိ။
စိတ်ဝင်စားရန် အချိန် မရှိ။ အချိန်ရှိသမျှ ကိုမြဦး မအိုတို့ အိမ်၏
အိမ်မှုရေးလုပ်ငန်းများနှင့် လယ်ယာချောင်းမြောင်း လုပ်ငန်းများတွင်
ကိုယ်ရော စိတ်ရော နှစ်မြုပ်၍ ထားလေသည်။

သို့သော် မလှရီ တခုတော့ သိသိုက်၏။ ကိုမြဦး ပြည်သူ့ရဲဘော်
တပ်ဖွဲ့ထဲသို့ ဝင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နောက် သိပ်မကြာလှပါ။ မန္တလေးမှ ကိုအေးမောင် ပြန်ရောက်
လာလေသည်။ ဇီးကုန်းမှာ ခဏသာနေပြီး မလှရီကို ခေါ်သွားလေ
သည်။ သို့ကလို ခေါ်သွားပြန်တော့လည်း မလှရီသည် ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ လိုက်ပါသွားလေသည်။

မန္တလေးမှ ဆွေမျိုးသားချင်းများအနက် ကိုအေးမောင်၏ အမေ
ခေါ်မမနှင့်အချို့က မလှရီကို အထင်အမြင် သေးကာ ဟက်ဟက်
ပက်ပက် လက်မခံလိုကြ။ သို့သော် ကျန်သောဆွေမျိုးသားချင်းများ
ကား မလှရီ၏ လုပ်အားနှင့် စိတ်နေသဘောထားကိုသိကာ ကြည်ဖြူ
ရက်ရောစွာ လက်ခံကြလေသည်။

မလှရီကား အလုပ်လုပ်ရာ၌ ပစ်တိုင်းထောင်ဖြစ်၏။ မန္တလေး
အိမ်မှာ ဇီးကုန်းအိမ်လိုမဟုတ်။ ကုန်သည်ပွဲစားအိမ်ဖြစ်သည်။ ညီအစ်မ
အဆွေမျိုးသားချင်းတွေ စုနေသောအိမ်ဖြစ်ပြီး အိမ်သူ အိမ်သား များ
လှသည်။ ကလေးတွေက ဘုရားရနှင့်။

ကိုအေးမောင်၏သမီး ဝင်းဝင်းက ငယ်သေးသည်။ ကိုအေးမောင်
၏ ညီအစ်ကို ညီအစ်မ ဝမ်းကွဲများကမွေးသော ကလေးများကလည်း
ငယ်သေးသည်။

မလှရီသည် ထိုအိမ်ထောင်ကြီး၏ မီးဖိုချောင်မှာ အလုပ်ကြမ်း
လုပ်ရ၏။ ဆိုလိုသည်မှာ ထမင်းဟင်းချက်ခြင်းအပြင် ငရုတ်သီးထောင်း
ပန်းကန်ဆေး အိုးတိုက် စသည်ဖြင့် လုပ်ရ၏။ ကလေးငယ်များကို
ထိန်းသိမ်းရ၏။ အဝတ်လျှော်ရ၏။ တဖက်က လင်ဆိုးမယား တဖား
ဖား ဆိုသလို အမူးသမား လင်ယောက်ျားကိုလည်း ပြုစုရသေး၏။

အလုပ်လုပ်ရလျှင် ဘယ်လောဓ်လုပ်ရလုပ်ရ အပန်းမကြီးသော
မလှရီသည် တခါတခါ လင်၏ ရိုက်နှက်ခြင်းကို ခံရပြီး တခါတခါ
နှိုးသောကလေးများ၏ နှိပ်စက်ခြင်း ခံရလေရာ စိတ်ညစ်ရှာသည်။
တခါက ဆိုးသောကလေးတယောက်သည် အခြားအလုပ်နှင့် မအား

မလပ်သဖြင့် သူ့ကိုဂရုမစိုက်နိုင်သေးဘဲ ရှိနေသော မလှရီ၏ မျက်လုံးကို လက်ဖြင့်ထိုးလိုက်ရာ မျက်လုံးတဖက်ကို ထိခိုက်သွားလေသည်။ ထိုဒဏ်ရာဒဏ်ချက် အမာရွတ် ယနေ့တိုင် ရှိနေသေးသည်။ သို့သော် မလှရီသည် ဆွေကြီးမျိုးကြီး ထိုအိမ်ထောင်ကြီး၏ဒဏ်များကို သည်းခံနိုင်ခဲ့ပါသည်။ သည်းမခံနိုင်သူကတော့ ကိုအေးမောင်သာ ဖြစ်လေသည်။

ကိုအေးမောင်သည် ဆွေမျိုးသားချင်းများ တော်စပ်သော သူဌေးကြီး၏ အိမ်ဝင်းတွင်းတွင် မိခင်နှင့် ညီအစ်မများက တည်ထောင်သော ပွဲရုံကြီးမှာ အလုပ်လုပ်ရ၏။ ပွဲရုံအစုစပ်ကိုင်ထားသူလိုလို၊ ပွဲရုံစီမံခန့်ခွဲသူလိုလို၊ သူဌေးကိုယ်စားလှယ်လိုလို၊ စာရေးကြီးလိုလို အလုပ်လုပ်ရခြင်း ဖြစ်၏။ တနည်းဆိုရသော် သူ့မူလဓာတ်ခံ ဖြစ်သော ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်နှင့် သွေးကြီးတတ်သောစရိုက်ကို မြှင့်ပေးသည့်အခါ မြှင့်ပေးပြီး ချိုးနှိမ်သည့်အခါ ချိုးနှိမ်သော သဘာဝရှိသည့် အလုပ်မျိုးကို လုပ်ရခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် ဣမှာ ကြီးမားသော ချွတ်ယွင်းချက် ရှိနေရာ တနေ့တခြား အလုပ်သဘာဝ၏ မြှင့်ပေးသည့်ဘက်က အားနည်းသွားပြီး နှိမ်ချသည့်ဘက်က အားကြီးလာလေသည်။ သူသည် မြို့မှာနေတော့ ထန်းရည်မူးသည်ထက် အရက်မူးခြင်းက များလာသည်။ မူးတာချင်းက မတူ။ ထန်းရည်မူးတာက ယဉ်ပြီး အရက်မူးတာကကြမ်းသည်။ မူးပြီဆိုလျှင် သူက သူတပါးအပေါ် အနိုင်ယူလိုပြီး တဖက်က သည်းခံသလောက် အနိုင်ကျင့် လေတော့သည်။ ပြီးတော့ တောမြိုကလေးများမှာတုန်းကထက် မြို့ကြီးပေါ်မှာ အသုံးအဖြုန်းက ပိုများလာသည်။ သည်းခံနိုင်သော ဆွေမျိုးသားချင်းများကတော့ သူ့ကို ရှုံးကြောက်ကြီးဖြစ်သည်။ သူ့ကို သည်းမခံနိုင်သော ဆွေမျိုးသားချင်းများကတော့မူ အမူးသမားကို ပညာရှိနှိပ်စက်နည်းဖြင့် နှိပ်စက်ကြသည်။ တောရွာခလေ့အရဆိုလျှင် ဝိုင်းရိုက်ကြမည်ဖြစ်ပြီး မြို့ပြခလေ့အရတော့ ဝိုင်းနှိမ်ကြလေသည်။ ကိုအေးမောင်သည် သူတို့ဝိုင်းနှိမ်ခံရခြင်းကို တစ်စုံစီမံ ခံစားရ၏။ ဤကိစ္စမှာတော့ မူးသော

အခါမှာ အနည်း အကျဉ်းသာ ခံစားရပြီး မမူးသော အခါမှာ ပိုခံစားရ၏။ သူသည် ပွဲရုံကြီး၏ အစုံစပ်ပိုင်ရှင်လည်း မဟုတ်။ ပွဲရုံ စီမံခန့်ခွဲသူလည်းမဟုတ်။ သူ့ဌေးကိုယ်စားလှယ်လည်း မဟုတ်။ ပွဲရုံ၏ အခစား လုပ်သားနှင့်သာ ညီမျှသော စာရေးတယောက်ပါတကား ဟူ၍ သဘောပေါက်လာလေသည်။

ထိုသို့ တစ်ဖုံစိမ့်ခံစား၊ တမြေ့မြေ့ သဘောပေါက်လာသော အခါ သူ့ဘဝင် အထိနာသွားသည်။ ဖိနပ်အထိကျဆင်းသွားသော သူ့သိက္ခာကို ပြန်မြှင့်ရန် ထိုအလုပ်မှထွက်လိုက်ပြီး ရန်ကုန်သွား၍ ဘာအလုပ်မဆိုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ရန်ကုန် တည်းဟူသော ဒေသသစ်တွင် ဘဝသစ် ထူထောင်ရန် သွားရာ၌ အဖော်တဦး တည်းသာ ပါသွားသည်။ “ကျွန် ကုလား၊ မယားတောသူ” ဟူသော မူဖြင့် ရွေးချယ်ထားခဲ့သော ဘဝကြင်ဖော် မလှရီ ပေတည်း။

အခန်း ၆

စာရေးကြီး၏ စည်းစိမ်

ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်သောအခါ သူတို့လင်မယားသည် မန္တလေး ဝါးတန်းသူဌေးကြီး၏ခြံမှာ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့လေသော ကိုတင်အောင်နှင့် မဦးတို့၏အိမ်မှာ တည်းခိုလေသည်။ ကိုတင်အောင်နှင့် မဦးတို့ကား ဘုတလင်ဇာတိဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှင့် ရပ်ဆွေ ရပ်မျိုးဖြစ်သည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ တိုင်းပြည်က လွတ်လပ်ပြီးခါစ။

လွတ်လပ်ရေးကြောင့် ပြည်သူ့အများစုသည် မြော်လင့်ချက် အမျိုးမျိုးဖြင့် အားတက်နေကြသည်။ ဘာအလုပ်ရရ လုပ်မည် ဆိုသော ကိုအေးမောင်လည်း အားတက်နေပါ၏။

၁၉၄၈ ခု မေလထဲတွင် ကျွန်တော်တို့မှာ သားဦး မောင်ဟင်္သာ မွေးဖွားခဲ့လေသည်။

မတ်လထဲက ကွန်မြူနစ်ပါတီ တောခိုသွင်းလေပြီ။ ကျွန်တော်သည် “အမျိုးသား ဒီမိုကရေစီ တော်လှန်ရေးအတွက် အမျိုးသား ညီညွတ်ရေး၏ မဏ္ဍိုင်ဖြစ်သော ကွန်မြူနစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်

တို့၏ လက်ဝဲညီညွတ်ရေးကို တည်ဆောက်ကြ” ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကို ကိုင်စွဲကာ ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့်အတူ တောခိုမသွားဘဲ မြေပေါ်မှာ ကျန်ရစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ညီညွတ်ရေး လုပ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော် တင်ပြသော လက်ဝဲ ညီညွတ်ရေးကို အခြေခံကာ ညီညွတ်ရေး လုပ်ရင်းက ကျွန်တော်တို့ မလုပ်တတ်ကြသဖြင့် နုမူ၊ ရဲဘော်မူ စသည်ဖြင့် ကွဲသွားပြန် လေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ လက်မလျှော့ကြ။ တောခို ပြည်တွင်းစစ်လမ်းစဉ်ကို ဆန့်ကျင်သော ကွန်မြူနစ် ခေါင်းဆောင်များ၊ ဆိုရှယ်လစ် ခေါင်းဆောင်များ၊ ပြည်သူ့ ရဲဘော် ခေါင်းဆောင်များနှင့် တစ်မထော် ခေါင်းဆောင်များ။

ကျွန်တော်ကား နိုင်ငံရေးကို အချိန်ပြည့် လုပ်နေရလေရာ၊ စာရေးဆရာ အလုပ်ကို ကောင်းစွာ မလုပ်နိုင်။ နိုင်ငံရေးမှ အားလပ်ချိန်တွင် စာရေးကာ မလောက်မဝ ဝမ်းစာ ရှာရသည်။ ထို့ကြောင့် မိသားစု အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုအတွက် ဇနီး ခင်ကြည်ကြည်ကတဖက်တလမ်း အလုပ်လုပ်ရန် ကြံစည်နေကြရလေပြီ။

အိမ်မှုရေးရာတာဝန်နှင့် သားဦးမောင်ဟင်္သာကိုထိန်းကျောင်းရေးတာဝန်တို့တွင် ဇနီးခင်ခင်ကြည်ကြည်ကို ကူညီရန် လှလိုနေလေသည်။

အတော်ဘဲ။ ဘုန်းကြီးလမ်းထောင့် ခြံကွက်သစ် (ယခု လမ်းသစ် ရိပ်သာနေရာ) ခွာ နေနေသော ကိုတင်အောင် မဦးတို့က ပြောလာသည်။ သူတို့အိမ်မှာ ကိုအေးမောင် မလှရီတို့ လင်မယား ရောက်နေသည်။ ရရာအလုပ် လုပ်ကြမည်။ ကိုအေးမောင်အတွက် အလုပ်တခု ရှာပေးပြီး မလှရီကို အိမ်မှာ ခိုင်းနိုင်သည် စသည်ဖြင့်....

“သူတို့မှာ သား သမီး မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး၊ အရင် မယားနဲ့ တုန်းက ရတဲ့ သမီးကလေးကို မန္တလေးက အဖွားတွေဆီမှာ ထားခဲ့တယ်။ မလှရီနဲ့ တော့ ကလေးတယောက် မှ မရဘူး”

“က... မြန်မြန်သာ ခေါ်ခွဲပေတော့”

သူတို့လင်မယား ကျွန်တော်တို့ထံ ရောက်လာသည်မှာ ယခုဆို ၂၀ နှစ်ရှိပြီ။ ထိုစဉ်က သားဦး မောင်ဟင်္သာ နှစ်လသား မျှသာ ရှိသေး၏။

ထို ၂၀ နှစ်ကာလအတွင်း ကျွန်တော်တို့က နောက်ထပ် ကလေး သုံးယောက် ရသည်။ သူတို့ကတော့ တယောက်မျှ မပွေး။

သူတို့လင်မယား ကျွန်တော်တို့အိမ် ရောက်သော အချိန်တွင် ဆိုရှယ်လစ် ပါတီခေါင်းဆောင် ကိုဘဆွေ၊ ကိုသိန်းမောင် (သထုံ)၊ ကိုချစ်လှိုင်၊ သခင်လွင်၊ သခင်ကျော်စိန် စသော ရဲဘော်များနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် တိုးတက်သော နိုင်ငံခြားစာအုပ်များ ရောင်းချရန်နှင့် မြန်မာလို တိုးတက်သော စာပေများ ထုတ်ဝေရန် “ပြည်သူ့ စာပေကော်မိတီ” ကို ဖွဲ့စည်း ဆောင်ရွက် နေကြလေသည်။ ပြည်သူ့စာပေတိုက်ကို မန်နေဂျာ အဖြစ်ဖြင့် ပထမဦးဆုံး ဒဂုံဦးလှဖေ၊ နောက်ဦးလှကြည် (မဏ္ဍိုင်)၊ နောက်ဆုံး သခင်ကျော်စိန်တို့အား ဆောင်ရွက်စေ၍ ဖွင့်လှစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ၊ ကိုအေးမောင်ကို စာရေးအဖြစ်ဖြင့် ခန့်ထား လိုက်ကြလေသည်။

မလှရီကိုတော့ အိမ်မှာ အလုပ်လုပ် ခိုင်းရသည်။ အစ ပထမကတော့ မောင်ဟင်္သာကို ထိန်းရန်သာ အဓိကတာဝန် သတ်မှတ်ထား၏။ သို့သော် မလှရီကား အအားနေတတ်သူ မဟုတ်။ ကလေးကိုစွဲ ပြီးလျှင် အိမ်မှုရေးရာနှင့် ပတ်သက်သမျှ နေရာတကာ ဝင်ပြီး ခင်ကြည်ကြည်ကို ကူညီ၏။ နောက်တော့ ဒိုင်ခံ သူဘဲလုပ်၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ပုဒ်မ ၅ နှင့် အဖမ်းခံရပြီး ရန်ကုန် ဧထောင်ကြီးသို့ ရောက်သွား လေသည်။

ထူးဆန်းသော ကျွန်တော်။

ညီညွတ်ရေး ပိသုကာ လုပ်နေရာက သွေးခွဲရေးသမားဟု အထင်ခံရသည်။ စွပ်စွဲခံရသည်။ အရေးယူ ခံရသည်။

ကျွန်မြို့နယ်ပါတီက “သိန်းဖေနှင့် သိန်းဖေဝါဒ တွေရာ သင်္ချိုင်း ခားမဆိုင်းနှင့်” ဟူ၍ စာတန်းထုတ်ကာ ကျွန်တော်ကို ဆန့်ကျင်ရန် ပါတီဝင်များကို ညွှန်ကြားသားသည်။

ဆိုရှယ်လစ် ဖဆပလကတော့ တပ်မတော် တပ်ရင်းအချို့ တောခို အောင် မြောက်ပင့်ပေးသည်ဟုဆိုကာ ကျွန်တော်ကို ထောင်ချခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖဆပလ ထဲမှ ရင်းနှီးလှသော ရဲဘော် အချို့ကတော့ “မင့်အတွက် အကာအကွယ် ဖြစ်အောင် တို့က ထောင်ချတာပါ။ မင်း အပြင်မှာ နေယဉ် အသတ်ခံရမယ် မဟုတ်လား၊ တော်လိုက် သွားယဉ်လဲ အသတ်ခံရမှာဘဲ မဟုတ်လား” ဟု ပြောပါသည်။

သည်လိုနှင့် ထောင်ထဲမှာ ၁၁ လ ကျော်ကျော် ကြာခဲ့ပါ၏။

၁၉၄၇ ခုနှစ် မေလ ၁ ရက်နေ့ကစပြီး ကျွန်တော်သည် ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန ရုပ်ရှင်နှင့်ပြဇာတ် ညွှန်ကြားရေးဝန် ဦးညာဏ၏ ခွင့်ပြုချက် (ဖိတ်ခေါ်ချက်) ဖြင့် ဟာမစ်တိတ်လမ်း ရုပ်ရှင် ခြံထဲမှာ အိမ်ကလေး တလုံးနှင့် နေနေလေသည်။ ထောင်က ထွက်တော့ လည်း ထိုအိမ်မှာပင် ဆက်နေရ၏။

အိမ်ကလေးမှာ ကျဉ်းပြီး နေသော လူတွေက များသည်။ ကျွန်တော်တို့လင်မယား၊ သူတို့ လင်မယားအပြင် တပည့်တပန်း ရဲဘော် ရဲဘက် တွေလည်း ရှိသေးသည်။ ပြည်တွင်းစစ်ကြောင့် ရန်ကုန်မြို့ကြီး သို့ ပြောင်းရွှေ့လာကာ နေစရာ ထိုင်စရာ မရှိသေးသဖြင့် ဆွေမျိုး သားချင်း အချို့ကလည်း တခါတရံ လာနေလိုက်သေးသည်။

သို့ကလို အိမ်ကျဉ်းကျားနှင့် ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း နေရသော် လည်း၊ ကိုအေးမောင်ကို အမူးသမားအဖြစ်ဖြင့် ကျွန်တော် အမှတ်မထားမိပါ။

သူတို့ လင်မယားသည် အိမ်ကလေး၏ နောက်ဖေး ဝရံတာကို အခန်းဖွဲ့၍ နေထိုင်ကြသည်။ အခန်းကြီးတခန်းတွင် ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနေပြီး၊ ကျန်အခန်းကြီးတခန်းတွင် တပည့် တပန်းများ။

ရဲဘော်ရဲဘက်များနှင့် ဆွေမျိုး သားချင်းများသည် ကြိုသလို နေရာလွတ်ရှိသလို နေထိုင်ကြပါသည်။ အိမ်ရှေ့ ဝရံတာကား ဧည့်ခန်းသဘော ဖြစ်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် သားမောင်ဟင်္သာသည် “လက်သာ”သော မလှရီကို များစွာ ခင်တွယ်သေပြီ။ သူ နို့စို့ချင်မှ အမေကို ကပ်ပြီး ကျန်အချိန်များတွင် မလှရီကိုသာ ကပ်နေတတ်သည်။ ထောင်ကထွက်လာသော အဖေနှင့်သား တွေသောအခါ ရောက်စ တနံနက်ခင်းသာ စိမ်းနေပြီး၊ ညနေကျတော့ ကျက်သွားလေသည်။ “ဖေဖေ-ဖေဖေ” နှင့်ခေါ်ကာ အနီးမှာ ဆော့ကစားနေလေပြီ။ သို့သော် ညညတွင် ကျွန်တော်တို့နှင့် လူအိပ်ရန် အတော် ချောယူရလေ့ ရှိ၏။ လူအိပ်ပြန်တော့လည်း တရေးနိုးလျှင် မလှရီထံ ပြန်သွားတတ် လေသည်။ ထိုအခါများ၌ ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းနည်းနေရသည်။ မလှရီကို မနာလိုတို့ရှည် ဖြစ်မိသည်။

မလှရီသည်လည်း မောင်ဟင်္သာကို အတော် ချစ်နေလေရာ၊ ကျွန်တော်တို့နှင့် တခါတရံ အိပ်ခြင်းကို ကြည်ဖြူသော်လည်း အမြဲအိပ်ခြင်းကို မကြည်ဖြူချေ။ ဘယ်လိုနည်းနှင့် ဆွဲဆောင်သည် မသိပါ။ ဘယ်သူနှင့် အိပ်မည်လဲ လုရလေ့တိုင်း မောင်ဟင်္သာသည် မလှရီဘက်သို့ ပါသွားလေ့ရှိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ခင်ကြည်ကြည်သည် စာပေဗိမာန်တွင် စာပြုဆရာမဖြစ်နေလေပြီ။ ခင်သည် အိမ်မှုရေးရာ ကိစ္စများကို၎င်း၊ သားသွီးကျွေးမွေး ပြုစုရေးကို၎င်း မလှရီအား စိတ်ချလက်ချ လွှဲထားနိုင်ပေပြီ။

ခင်သည် ကျွန်တော်နှင့် အိမ်ထောင်မကျမီက အိမ်မှုရေးရာကို တာဝန်ယူ ဘူးသူမဟုတ်။ ချက်ရေးပြတ်ရေး မကျွမ်းကျင်ပါ။ အိမ်ထောင်ကျမှ လက်တွေ့လုပ်ရင်း လေ့လာရင်း၊ ကောင်းအောင် ပြုပြင်ရင်း ကျွမ်းကျင် ခဲ့ရပါသည်။ မလှရီ ရောက်လာချိန်တွင် မလှရီနှင့် စာသော် ခင်က ပိုဟင်းချက်ကောင်းသည်။ မလှရီသည် ဇီးကုန်းက ကိုမြဦး မအိုတို့အိမ်တွင် တောဟင်း တောထမင်းကိုသာ ချက်တတ်ခဲ့

၏။မန္တလေး ရောက်သောအခါလည်း မီးဖိုချောင် အလုပ်ကြမ်းများ ကိုသာ လုပ်ခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် မလှရီသည် မြို့ဟင်း မချက်တတ်။ အစပထမတော့ ခင်က မလှရီကို ဟင်းချက် သင်ပေးရသည်။ ခင်သည် သူတတ်ထားတာကို သင်ပေးရုံမက၊ သူများထံမှ နည်းနာများကို စာဖြင့် ရေးမှတ် ယူလာ၍၎င်း၊ စာအုပ်များကို ဖတ်၍၎င်း သင်ပေး လေ့သည်။ မလှရီကလည်း လက်တွေ့ ချက်ပြုတ်ရင်း၊ လေ့လာရင်း၊ ကောင်းသည်ထက် ကောင်းအောင် ပြုပြင်ရင်း ထမင်းချက် ဟင်းချက် ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်အောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးစား ခဲ့ပါသည်။

ခင်သည် သားဦးရမှ သား သွီး ကျွေးမွေး ပြုစုနည်း စာအုပ်များ ဖတ်သည်။ ကြားဘူး နားဝ နည်းနာ နိဿယများနှင့် စာအုပ်ပါ နည်း နာ နိဿယများကို လက်တွေ့ ကျင့်သုံးသည်။ မလှရီကတော့ ဘာစာအုပ် မျှ မဖတ်နိုင်။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း သား သွီးတယောက်မှ မမွေး။ သို့သော် မလှရီသည် သူများကလေးများကို ကျွေးမွေး ပြုစု ယူယခဲ့ သော အတွေ့အကြုံများ ရှိ၏။ ခင်က မိခင်စိတ်နှင့် ကလေးကို ချစ် ကာ ကျွေးမွေး ပြုစု စောင့်ရှောက်၏။ မလှရီကလည်း မိခင်စိတ်ကို အမှီလိုက်၍ ကလေးကို ချစ်ပြီး ကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက်၏။ သူတို့ နှစ်ဦးကြားတွင် သားဦး မောင်ဟင်္သာမှ အစပြု၍ နောက်မွေးသော ကလေးများပါ ချမ်းသာ သုခရှိကြပေ၏။

မလှရီ ကွယ်ရာမှာ မကြာခဏ ခင်က ပြောသည်။ “အိမ်မူရေး တာဝန်တွေနဲ့ ကလေး ကျွေးမွေး ပြုစု စောင့်ရှောက်ရေး တာဝန်တွေ ကို ထမ်းဆောင်တဲ့အတွက် စံပြုအလုပ်သမား ရွေးယင် မလှရီ မုချရ မှာတဲ့”

ခင်ကြည်ကြည်ကွယ်ရာမှာ မလှရီက မကြာခဏပြောသည်။ “ခင်က ငေါက်တတ် အော်တတ် ဆူတတ်ပူတတ် ပေမယ့်၊ စိတ်ရင်းကောင်း တယ်။ လူတဖက်သားကို သနားတတ်တယ်”

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်တို့ မှတ်မိသည်။ မလှရီ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရောက်စက မျက်စေ့ ဒဏ်ရာ တခု ပါလှာခဲ့သည်။ အထက်

တနေရာတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း မန္တလေးတုန်းက၊ ကလေး
တဦးက လက်ဖြင့် ထိုးခေါက်ထားသော ဒဏ်ရာပေတည်း။ ခင်သည်
ထိုဒဏ်ရာကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ထိုဒဏ်ရာအကြောင်းကို သိလျှင်သိချင်း
ကိုယ်တိုင် ကြင်နာ ယုယစွာ သန့်စင် ဆေးကြောပြီး ဆေးကုသ
ပေးသည်။

မလှရီ၏ အကြီးဆုံးသော ချွတ်ယွင်းချက်ကား မသိနားမလီည်
ခြင်းနှင့် ဗဟုသုတ ခေါင်းပါးခြင်း ဖြစ်၏။

ကောလင်းအနီး ကပ်နေပါလျက် မီးရထားကို အသက် အစိတ်
လောက် ရောက်မှ စီးဖူးသလို၊ အသက် ၃၀ နီးမှ ရုပ်ရှင် ကြည့်ဖူး
တော့သည်။ စစ်ဖြစ်လာတော့ လေယာဉ်ပျံများကို စ၍ မြင်ဖူးသည်။
ရန်ကုန်ရောက်တော့ လေယာဉ်ပျံများကို အများအပြား မြင်ဖူးသည်။
သို့သော် အဝေးမှ မြင်ဖူးခြင်းသာဖြစ်၍ လေယာဉ်ပျံကို ဘယ်လိုစီးရ
မှန်းမသိ။ ရန်ကုန် ရောက်ပြီး နှစ်အတော်ကြာမှ လေယာဉ်ပျံကို
အနီးကပ် မြင်ဖူးရသည်။ ကျွန်တော် တရုတ်ပြည်သွားစဉ် မလှရီပါလေ
ဆိပ် လိုက်ပြီးပို့ လေရာ လေယာဉ်ပျံပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့ တက်သွား
သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ လေဆိပ်မှအပြန်တွင် မလှရီက “အရင်က
လေယာဉ်ပျံ စီးတယ်ဆိုတာ မြင်းကိုစီးသလို လူတွေက ခွစီးပြီး
လိုက်ရတယ်လို့ ထင်နေတာ” ဟု တအံ့ဩ ပြောပါလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မလှရီ မသိ နားမလီည်သည်ကို အထင်သေး
ကာ ပြောင်လှောင်ခြင်း မပြုဘဲ သိနားမလီည်အောင် လုပ်ကြရ၏။
ဗဟုသုတ ခေါင်းပါးသည်ကို ကြွယ်ဝအောင် ကူညီကြရ၏။

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်သည်၊ ဦးဥာဏ
ဦးစီးသော ရုပ်ရှင်ပြဇာတ် ခြံထဲမှ အိမ်ကလေးတွင် မနေတော့ဘဲ
အပြင်ပြောင်း နေလေသည်။ ယခုအထိ နေထိုင်လျက်ရှိသော မြေ
ကွက်ကလေး (၂၁၊ ဂျီ၊ ဟာမစ်ဘိတ်လီမ်း၊ သို့မဟုတ် သာသနာ့
ရိပ်သာလမ်း) ကိုဝယ်လိုက်ပြီး တဲသာသာ အိမ်ကလေး တဲသုံးကို
ဆောက်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်က ပြည်တွင်း ဆူပူမှုကြောင့် တောရွာ

များမှလူအချို့ မြို့သို့ ရွှေ့ပြောင်း နေထိုင်ကြသဖြင့် တောရွာမှအိမ်တွေ ဖြုတ်ရောင်းတတ်ကြရာ၊ ကျွန်တော်သည်အိမ်ဟောင်း ကလေးတလုံးကို ဈေးပေါပေါနှင့် ဝယ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအိမ်ဟောင်းကို ကျွန်တော် ကြိုက်ပုံစံဖြင့် အခန်းဖွဲ့ကာ ပြန်ဆောက် လိုက်ပါသည်။ မနိမိုး၊ ဝါး ကင်ကာတပိုင်း ရှာထိုးခင်းမို့ ဟဲသာသာ ဆိုသော်လည်း အတော် အတန် နေသာထိုင်သာ ရှိ၏။ အိပ်ခန်း၊ ဧည့်ခန်း (ထိုင်ခန်း) စီးဖိုး ချောင်စသည်များအပြင် ထမင်းစားခန်းပါထားနိုင်၏။ မြေစိုက်အိမ် နှိမ့်ဖြစ်ရာ အေခက်ထပ်ဟူ၍ မရှိသော်လည်း အိမ်အောက်မှာ မြေစိပ် ဖြစ်အောင် ကပ်သီးကပ်သပ် စာဖတ်ခန်း ကလေးတခု ထည့်ထား ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအဖို့ မလှရီသည် မရှိမဖြစ် ဖြစ်လာလေရာ၊ အခန်း ဖွဲ့ကတည်းက သူတို့ လှင်မယား အတွက် တခန်း ထည့်ဖွဲ့ပေး လိုက်ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ အိပ်ခန်းနှင့် ဧည့်ခန်း က ကြားခြားထားသော အခန်းတခု ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် အိမ်တအိမ်လျှင် (သို့မဟုတ် ခုခေတ် တိုက်ကြီးများ တွင် အခန်းစုတခုလျှင်) လင်မယား တတွဲထက် ပိုနေခြင်းကို မူအား ဖြင့် မကြိုက်ပါ။ သို့သော် ငွေရေးကြေးရေး မတတ်နိုင်သဖြင့် ဤသို့ စီစဉ်ပေးရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားက အိမ်ရှင်၊ သူတို့လင် မယားက မှီခိုသူဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့က အပေါ်စီး ရထားသော်လည်း ကျွန်တော်သည် သူ့အိမ်တွင်းရေး ကိုယ်အိမ်တွင်းရေး တန်းဘူထား ကာ၊ အပြန်အလှန် ဝင်မစွက်ရေးကိုမူ ကျင့်သုံးလိုသည်။ မလှရီသည် ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှုရေးရာ အလုပ်သမား ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နှင့် ဆိုင်သော်လည်း သူတို့လင်မယားကိစ္စတွင် ကျွန်တော်တို့ မပိုင် ပါ။ ကျွန်တော်သည် ထိုသို့ပင် ကင်းကင်း ရှင်းရှင်း နေချင်သည်။ သို့သော် ထိုစဉ်က စီးပွားရေး အခြေအနေကြောင့် မတတ်နိုင်ပါ။ တအိမ်ထဲမှာ အတူနေရပါ၏။

သို့ကလို အတူနေရတော့ ပြဿနာများ ပေါ်လာတတ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရောက်စက ကိုအေးမောင် အမူးသမား၊ အရက်
သမားဖြစ်ကြောင်း မသိခဲ့။ နောက်တော့ တစွန်းတစ ကြားသိရပါ
သည်။ သောက်တတ် စားတတ်သည်တဲ့။ သို့သော် ကျွန်တော်သည်
အနည်းအကျဉ်း သောက်စား သည်ကိုတော့ အပြစ်မမြင်ပါ။ ထို့ပြင်
ကျွန်တော် ရှေ့မှာ ကိုအေးမောင်က မူးရူးမပြပါ။

ထိုစဉ်က ကိုအေးမောင်သည် သူ့ကိုယ်သူ အတော် ထိန်းနိုင်
သေး၏။ ကျွန်တော် ရှေ့မှာ မမူးဟန် ဆောင်နိုင်သေး၏။ အရက်က
လူကိုမနိုင်သေး၊ လူက အရက်ကို နိုင်သေးသည် ဟုဆိုရမည်လား
မပြောတတ်ပါ။

ထန်းတပင်ဇီးကုန်း၊ ကောလင်း ဝန်းသိုနှင့် မန္တလေးတို့မှာ သူ့
ဆွေမျိုးသားချင်းနှင့် သူ့ အပေါင်းအသင်းများ ကြားဝယ် ကိုအေး
မောင်သည် နာမည်ပျက်၏။ အရက်သမား လူရမ်းကား ဖြစ်ခဲ့၏။
သို့သော် သူသည် လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင် မူးတတ်သူကားမဟုတ်။
မူးလဲ နေသည်လည်းမဟုတ်။ ခက်သည်က အရက် နည်းနည်း သောက်
ပြီးပြီဆိုလျှင် သူများကို အနိုင်ယူချင်စိတ်က ပေါ်လာသည်။ တောသူ
ဌေးသား ဥဉ္ဇာတွေက ကြွထလာသည်။ တော်တော်ကြာတော့ ဘေး
ကလူတွေကို စော်ကားတော့၏။ မမူးသော အချိန်တွင် မကျေမနပ်
ဖြစ်သမျှ ပြောချင်ဆိုချင်တာ ရှိသမျှကို မျိုသိပ်ထားပြီး မူးလာသော
အခါ ရင်ဖွင့်လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် သူ ဤမျှ နာမည်ပျက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကလည်း တောင့်တင်း ကြံ့ခိုင်ခဲ့သည်။ ငယ်ရွယ်
တုန်းကတော့ အားအင် ရှိသဖြင့် အရက်က လှဲသော်လည်း ဘော်
တော်နှင့် မလဲနိုင်။

ထို့ပြင် သူသည် ဇီးကုန်းမှာတုန်းက ထန်းရည်ကိုသာ များများ
သောက်ခဲ့သည်။ ချက်အရက်ကို သိပ်မသောက်ခဲ့။ မန္တလေး ရောက်
တော့လည်း ထိုနည်းပင်။ တခါတရံ ဘီယာ သောက်သည်။
တခါတရံ ချက်အရက်ကို သောက်သည်။ ဗရန်ဒီ ဝှစ်စကီတို့ကို သောက်

ရခဲ၏။ ရန်ကုန်ရောက်သောအခါ ထန်းရည် မရတော့ချေ။ တခါတရံ ဘီယာကို သောက်သည်။ များသောအားဖြင့် ချက်အရက်ကို သောက်သည်။ ဗရန်ဒီ ဝှစ်စက်ဘို့ကား စာရေးလစာဖြင့် မတတ်နိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်၌ ကိုအေးမောင်၏ အဓိက မှီဝဲရာ သုရာသည် ချက်အရက် ဖြစ်လေတော့၏။

သူသည် အစက ကျွန်တော် ရှေ့မှာ မူးရူးမပြမိအောင် တခြားမှာ ပီပီ ယိယိ သောက်ခဲ့ပြီး အိမ်သို့ ဣန္ဒြေရရ ပြန်ခဲ့၏။ သူ့မိန်းမကို အနိုင်ကျင့်လိုလျှင် ကြိတ်ပြီး တိတ်တိတ် အနိုင်ကျင့်၏။ သို့သော် အတန်ကြာသောအခါ ဇာတိရပ် ပေါ်လာ လေသည်။ သောက်တာ ကလည်း များများလာဟန် တူသည်။ သူမူးရူးလာသည်ကို ကျွန်တော် မျက်ဝါး ထင်ထင် မြင်ရလေပြီ။

မလှရီကို ကျွန်တော်တို့သည် အဖိုးအခ များများ ပေးရသည် မဟုတ်။ စတီလောက်သာပေးရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့က သူတို့လင်မယားကို စားစရာ နေစရာ ပေးရသည်။ မလှရီကိုကား စေတနာရှိလျှင်ရှိသလို အဝတ်ဆင်ရသည်။ ဆေးဝါးကုသဘို့လိုလျှင် ကုသပေးရသည်။

ကိုအေးမောင် ရသော စာရေးလခသည် သူသုံးဘို့၊ သို့မဟုတ် သူမသုံးချင်လျှင် မလှရီကို လက်ကောက် ဝယ်ပေးဘို့၊ သို့မဟုတ် စုံဆောင်းဘို့ ဖြစ်သည်။ သူကား မလှရီကို လက်ကောက်လည်းဝယ် မပေး၊ တပြား တချပ်မျှလည်း မစုဆောင်း၊ သူ့အတွက်ပင် အဝတ်အစား ကေခင်းကေခင်းမဝယ်၊ ဖောဖောသီသီ သုံးစွဲ ပစ်လေသည်။ နောက်တော့ သူရသော စားရေးလီခသည် သူ့သောက်ခသာ အရက်နှင့် အရက်နှင့်မြီးစရာ အစားအစာ ဝယ်ရန်သာ ဖြစ်လာလေသည်။ တခါတခါ အလျင်မမှီသဖြင့် သုံးမလောက်ဖြစ်ကာ ကြွေးများပင် တင်တတ် သေးသည်။

သည်းမခံနိုင်သော မရိုးမသား ကိစ္စတခုကြောင့် သခင်ကျော်စိန်က သူ့ကို အလုပ်ကထွက်ပါ ပြောသဖြင့် သူသည် ပြည်သူ့စာပေ

တိုက်မှ နုတ်ထွက် လိုက်ရလေသည်။ နောက်မကြာမီ သူ့ညီဝမ်းကွဲ ကိုထွန်းတင် (စာရေးဆရာ မန်းတင်) ၏ ကူညီမှုဖြင့် မြေအသုံးချရေး ရုံးတွင် စာရေးအလုပ် ရထားလေသည်။

တညတွင် သူအောင် မှူးလာသည်။ လိမ်းပေါ်မှ ကျွန်တော်တို့ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာ အုတ်လှေကားမှာ ဒရိမ်းဒယိုင် လျှောက်ဆင်း ရင်း မလှရီကို အော်ခေါ်ကာ ဆူဆူပူပူ လုပ်နေလေသည်။ မလှရီက ပြေးတက်သွားပြီး တွဲ၍ခေါ်လာ၏။ ကျွန်တော်ကမူ သူ့ကို အုတ်လှေ ကားပေါ်မှ ကန်ချ လိုက်ချင်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဒေါသ အများ ကြီး ထွက်သော်လည်း ညတွင်းချင်း မဆူသေးဘဲ ဒေါသကို မျိုသိပ် ထားလိုက်ပါသည်။ နောက်နေ့နံနက်တွင် သူတို့အခန်းကို ဝင်ကြည့် သည်။ အရင့်အရင်က တိတ်တိတ် ကြိတ်သောက်ထားသော အရက် ပွဲသင်းလွတ်တွေကို တွေ့မြင်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုအေးမောင်ကို အေးအေးလူလူပင် ပြောဆိုဆုံးမသည်။ သူသည် ကလေးတယောက် သဖွယ် ညှိုးငယ်သောမျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော်ပြောသမျှကိုနာယူသည်။ ကျွန်တော်က အလွန်အကျွံ မသောက်ရန်၊ အရက် သောက်ချင်လှ၍ သောက်လျှင် အပြင်မှာသာ သောက်ပြီး ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ မှူးနေ လျှင် အိမ်ပြန်မလာရန်နှင့် အိမ်မှာလုံးဝ အရက်မသောက်ရန် တောင်း ဆိုလေသည်။ သူက “ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး” ဟု ကတိ ပေးပါသည်။

သို့သော် များမကြာမီ ကိုအေးမောင်သည် ထိုကတိကို ချိုးဖျောက် ၏။ ကျွန်တော်က ထပ်ပြီး ကတိတောင်း ရ၏။

ကိုအေးမောင်သည် ကတိတည်ရန် ကြိုးစားကြည့်သည်ဟု ကျွန် တော် ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်က သောက်ချင်လျှင် အနည်းအကျဉ်း တော့ သောက်ဟု ဆိုထားရာ၊ သူသည် နည်းနည်း သောက်ကြည့် ပါသည်။ သို့သော် တယောက်က “နဲလှချေလားဗျ၊ ဒီလောက်မှ မသောက်နိုင်ဘူးလား” ဟု ဆွပေးရင်း နောက်ထပ်အရက် လောင်း ထည့်လိုက်လျှင် အနိုင်ယူချင်သော ကိုအေးမောင်သည် နောက်ထပ်

သောက်ချလိုက် ပါသည်။ နောက်တော့ တယောက်ယောက်က မဆွဲ
ရတော့ပါ။ အရက် ဆွဲခေါ်ရာသို့ သူလိုက်ပါ သွားလေပြီ။ မူးလာ
သောအခါ ကျွန်တော်ကို ပေးထားသော ကတိအတိုင်း အိမ်ပြန်
မလာရန်ကြိုးစား၏။ သို့သော် မအောင်မြင်။ အကြောင်းမူကား သူသည်
မူးလေ ပြုစုယူမှုကို ကြိုက်လေ ဖြစ်သည်။ မူးလေ ကိုယ်အနိုင်ကျင့်
ခံမည့်သူကို လိုလားလေ ဖြစ်သည်။ မလှရီကား အချိန်မရွေး သူ့အား
လုပ်ကျွေးပြုစုယူသည့် ဖြစ်၏။ မလှရီကား သူ့အနိုင် ကျင့်သမျှကို ခံသူ
ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မလှရီရှိရာသို့ မပြန်ဘဲ အပြင်မှာ ကြာရှည် မူးမနေ
နိုင်ချေ။

တခါသော် လခထုတ်ပြီးစနေ့ တနေ့၌ ကိုအေးမောင်သည် ညဉ့်
နက်မှ အိမ်ပြန်လာသည်။ ညဉ့်နက်မှ အိမ်ပြန်လာပြီဆိုလျှင် မူးလာပြီ
သာ မှတ်ပေတော့။

သူသည် မူးလာသော်လည်း ဒယိမ်းဒယိုင် ဖြစ်အောင် မူးသည်
ကားမဟုတ်။ သူ့လက်ထဲမှာ တရုတ်ဆိုင်က စားစရာ အထုပ်တွေ
ပါလာသည်။ ကျွန်တော်တို့လင်မယားသည် သူဝယ်လာသော စားစရာ
ကို လုံးဝမထို့မထိကြဘဲ ကိုယ်အခန်းထဲမှာကိုယ် နေလိုက် ကြလေ
သည်။ သူသည် သားကြီး မောင်ဟင်္သာကို နှိုးပြီး ကျွေး၏။ မောင်ဟင်္သာ
သည် စားသောက်ပြီး ပြန်အိပ်သွားသည်။ ကိုအေးမောင်တို့ လင်
မယားသည်ကား တော်တော်နှင့် မအိပ်ကြ။ မီးဖိုချောင်မှာ သူတို့
စားသောက်နေသံကို ကျွန်တော်တို့ ကြားနေရသည်။ ကျွန်တော်တို့
အိပ်ပျော်တော့မည်ရှိသောအခါ သူတို့လင်မယားရန်ဖြစ်သံကို ကြားရ
သဖြင့် မအိပ်နိုင်ကြတော့ပေ။ မသိချင် မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေ
၍ မဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ထွက်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကိုအေး
မောင်သည် မလှရီကို ဆံပင်ဆွဲခေါ်ကာ အိမ်အပြင် ထုတ်၍ ရိုက်
မည် လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရပေ၏။

မလှရီကိုယ်စား ကျွန်တော်တို့ လွန်စွာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်
တော်က ဒေါသဖြင့် အော်လိုက်၏။

“ဟေ့ ကိုအေးမောင် ဘာလုပ်တာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုကြီး၊ ဒီကောင်မဟာ ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ ဘာမှသာ နားမလည်တယ် ကျွန်တော် ပြောတာကိုလဲ နားမထောင်ဘူး၊ ခံခံပြောတယ်”

သူသည် ကျွန်တော်၏ အော်လိုက်သံကြောင့် မလှရီ၏ ဆံပင်ကို ဆွဲထားသည်ကိုဘော့ လွှတ်လိုက်ပါ၏။ သို့သော် ရိုက်မည့် နှက်မည့် ဟန်ကတော့ အပြည့် ရှိသေးသည်။ မလှရီကား ထိုင်ရှိခိုးတော့မတတ် ကြောက်ဟန် လန့်ဟန်နှင့် ခေါင်းငုံ့ကာ လက်ကာကာ နေလေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို ကျွန်တော် များစွာ ရွံရှာ စက်ဆုပ် သွားသည်။ အနိုင်ကျင့် နှိပ်စက်သူကို စက်ဆုပ်သလောက် အနိုင်ခံ အရှုံးပေးသော မလှရီကို စက်ဆုပ်သွားသည်။ တကယ်တော့ မလှရီသည် ယောက်ျား လုပ်စာကို စားနေရသူမဟုတ်။ သူ့လုပ်အားနှင့်သူ စားနေသူဖြစ် သည်။ ကိုအေးမောင်ကသာ မလှရီလုပ်စာကြောင့် ရသောစားစရာ နေစရာကို ဝေခွဲခံစားနေပြီး သူရသမျှ စာရေးလစာကို သူ့ဖာသာ သူ သောက်စား သုံးဖြုန်း နေသူ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ မလှရီသည် ကိုယ်ကာယဗလ ပြည့်ဝသူ ဖြစ်သည်။ မူးနေသော ကိုအေးမောင်ကို မမူးသော မလှရီက အချိန်မရွေး ပြန်ချလျှင် ကိုအေးမောင် ခံရမည် မူချ။ ယခုမူ မလှရီ သည်းခံနိုင်လွန်းလှသည်။ အရှုံးပေး လွန်လွန်း သည်။ မလှရီ၏အသိဉာဏ်နှင့် စိတ်ဓါတ်ကား ထုံထိုင်း နုချာလှ သဖြင့်သာ သို့ကလို အနိုင်ကျင့် သမျှကို ငှဲခံ အရှုံး ပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဒေါသထွက်ရုံကေ ရွံရှာ စက်ဆုပ် လှသဖြင့် ထို မြင်ကွင်းကို ဒေါသ၏ အလျှံ၊ စက်ဆုပ်သည့် အရိပ်တို့ဖြင့် နောက် ထပ်တချက် ကြည့်လိုက်ပြီး ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကိုယ် အခန်းထဲ ကိုယ် ပြန်ဝင် လိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် မီးခလုပ်တွေကို ပိတ် လိုက်၏။

ကိုအေးမောင်တို့ လင်မယားလည်း ရန်ပွဲစဲကာ ငြိမ်ကျသွားပါပြီ။

သူတို့ ရန်ပွဲ စဲရုံမက အချစ် နာလွန် ထနေကောင်း နေကြပေတော့မည်။ ကျွန်တော်ကား အိပ်ရာထဲမှာ မကြေမချမ်း ဖြစ်နေတုန်း။ ဘာကြောင့် သည်ယောက်ျားက သည်လောက် နိုင်ထက် စီးနင်း လုပ်နေရတာလဲ။ ဘာကြောင့် သည်မိန်းက သည်လောက် နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်ခြင်းကို ခေါင်းငွံ ခံနေတာလဲ။ လင်နှင့်မယား ဆက်ဆံရေးမှာ ဘာကြောင့် သည်လောက် တဖက်စောင်းနင်း ဖြစ်နေရသလဲ။ ကျွန်တော်သည် အကြောင်းအမျိုးမျိုး လှည့်ပြီး စဉ်းစား နေမိ ပါလေသည်။

နောက်တနေ့ နံနက်တွင် ကျွန်တော်သည်ကိုအေးမောင်ကို ဆိုဆုံးမပြန်၏။ သူလွန်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူသည် နည်းနည်းသောက်ပါဆိုလျက် သောက်တာ များများလာပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ မူးယင် အိမ်မပြန်ခဲ့နှင့် ဆိုပါလျက် အိမ်ပြန်လာကြောင်း၊ အိမ်မှာ မသောက်ပါနှင့် ဆိုထားပါလျက် အိမ်မှာ ထပ်သောက်ကြောင်း၊ လင်မယား ရန်မဖြစ်တားမြစ်ထားပါလျက် နှိပ်စက်ကြောင်း၊ စသည်ဖြင့် သူလွန်ပုံကို ခရေစေ့ တွင်းကျ ပြောပြရ၏။ သူသည် သူလွန်မှန်း သိသဖြင့် ကျွန်တော်ပြောသမျှကို ဘာမျှ ဆင်ခြေမတက်ဘဲ နားထောင် နေ၏။ သည်လို သည်လို မလုပ်ပါနှင့်ဟု တောင်းသမျှ ကတိကိုလည်း သူပေးပါ၏။ ကျွန်တော်က သူခံသာအောင် ချိုသာသော စကားများဖြင့် သတိပေးလိုက်သည်။ “နောက်ထပ် ဒီလို လွန်လာယင်တော့ ကိုယ်သည် မခံ နိုင်တော့ဘူး၊ ကိုအေးမောင်နဲ့ ကိုယ်ဘို့ ခွဲနေရလိမ့်မယ်” တနည်းအားဖြင့်တော့ နောက်ထပ် သည်အမှု ကျူးလွန်လျှင် အိမ်မှ ဆင်းသွားကြရလိမ့်မယ်ဟု သတိပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် တကယ်တကယ်တော့ အရူးသမားကို သည်းမခံနိုင်၍ အိမ်က မောင်းထုတ်ရန် စဉ်းစားလိုက်တိုင်း အမူးသမားမယားကို ငဲ့ကွက်နေရသည်။ ကျွန်တော်ဘို့သည် မလှရိ၏အလုပ်ကို တန်ဖိုးထား နေကြရုံမက သူ့ကိုလည်း သနား ချစ်ခင် တွယ်တာနေကြလေပြီ။

ထို့ပြင် ကိုအေးမောင်သည် မမူးလျှင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနှင့် ဆက်ဆံရာမှာ များစွာပြေပြစ်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့ လင်မယားကို ရိုသေလေးစား၏။ သူသည် သားကြီး မောင်ဟင်္သာကို များစွာချစ်ခင်ပြီး ပြုစုယုယ၏။ သူမမူးလျှင် သူတို့လင်မယားကြားတွင်လည်း ငြိမ်းချမ်းရေး မပျက်ပြား။ ထို့ကြောင့် ကိုအေးမောင်သည် နောက်ထပ် ကတိဖျက်သော်လည်း၊ သတိပေးထားသည်ကို အလေးအနက် မနာယူသော်လည်း သူတို့လင်မယားကို နှင်မထုတ်နိုင်ဘဲ သည်းညည်းခံနေရလေသည်။ သည်လိုနှင့် လေးနှစ်လုံးလုံး တအိမ်တည်းမှာ အတူနေခဲ့ရလေသည်။ သူသောက်တာ၊ မူးရစ်တာ သူ့ကိုယ်ရေးကိစ္စ။ သူတို့လင်မယားကိစ္စမှာလည်း သူတို့အိမ်တွင်းရေး ငါတို့က မစွက်ဖက်ပါဘူး။ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေကြတော့ဟုဆိုကာ ဥပေက္ခာ ရှုနေလိုလည်းမရ။ တအိမ်ထဲ အတူနေရလေတော့ သူ့အရက်ကိစ္စနှင့် သူတို့လင်မယားကိစ္စမှာ ပါသလောက် ပါနေခဲ့ရလေသည်။

သူတို့လင်မယား ကျွန်တော်တို့အိမ်ရောက်လာပြီး လေးနှစ်ကျော်ကျော် ကြာလေသော် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှ သူတို့ဆင်းသွားရန် ကိစ္စတရပ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော် ပြည်သူ့တရုတ်နိုင်ငံသို့ ချစ်ကြည်ရေး ခရီးသွားနေချိန်ဖြစ်သည်။ ကိုအေးမောင်၏ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာ နိမ့်ကျသော်လည်း သူ့ဘဝ အစ တခုသော အတိတ်က ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်ကြောင့် သူ့အတွင်းစိတ်သဏ္ဍာန်တွင် စွဲကပ်နေသော မာန်မာနသည် အားနည်းရုံသာ အားနည်းသွားသည်။ ပျောက်ကွယ်သွားသည် မဟုတ်။ မူးတော့ အားကြီးကြီးနှင့် ထိုမာန်မာနက ပြန်ပေါ်သည်။ ထိုအခါ မာန်မာနတက်သော စကားကို ဆိုတတ်သည်။ ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ ပြုမူ၍ ပြတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် တနေ့သော် သူသည် အမူးသမားအဖော်တယောက်နှင့် အိမ်ပြန်လာပြီး ညဉ့်နက်သန်ကောင်အထိ မူးရူး စကားများနေလေရာ သည်းမခံနိုင်သော ကျွန်တော် ဇနီးသည် ခင်ကြည်ကြည်နှင့် ကတောက်ကဆတ် ဖြစ်ကြ၍ ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ ပြုမူတတ်သော ခင်ကြည်ကြည်က သူ့ကို အိမ်မှဆင်းသွားဟု

မောင်းနှင်ချလိုက်လေသည်။ ကိုအေးမောင်၏ မာန်မာန အတော် ထိသွားသည်။ သူသည် အတော်ရှက်သွားပြီး ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ညဉ့်တွင်းချင်း မလှရီကိုခေါ်ကာ အိမ်မှဆင်းသွားလေသည်။ သူတို့သည် ကန်တော်ကြီးပတ်လမ်း (ယခု မြေပဒေသာ နေရာ) လမ်းဘေး တဲအိမ် တဲအိမ်မှာ မိတ်ဆွေတဦးနှင့်ပေါင်း၍ နေကြလေသည်။ သူက စာရေး အလုပ်၊ မလှရီက အပြင်လူ တယောက်နှစ်ယောက်ကိုထမင်းလခနှင့် ကျွေးသော အလုပ် လုပ်၍ နေကြလေသည်။ သူတို့၏အခြေအနေကား မဆိုးပါ။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်တို့တွင် မောင်ဟင်္သာအပြင် ဒုတိယသား မောင်အာသာလည်း ရှိနေပါပြီ။ သမီးကြည်သာမှာ မွေးကာစ ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်တော် မိန်းမသည် အလုပ်တဖက်နှင့်ဖြစ်၍ ထမင်းချက်၊ ကလေးထိန်း ကူဖော်လောင်ဘက် မရှိလျှင် မဖြစ်ပါ။ အိမ်မှာ မလှရီ ရှိတုန်းကပင် အိမ်မှုရေး တာဝန်တွေကို တယောက်တည်း မနိုင်၍ ကလေး ထိန်းရန် လှူငှားရသည်။ သို့မဟုတ် ဆွေမျိုး သားချင်း တယောက်ယောက်၏ အကူအညီကို ယူရသည်။ ယခု မလှရီမရှိတော့ အကြပ်အတည်း တွေ့ရ၏။ ထမင်းချက်၊ ကလေးထိန်း စသည်ဖြင့် ငှားရ၏။ သူတို့သည် မလှရီတယောက်စာကို နှစ်ယောက် လုပ်ကြလင့်ကစား ထောင့်မစေ့ကြပါ။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို မကျေနပ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူတို့ကို မကျေနပ်နှင့် အိမ်ဖော် ပြဿနာ မကြာခဏ ပေါ်၏။ ကိုအေးမောင်တို့ လင်မယား အိမ်မှာ မနေသည့် သုံးနှစ်မျှအတွင်း အိမ်ဖော် လေးငါးယောက် ပြောင်းရလေသည်။

ကိုအေးမောင်နှင့် မလှရီတို့သည် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ မနေတော့ သော်လည်း လူချင်း အဆက်ပြတ်မသွားပါ။ အထူးသဖြင့် သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ကလေးများနှင့် ကင်းမနေနိုင်ကြ။ မလှရီသည် သူကိုယ်တိုင် အိမ်ကို အစင်အထွက်လုပ်ရုံမက ကိုအေးမောင်ကိုပါ ခေါ်လာ တတ်သည်။ အကြောင်းပြချက်ကတော့ မောင်ဟင်္သာကို ခေါင်းရိတ်

ပေးရန်၊ စက်ဘီးဖြင့်တင်ပြီး အလည်လျှောက်ပို့ရန် စသည်ဖြင့် ဖြစ်
လေသည်။ တခါတခါ မောင်ဟင်္သာက သူတို့အိမ် လိုက်အိပ်တတ်
သည်။ နောက်ပြီးတော့ ငယ်ငယ်ကလေးကပင် အိမ်လည်ချင်သော
မောင်အာသာကို သူတို့အိမ်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။ သူတို့လင်မယား
သည်ကန်တော်ကြီး ဥယျာဉ်ကြားရှိ လမ်းများတွင် မောင်အာသာကို
လမ်းလျှောက် သင်ပေးတတ်ကြလေသည်။

မလှရီက အပြင်လူကို ထမင်းလခနှင့် ကျွေးသဖြင့် အပိုဝင်ငွေ
ရသော်လည်း သူတို့သည် ယင်းအလုပ်ကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်လုပ်နိုင်
ခြင်း မရှိပါ။ ကိုအေးမောင်သည် မလှရီ၏ ထမင်းလခနှင့်ကျွေးသော
အလုပ်မှာ မည်မျှဝင်ငွေကောင်းကောင်း ထိုအလုပ်လုပ်နေ၍ မလှရီ
အလုပ်များပြီး သူ့ကိုအလုပ်အကျွေးမပြုနိုင်လျှင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်။ သူ့ကို
ဦးစားပေး၍ လုပ်ကျွေးရမည်ဟု စွဲမြဲယုံကြည်နေသူ ဖြစ်သည်။ ထို့
ကြောင့် အလုပ်ကို မတိုးချဲ့နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ပြင် ကိုအေးမောင်
ဝင်ငွေပိုရလျှင် ပို၍သောက်စား သုံးဖြုန်းသူဖြစ်၏။ ထိုမျှသာမကသေး၊
အလောင်းအကစားပင် ဖက်လာလေ၏။ ကျွန်တော်တို့နှင့် နေစဉ်ကမှ
ကိုယ်ကိုယ်ကို အတော်ထိန်းသိမ်းနေထိုင်သေးသည်။ ခုတော့ အတော်
လွတ်နေ၏။ မလှရီသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ခွဲနေခြင်းအားဖြင့် သူတို့
လင်မယားမှာ အကျိုးမများ၊ အကျိုးသာ ယုတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့
မိသားစုမှာလည်း သူတို့မရှိ၍ ဒုက္ခများသည်ဟု သဘောပေါက်နေ
ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုမှာလည်း မလှရီ မရှိ၍ မဖြစ်ဟု သဘော
ပေါက်ကြပါသည်။ မလှရီကိုလိုချင်လျှင် ကိုအေးမောင်ကို သည်းခံရ
မည်သာ။

သို့ဖြင့် ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် သူတို့လင်မယား ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့
ပြန်ရောက်လာကြလေသည်။ သူတို့လင်မယားနှော့် သပ်သပ် ခြံထဲမှာ
တဲကလေးတလုံး ထိုးပေးထားရ၏။ တအိမ်တည်းမှာ လင်မယားနှစ်ဦး
နေရသည်ထက် ပိုအဆင်ပြေပါ၏။

ကိုအေးမောင်သည် ကျွန်တော်တို့၏ မလှရီမရှိလျှင်မဖြစ် ဟူသော အားနည်းချက်ကို အမြတ်ထုတ်ထားသူကား မဟုတ်ပါ။ ဤအားနည်းချက်ကို အမြတ်ထုတ်ပြီး ရောင့်တက်ခြင်း မရှိပါ။ သူသည် ကျွန်တော်ကို လေးစားချစ်ခင်၏။ ကလေးများကို ချစ်ခင်တွယ်တာ၏။ ကျွန်တော် ကြိုက်သော ပုံစံမျိုးဖြင့် သူ့နေနိုင်ရန် ကြိုးစားပါ၏။ သို့သော် သူ့အားနည်းချက်ကား အရက် ဖြစ်နေလေပြီ။ နည်းနည်းသောက်မည် ဆိုတိုင်း များများသောက်မိသည်။ သောက်ပြီး မဆူမပူပါဟု ဆိုလျက် ဆူပူမိသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ မမူးဟန် ဆောင်တတ်၏။ သူသည် ဖုံးဖိရန် ကြိုးစားပါလျက် အမူးပေါ်လေက များစွာ မခံချီ မခံသာ ဖြစ်တတ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အခါများစွာ ကျွန်တော်က သူမူးသည်ကို မသိဟန် ဆောင်နေရလေသည်။

၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်သည် ပ မ ည တ အဖွဲ့ဝင် အတိုက် အခံ ပါလီမန်အမတ် ဖြစ်လာပြီး ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် အမတ်အဖြစ်မှ ပြုတ်သွားခဲ့၏။

သန့်ရှင်း၊ တည်မြဲ၊ ဖ ဆ ပ လ ကွဲကြပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဇနဝင်း၏ အိမ်စောင့်အစိုးရ တက်လာ၏။

ထို့နောက် ဦးနု၏ ပထမအစိုးရ။

ကျွန်တော်သည် တဲသာသာဖြစ်သော အိမ်ဟောင်းကို ဖျက်ကာ ထိုအိမ်ထက် ပိုကြီးပြီး သွပ်မိုး၊ ဖျဉ်ထောင်ကာ၊ တိုက်ခံအိမ် တလုံးကို ဆောက်လိုက်လေသည်။ အိမ်ဟောင်းမှရသော သစ်များဖြင့် ကျွန်တော် ခြံထဲ မလှရီတို့ နေနေသော လက်ရှိဘဲလေးနေရာမှာပင် သူတို့အတွက် အိမ်တန်းလျားတခု သီးသန့်ဆောက်ပေးလိုက်လေသည်။ ပထမတော့ ခဲနီမိုး။ နောက်တော့ သွပ်ရှာပြီး မိုးပေးလိုက်လေသည်။ “အိမ်တအိမ် လျှင် (သို့မဟုတ် ခုခေတ် တိုက်ကြီးများတွင် အခန်းစုတခုလျှင်) လင်မယားတစ်တွဲထက် ပိုမနေရေး” ဟူသော မူသည် ကျွန်တော့်ခြံ ပရဂုဏ်တွင်းမှာတော့ ရုပ်လုံးပေါ်သွားလေပြီ။ အမူးသမားနှင့် အိမ်ခွဲ

နေရခြင်းကြောင့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတခု ကျသွားသည်။ လား စိတ်
ပေါ့ပါးပြီး စိတ်ချမ်းသာသွားပါသည်။

ကိုအေးမောင်တို့လင်မယားလည်း အတော် စိတ်ချမ်းသာသွားကြ
ပါသည်။ သူတို့တန်းလျားမှာ မီးဖိုခန်းလည်းပါရာ မလှရီသည် သူ့လင်
အတွက် ကြိုက်တတ်သော ဟင်းလျာများကို သီးသန့်ချက်ပြုတ်ပြီး ကျွေး
တတ်သည်။

အိမ်တန်းလျားများမှာ ရေအခုံ မီးအစုံဖြင့် နေချင့်စဘွယ် ဖြစ်
သည်။ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းနှင့် ဧည့်ခန်း (ထိုင်ခန်း) တခန်း ရှိလေရာ ကျယ်
ပြန့်ပါသည်။ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သစ်ပင် ပန်းပင်တွေနှင့် သာယာ
သည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်နှင့် သူတို့အိမ်ကို အုတ် အင်္ဂတေ လမ်းဖြင့်
ဆက်ပေးထားသည်။ လမ်းဘေးမှာ ကွမ်းသီးပင်များ၊ ကွမ်းသီးပင်
စသည်တို့တွင် သစ်ခွပန်းပင်များ။

ထိုအိမ်မျိုးတွင် ယခုခေတ် ရုံးဝန်ထောက်အချို့ပင် မနေနိုင်ကြပါ။
ကိုအေးမောင်ကား စာရေးကြီး၏ စည်းစိမ်ကို ထိုအိမ်မှာ ကောင်းမွန်
စွာ ခံစားနေလေ၏။

အခန်း ၇

ဆံပင်ဖြူ အပြန်အလှန် နုတ်ပေးကြရသည့် အရွယ်တိုင်

သူတို့လင်မယားအတွက် အိမ်တန်းလျား သီးသန့် ဆောက်ပေး
ထား၍ သူတို့ ပြောင်းရွှေ့နေချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့မှာ သားသမီး
သေးယောက် ရှိနေလေပြီ။ ဟန်သာမြင့် (မောင်ဟင်္သာ)၊ အာသာမြင့်၊
ကြည်သာမြင့်နှင့် ခွန်သာမြင့်တို့ ဖြစ်ကြ၏။

သမီး ကြည်သာမြင့်မွေးစက မလှရီနှင့်ကင်းကွာပြီး လက်အမျိုးမျိုး
ပြောင်းရသောကြောင့် တော်တော်ဒုက္ခရောက်ရရှာသည်။ သားအငယ်
ဆုံး မောင်ခွန်သာ မွေးချိန်တွင် မလှရီတို့ အိမ်ပြန်ရောက်နေကြပေပြီ။

မလှရီသည် သမီးကြည်သာကို သိပ်မချစ်ပါ။ အကြောင်းတကြောင်း
ကတော့ သမီး မွေးစက သူနှင့် ကင်းကွာခွဲခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။
အခြားတကြောင်းကတော့ မလှရီသည် သမီးမိန်းကလေးများကို မလို
လားဘဲ သားယောက်ျားကလေးများကိုသာ လိုလားခြင်း ဖြစ်၏။

မောင်ခွန်သာသည် သားအငယ်ဆုံး ဖြစ်ပြီး မွေးကတည်းက မလှရီ လက်ထဲရောက်သွားရာ မလှရီကို တွယ်တာလှ၏။

မလှရီသည် ဘာသီချင်းကိုမျှ မဆိုတတ်ပါ။ သို့မဟုတ် သူ သီချင်းဆိုသည်ကို ကျွန်တော်မကြားဘူးပါ။ ချွင်းချက်မှာ သားချောသီချင်းဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော် သားသမီးများ အတွက် သားချောသီချင်းများ သီဆိုလေ့ရှိရာ မောင်အသာအတွက် အများဆုံး သီဆိုသည်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိ၏။ ကျွန်တော်အမှတ်မိဆုံး မလှရီ၏ သီချင်းကား “လူကလေးရဲ့ဖြူဖြူ၊ မိုင်းတောင့်ကလေးနှင့်တူ။ မိုင်းတောင့်နှင့်အတူထား၊ မိုင်းတောင့်နှင့်မှား” ဟူ၍ဖြစ်သည်။ ထိုသီချင်းကို သီဆို၍ မောင်အသာကို မလှရီ ချောပုံ သဘော ကျလှသဖြင့် ကျွန်တော်သည် သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းမှာ ဆောင်းပါးရေးခဲ့ဘူးပါသည်။

တခါက ကျွန်တော်တို့မိသားစုသည် မုံရွာ ဘုတလင်သို့ သွားလည်ကြလေသည်။ မောင်ခွန်သာက ငယ်ငယ်ကလေးဖြစ်သည်။ ဝိုတတ်ယိုတတ် ပူဆာတတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မုံရွာမှတစ်ဆင့်ဘုတလင်သို့ သွားကြရ၏။ ဘုတလင်တွင် ညအိပ်ကြရာ မောင်ခွန်သာသည် “အိမ်ပြန်မယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ဆီပြန်ပို့၊ ဒေါ်ဒေါ်ဆီပြန်ပို့” ဟု ပူဆာနေပြီး မအိပ်ဘဲ နေလေသည်။ အတန်တန်ချော့သော်လည်း တော်တော်နှင့် မအိပ်။ ဝိုယိုပူဆာရ၍ အတော်ကြီးမောသွားမှသာ အိပ်လေတော့၏။ နောက်တနေ့တွင်လည်း ဆက် ပူဆာနေသည်။ ရန်ကုန် အပြန်ခရီးတွင် မန္တလေးသို့ဝင်ကြရာ မောင်ခွန်သာသည် “အိမ်ပြန်မယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ဆီပို့” ဟု ဆက်လက်ပူဆာနေပြန်၏။ ခင်ကြည်ကြည်နှင့် အခြားကလေးများသာ မန္တလေးမှာ နှစ်ရက်သုံးရက် ဆက်နေပြီး ကျွန်တော်ကတော့ မောင်ခွန်သာကိုခေါ်ကာ ရန်ကုန်သို့ တောက်လျှောက်ပြန်ခဲ့ရလေ၏။ သူ့အဖို့ မလှရီသည် အိမ်၊ အိမ်သည် မလှရီ ဖြစ်နေလေသတည်း။

ခွန်သာသည် မလှရီကို ကပ်လွန်းအားကြီးသဖြင့် မလှရီမှာ အခြား အိမ်မှူးရေးရာလုပ်ငန်းများလုပ်ရာတွင် အခက်အခဲ တွေ့ရသည်။ တခါ တခါ ထမင်းဟင်းချက်ရာတွင် ခွန်သာကို ကျောပိုး၍ ချက်ရ၏။

တခါက အာသာကိုထိန်းရန် မစိန်ညွန့်ဆိုသော မုဆိုးမတယောက် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။ သူနှင့် အရွယ်မရောက်သေးသော မခင်အေးဟု ခေါ်သည့် သမီးကလေးတယောက် ပါလာ၏။ မစိန်ညွန့် အလုပ်ထွက်သွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့က ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သားရန် သမီး မခင်အေးကို အပ်ထားခဲ့လေသည်။ မခင်အေးက မောင်ခွန်သာကို ထိန်းရှာပါ၏။ သို့သော် မောင်ခွန်သာသည် မလှရီကိုသာ တွယ်ကပ်နေသည်။ မခင်အေးနောက်သို့ သိပ်မလိုက်ပါ။ နောက်တော့ ခွန်သာ၏အစ်ကိုများနှင့်အတူ မခင်အေးကို ကျောင်းထားလိုက်ရပါ၏။

ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင် တခါတရံ ဆွေမျိုးသားချင်းများ တယောက်တလှည့်စီဆိုသလို (တခါတခါတော့ နှစ်ယောက် တပြိုင်နက် ဆိုသလို) လာရောက် နေထိုင်တတ်ပါ၏။ ကလေးတို့၏ အဖွားအရင်း၊ ကလေးတို့၏ အဒေါ်အဖွား၊ ကလေးတို့၏ ဒေါ်လေး ဒေါ်ကြီးစသည်တို့ ဖြစ်သည်။ သူတို့လည်း ကလေးများကို ကူညီထိန်းသိမ်းကြပါ၏။ သို့သော် သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ကလေးအားလုံးကို တန်းတူ ညီမျှ တညီတညွတ်စွာလည်း ချစ်သည် မဟုတ်။ ဘယ်အဖွားကတော့ ဘယ်ကလေးကို ပိုချစ်သည်။ ဘယ်အဒေါ်ကတော့ ဘယ်ကလေးကို မျက်မုန်းကျိုးသည် စသည့်ကိစ္စများ ရှိတတ်သည်။ ကလေးချင်းပြိုင်၍ သူတို့ချင်းရန်ဖြစ်သည်လည်း ရှိတတ်၏။ သူတို့၏ ချစ်ခြင်း မချစ်ခြင်းတို့ ပေါ်တွင် မူတည်၍ ကလေးများကို ဆက်ဆံကြသည်။ ကလေးများက သူတို့အပေါ် ထိုနည်းငှင်းပင် ချစ်လျှင်ချစ်သလို၊ မချစ်လျှင် မချစ်သလို၊ မျက်မုန်းကျိုးလျှင် ကျိုးသလို တို့ပြန်ကာ ဆက်ဆံကြလေသည်။ မလှရီသည် သမီး ကြည်သာကို သိပ်မချစ်။ သားယောက်ျားကလေးတွေကိုသာ

ချစ်ကြောင်း အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကလေးအားလုံးကို ကျွေးမွေးပြုစု ထိန်းကျောင်းရန်မှာ သူ့တာဝန်ဟု မှတ်ယူထားပြီး တန်းတူ ကျွေးမွေးပြုစုသည်။ တန်းတူ ဂရုတစိုက် ထိန်းကျောင်းသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကလေးအားလုံးက သူ့ကို ခင်မင်ကြသည်။ တခုကွာခြားချက်မှာတော့ သားတွေက မလှရီကိုပိုကပ်ကြပြီး သမီးကတော့ အဖေအမေကိုသာ ကပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သားတွေက မလှရီကိုကပ်ခြင်းမှာ သူတို့ “ဦးများ” သလောက် မလှရီက အလိုလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘာမဆို သည်းညည်းခံနိုင်သော မလှရီ။ ကြာတော့ ကျွန်တော်တို့က မလှရီကို ပြောယူရပါသည်။ “ကလေးတွေကို ဒီလောက် အလိုမလိုက်နဲ့”

သမီးကြည်သာသည် မလှရီက သူ့ကို သိပ်မချစ်ကြောင်း ကလေး၏ သဘာဝစိတ်ဖြင့်ပင် သိရှိခံစားရဟန် တူသည်။ တဦးတည်းသော သမီးကလေးအပေါ် ကျွန်တော်တို့ ထားအပ်သော အချစ်ကိုလည်း ကလေး၏ သဘာဝစိတ်ဖြင့်ပင် သိရှိ ခံစားရဟန် တူပါသည်။ ထို့ကြောင့် မလှရီကို မကပ်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ကို ကပ်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

မလှရီ၏ အသက်ကလည်း ကြီးလာပြီး သားသမီးတို့ကလည်း တဖြေးဖြေး လူလားမြောက်လာတော့ ဆက်ဆံရေးမှာ အနည်းအကျဉ်း ပြောင်းလဲလာ၏။ သားတို့သည် မလှရီကို ချစ်ခင်မြဲချစ်ခင်သော်လည်း မလှရီအပေါ်မှာ ဂျိုးများဆဲပင် ဖြစ်သော်လည်း သိပ်မကပ်ကြတော့ချေ။ သူတို့၏ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းက ကျယ်လာပြီတည်း။ ကျောင်း၊ အပေါင်းအသင်း၊ ဝှဲလမ်းသဘင်။

ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ ဆက်ဆံရေးတွင် သဘာဝ အားဖြင့်ပင် ယောက်ျားက မိန်းမကို အနိုင်ကျင့်တတ်သောဥာဠ အစဉ်သဖြင့် ကိန်းအောင်းနေဟန် ရှိပါသည်။ သားတို့၏ အပြုအမူတွင် မလှရီကို အနိုင်ကျင့်လိုဟန် တွေ့မြင်လာရသည်။ ဘာကိစ္စမဆို “ဂျိုး” များတတ်ကြသည်။ မလှရီသည် သူတို့၏ အနိုင်ကျင့်လိုဟန်ကို သတိပြုမိပုံ မပေါ်၊

ပါ။ သူတို့ “ဂျီး” များသလောက် အလိုလိုက်မြဲ လိုက်ပါသည်။ ကျွန်
တော်ကသာ အလိုသိပ်မလိုက်နှင့်ဟု တဖက်က မလှရီကို သတိပေးရ
သလို အခြားတဖက်က သားတို့ကို “မင်းတို့ မလှရီကို ငွေဝယ်ကျွန်လို၊
အခိုင်းအစေလို သဘောမထားနဲ့” ဟု ဆုံးမရလေသည်။

သမီး၏ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကလည်း ကျယ်လာ၏။ ကျောင်း၊
အပေါင်းအသင်း၊ ဝှဲလမ်းသဘင်။ သို့သော် သမီးသည် မိုးကုပ်စက်
ဝိုင်းကျယ်သလောက် အဆုံးလျှောက်သွားလိုသော အာသာဆန္ဒမရှိ။
အိမ်မေ့ယာမေ့မဖြစ်။ သားတွေကား ကြီးလာလေလေ လူကြီး မိဘ
တွေနှင့် ခပ်ကင်းကင်း နေလိုလေလေဖြစ်ပြီး သမီးကတော့ လူကြီးသူမ
တွေနှင့် ကင်းမနေနိုင်။ မနေလို။ သမီးသည် တလျှောက်လုံး ကျွန်တော်
တို့ကို ကပ်ခဲ့သလို မလှရီကိုလည်း ကပ်လာလေ၏။ ကပ်ဆို၊ ကြည်
သာမြင့်ဟုခေါ်သော ကောလိပ်ကျောင်းသူကြီးသည် မလှရီ၏ရင်ခွင်
ထဲ ဝင်ထိုင်တတ်သည်အထိ ကပ်လေသည်။ ပြီးတော့ အိမ်မှုရေးရာ
တာဝန်များတွင် ကြည်သာက မလှရီ၏အဖော်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် မလှရီ
သည် သားတွေထက် သမီးကို ပိုချစ်နေလေပြီ။

ကိုအေးမောင်နှင့် သားသမီးများ ဆက်ဆံရေးမှာလည်း ကိုအေး
မောင် မမူးလျှင် ဘာပြဿနာမှ မပေါ်ပါ။ သူသည် မောင်ဟင်္သာကို
အချစ်ဆုံး ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ပေးစရာ ကျွေးစရာရှိလျှင် အခြား
ကလေးများကိုလည်း တန်းတူပင် ပေးပါကျွေးပါ၏။ သူသည် အိမ်
ပြန်လာ၍ စားစရာပါလာလျှင် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပေါက်ဝမှ နေပြီး
ကလေးများနာမည်ကို ဟစ်အော်ကာ သူတို့အိမ်သို့ ခေါ်သွားတတ်
လေသည်။ သူက ထိုသို့ အသံမပေးဘဲ ပြန်လာလျှင်လည်း ကလေး
များက “ဘာပါလာသလဲ ဦးဦး” ဟု အော်ခေးတတ်ကြသည်။

ကိုအေးမောင်သည် မောင်ဟင်္သာကို အထူးချစ်သဖြင့် “ကိုဟင်္သာ
ကြီး” ဟု ခေါ်ပြီး အငယ်ဆုံး မောင်ခွန်သာကိုလည်း ချစ်စနိုးဖြင့်
“မိုလ်ခွန်” ဟု ခေါ်လေသည်။

သို့သော် ကိုအေးမောင် မှေးသောအခါများ၌ သူတို့အချင်းချင်း ပြဿနာပေါ်တတ်လေရာ ကျွန်တော်က သားသမီးများကို ကိုအေးမောင် အတော်အတန်မှူးနေပြီဆိုလျှင်ပင် အနားမကပ်ကြနှင့်ဟု တားမြစ်ထားရသည်။

သို့ကလို တားမြစ်ထားသည့်ကြားက တခါတခါ ကိုအေးမောင် မှူးနေပါလျက် သားသမီးများက ကပ်တတ်ကြသည်။ သူတို့ မကပ်ဘဲ မနေနိုင် အောင်လည်း သူတို့လင်မယားက ဟေ့ - လာကြဟေ့။ ဘာစားရအောင်၊ ညာစားရအောင်ဟုအော်ခေါ်တတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ကိုအေးမောင်သည် ခပ်ထွေထွေ ဖြစ်နေရင်း ရေဒီယိုကို ကျယ်လောင်စွာ ဖွင့်ထားရာ သူ့အနီးရောက်နေသော မောင်ဟင်္သာက ရေဒီယို တိုးတိုးဖွင့်ရန် ပြောလေသည်။ ကိုအေးမောင်က ကျယ်လောင်စွာ ဖွင့်ရုံမက မင်းက ကောလိပ်ကျောင်းသားမို့ လူလည်လုပ်တာလားဟု ချဲလေသည်။ ထိုသို့ ချဲရုံနှင့် အားမရသေးဘဲ ကိုအေးမောင်သည် မောင်ဟင်္သာကို နိုင်ထက်စီးနင်း ထပ်ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် လူတလုံး သူတလုံးဖြစ်နေသော မောင်ဟင်္သာက သည်းမခံနိုင်။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် စကားများ ရန်ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် အချင်းချင်း ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း ဖြစ်သည်အထိ လွန်မသွားအောင် အခြေအနေကို ထိန်းနိုင်ကြသဖြင့် တော်ပါသေး၏။ မောင်ဟင်္သာသည် ယိုနေ့ကစ၍ ကိုအေးမောင်ကို စကားမပြောတော့ချေ။ သူသည် ကိုဟင်္သာကြီးက စကားမပြောသည်ကို အခံရခက်ရှာ၏။ မုံရွာမှ ကျွန်တော် နောင်တော်ကြီး ကိုဘထွန်း ရန်ကုန်သို့ လာသောအခါ ကိုအေးမောင်က မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် တိုင်လေသည်။ “ကိုဟင်္သာကြီးက ကျွန်တော်ကို စကားမပြောဘူးဗျ”

ကိုအေးမောင်နှင့် မောင်အာသာတို့ကြားမှာ ပေါ်သည့် ပြဿနာကတော့ တမျိုးဖြစ်သည်။ သားအလတ် မောင်အာသာမြင့်သည် ဘဝ

ကို လေးလေးနက်နက် ခံယူသူ မဟုတ်။ ဘဝရည်မှန်းချက် ကြီးကြီးမထား။ လွယ်လွယ်လုပ်၍ ဖြစ်သမျှနှင့် ရောင့်ရဲသည်။ ဟိုစပ်စပ် သည်စပ်စပ် ပါချင် စမ်းကြည့်ချင်သည်။ ကိုအေးမောင်အရက်သောက်ရာမှာ သူပါချင်သည်။ အကယ်၍ မောင်အာသာ အရက်ကြိုက်သွားမည်ဆိုလျှင် သူ့တာဝန် ဖြစ်မည်စိုးသဖြင့် ကိုအေးမောင်က အားမပေးဟု သိရပါ၏။ သို့သော် သူ့ကိုယ်တိုင်က မူးနေလျှင် ဟိုစပ်စပ် သည်စပ်စပ် ပါချင်သောလူငယ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တားမြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။ ထို့ကြောင့် တနေ့သော် မောင်အာသာသည် မကြာခဏ ကိုအေးမောင်၏ အရက်ကို ယူယူသောက်တတ်သည် ဟူသော ပြဿနာ ပေါ်လာလေသည်။

ကိုအေးမောင် အတော်မူးလာလျှင်ပင် သူ့အနား မကပ်ကြရ ဟူသော စည်းမျဉ်းကို သားသမီးများအတွက် ချမှတ်ထားသော်လည်း ထိုစည်းမျဉ်းကို တသွေမတိမ်း လိုက်နာကြရန် အကြပ်ကိုင်ဘို့ကား ခက်ခဲပါ၏။

ကိုအေးမောင်မမူးလျှင်နှင့် ကိုအေးမောင်မူးလျှင် ဟူသော ကတ္တားခြားမှုကပင် ခက်ခက်လာ၏။ အပြင်က သောက်လာပြီး အိမ်ရောက်မှ မူးသည်လည်း ရှိ၏။ အပြင်မှ နည်းနည်းသောက်ပြီး အိမ်ကျမှ ဖြည့်သောက်ကာ တဖြည်းဖြည်း အမူးရင့်လာသည်လည်း ရှိ၏။ မူးပြီး ဘယ်သူနှင့်မျှ ကဲတောက်ကဆမဖြစ်ဘဲ အိပ်ပျော်သွားသည်လည်း ရှိ၏။ သို့မဟုတ် မူးပြီး တယောက်ယောက်နှင့် ကတောက်ကဆ ဖြစ်ကာ ဆူပူ ရမ်းကားနေသည်လည်း ရှိ၏။ အခြား တယောက်ယောက်နှင့် ကတောက်ကဆဖြစ်စရာ မရှိလျှင် အိပ်ပျော်နေသော မလှရီကို နှိုး၍ ကတောက်ကဆဖြစ်အောင် လုပ်သဖြင့် ဖြစ်ရသော ဆူပူမှုလည်း ရှိ၏။

သို့ကလို ကိုအေးမောင်မူးသည် သို့မဟုတ် မမူး ဟူသော ကတ္တားခြားရန် ခဲယဉ်းသလို ချစ်ခင်ရင်းနှီးသူချင်းကို ကတ္တားခြားရန်ကလည်း ခက်ခဲပါသည်။ တခါတခါတော့ ကိုအေးမောင်သည် ခပ်ထွေထွေနှင့်

ပျော်တတ်သည်။ ကျွန်တော် သားသမီးများကို ပတ္တလားတီးရင်း သီချင်းဆိုပြတတ်သည်။ သို့မဟုတ် ရေဒီယို တီးသံမှတ်သံမှာ ကပြ တတ်သည်။ ကလေးတွေက တဟားဟား တဝါးဝါးရယ်ကာ သူ၏ ဖျော်ဖြေမှုဟာသ ရသကို ခံစားကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့မိသားစုနှင့် သူတို့လင်မယားမှာ တခါတခါ တအိုး တည်း စားကြပြီး တခါတခါ အိုးခွဲစားကြသည်။ မည်သို့ပင်စားစား စားရေးမှသာကရေးမှာ ခွေးရှေ့ရှက်တင် ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ လင် မယား ရောက်ခါစက ကျွန်တော်တို့နှင့် တအိုးတည်းစားရာ ပြဿနာ မှာ ရှင်းပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က လုံးဝအကုန်အကျ ခံရသည်။ ချက် သမျှ ပြတ်သမျှကိုလည်း မျှတစွာ ခွဲဝေစားကြသည်။ အိုးခွဲစားတော့ ပြဿနာပေါ်သည်။ တခါတော့ နှစ်အိမ် နှစ်အိုး ပြတ်ပြတ်သားသား ခွဲစားကြသည်။ နှစ်အိမ်စလုံးအတွက် နှစ်အိုးစလုံးကို မလှူရိပင် ချက်ရ သည်။ ကြာတော့ အလုပ်များလွန်းသဖြင့် သူ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ သည်တော့ တခါတခါ တဝက်တပျက် အိုးခွဲချက်ရသည်။ ထမင်းနှင့် အချိုဟင်းတွေကို ကျွန်တော်တို့မီးဖိုချောင်မှာ တအိုးတည်း ချက်ပြီး သူ့လင်ကြိုက်တတ်သော အထူးဟင်း သို့မဟုတ် သူတို့ ဧည့်သည် အတွက်ဟင်းကို သူတို့မီးဖိုချောင်မှာချက်သည်။ သို့မဟုတ် ကျွန်တော် တို့ မီးဖိုချောင်မှာချည်း ချက်သည်။ မလှူရိအတွက် သက်သာလှသော အလုပ်မဟုတ်။ သို့သော် နှစ်အိမ် နှစ်အိုး ချက်သည်ထက်တော့ တော် သေး၏။ ဤတွင် ပြဿနာတရပ် ပေါ်လာ၏။ မီးဖိုချောင် နှစ်ခုစလုံး ကို မလှူရိပင် အုပ်ချုပ်သည်ဖြစ်ရာ တခါတရံ လာနေတတ်သော ဆွေမျိုးသားချင်းများက တိုင်ကြတောကြသည်။ မလှူရိက ကျွန်တော် တို့ မီးဖိုချောင်မှ ဆီ၊ ငန်ပြာရည်၊ ငရုတ်သီး၊ မဆလာ စသည်တို့ကို သူ့မီးဖိုချောင်သို့ ယူသွားသည်တဲ့။ ကျွန်တော် ဇနီးသည်က “ယူလဲ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ဒီလောက်တော့ သည်းညည်းခံရမှာပေါ့” ဟုပြော ကာ ပြဿနာကို ရှင်းရလေသည်။ သို့သော် အခြား တနည်းလည်း

လုပ်ရသေး၏။ မလှရီသည် ဈေးဝယ်သောအခါ နေ့စဉ်ဈေးဝယ် စာရင်းနှင့် လစဉ် ဈေးဝယ်စာရင်း နှစ်မျိုးလုပ်သည်။ သူသည် စာမတတ်သော်လည်း ဝယ်ခဲ့သော ကုန်အမျိုးအမည်အားလုံး၏ စာရင်းကို မှတ်မိသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ စာတတ်သော ကိုအေးမောင်ကိုဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော် သားသမီးများကိုဖြစ်စေ၊ အခြားသူတစ်ဦးကိုဖြစ်စေ ရေးမှတ်စေလေသည်။ တလလုံးအတွက် ကုန်ပစ္စည်းဝယ်သော စာရင်းကိုလည်း ဤသို့ပင် လစဉ်လုပ်၏။ ဤကိစ္စမျိုး၌ မလှရီ၏ မှတ်ဉာဏ်ကို အံ့ဩရသည်။ အိမ်နီးနားချင်းနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းအချို့က မလှရီဈေးသွားလျှင် မှာလိုက်ကြသေး၏။ စုစုပေါင်းလိုက်လျှင် ကုန်ပစ္စည်းအမျိုးအမည် သုံးလေးဆယ်ထက် မနည်းပါ။ မလှရီသည် အားလုံးသော ကုန်ပစ္စည်းများနှင့် ဈေးနှုန်းတွေကို အလွတ်မှတ်မိ၏။ ထိုနည်းဖြင့်ပြုလုပ်သောစာရင်းများကို ခင်ကြည်ကြည်က စစ်ဆေးပြီး လက်မှတ်ထိုးရသည်။ ပြီးတော့ မလှရီတို့ အိုးခွဲချက်စားသည့်အတွက် ထည့်ဝင်ရမည့်ငွေကို တွက်ချက်ပြီး ပေးချေရလေသည်။ တဖက်နှင့် တဖက် တင်စီးခြင်းမရှိကြောင်း၊ သူနာကိုယ်သာ မရှိကြောင်း စာရင်းအင်းများက ပြရလေသည်။ နည်းနည်းကျဉ်းကျဉ်းရှိဦးတော့ တဖက်နှင့် တဖက် သည်းခံကြသည်။ သို့ဖြင့် ထိုပြဿနာ ရှင်းသွားပါ၏။

အခြား ပြဿနာကလေးတခု ရှိသေးသည်။ မလှရီသည် အိမ်ဦးနတ်ဝါဒကို ယုံကြည်သူ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နှင့် ခင်ကြည်ကြည်အတွက် ထမင်းပွဲ သီးသန့်ပြင်ထားသလို ကိုအေးမောင်အတွက် သီးသန့်ဦးဦးဖြားဖြား ဟင်းဖယ် ထားတတ်သည်။ သို့မဟုတ် သီးသန့် ဟင်းချက် တတ်သည်။ ပြီးမှ ကလေးများအတွက် ဘုံဟင်းခွက်များ ထည့်ထားသည်။ ကလေးများသည် အဖေနှင့် အမေအတွက် သီးသန့်ထမင်းပွဲ ပြင်သည်ကို နည်းသည်များသည် ကြေးမတွက်သော်လည်း ကိုအေးမောင်အတွက် ဟင်း ဖယ်ထားသည်ကိုမူ ကြေးတွက်ကြသည်။ “ဦးဦးအတွက် ဖယ်ထားတာ များတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တွက် နဲ့တယ်” ဟု

၎င်း၊ “ဦးဦးအတွက်တော့ ကောင်းကောင်းချက်တယ်၊ ကျွန်တော်
တို့အတွက်တော့ ကောင်းကောင်းမချက်ဘူး”ဟူ၍၎င်း ဆူပူတတ်ကြ
၏။ သို့သော်ဤပြဿနာမှာလည်း ပေါက်ကွဲလောက်အောင် မဖြစ်ပါ။
ထမင်း စားချိန်တူလျှင် ကိုအေးမောင်ရော ကလေးများပါ အားလုံး
သော ဟင်းတွေပေါင်း၍ အတူတူ စားကြသည်။ သို့မဟုတ် ကိုအေး
မောင်က ထမင်းစား နောက်ကျလျှင် သူ့အတွက် သီးသန့် ချက်ထား
သော ဟင်းကို စားလိုသောကလေးသည် တချိတ်မောင်း ဝင်စားရလေ
သည်။ မလှရိကတော့ တခါတရံသာ အားလုံးနှင့် ဝင်စားပြီး များသော
အားဖြင့် အကြွင်း အကျန် များကိုသာ စားသည်။ တခါတခါ တဘက်
က သူများ စားပြီး ထားခဲ့သော ပန်းကန်များကို ထိုင်ဆေးရင်း
ကြွင်းကျန်သည်များကို ပလုပ်ပလောင်း စားနေလေရာ၊ အမြင်မမတတ်
သဖြင့် ကျွန်တော်က “ဟဲ့-မလှရိ၊ ကောင်းကောင်းမွန် စာပွဲဝိုင်းမှာ
ထိုင်စားစမ်း”ဟု ပြောရ လေသည်။ မလှရိသည် သူ့ ဝမ်းကို
အဓိကထားသူ မဟုတ်။ သူများဝမ်းကိုသာ အဓိကထားသူ ဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့်လည်း အတုံ့အပြန်အားဖြင့် သူ့အပေါ်မှာ သနားကြင်နာ
စွာဖြင့် အထူး စေတနာ ထားရ၏။ ကျွန်တော်ဖြင့် သူမစားရသေး
ဘူးဆိုလျှင် သူ့အတွက် ချန်စားလေ့ ရှိပေသည်။ ကလေးများက
လည်း မလှရိစား၍ဖြင့် ဘယ်လောက်စားစား သဒ္ဓါ ကြည်ဖြူ ကြပေ
သည်။ တနေ့ မလှရိ အိုမင်းမစွမ်းရှိလျှင် သူတို့က လုပ်ကျွေး ထားပါ
မည်ဟုပင် ပြောကြလေသည်။ ခင်ကြည်ကြည်ကတော့ မလှရိကို
ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဝတ်စား ဆင်ယင် နိုင်အောင် ကူညီသည်။
ထို့ကြောင့်လည်း ပွဲလမ်းသဘင် သွားလျှင် မလှရိသည် ဆရာမကြီး
နှင့်တူအောင် ဝတ်စား ဆင်ယင် သွားနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မလှရိကို အကြောင်းပြုပြီး ကိုအေးမောင်၏
ချွတ်ယွင်းချက်များကို သည်းညည်း ခံကြရ၏။ မလှရိကို ချီးမြှောက်
သောအားဖြင့် ကိုအေးမောင်ကို ချီးမြှောက်ရ၏။ ကျွန်တော်သည်
ကြီးလာတော့ ပိုးဖဲ့ ကတ္တီပါ စသည်များကို မဝတ်ချင်တော့ချေ။ ပိုး

သို့ချည်များကို ကိုအေးမောင်အား ပေးလိုက်၏။ တိုက်ပုံအင်္ကျီအချို့ကို ခွဲပေးလိုက်၏။ ဖက်ရှင်ကျလွန်းသောလက်ပတ်နာရီကို ကိုအေးမောင် ပတ်စေ၏။ သူတို့ နေအိမ်ကလေး နေချင့်စဖွယ် ဖြစ်အောင် လုပ်ပေး ရ၏။ ကျွန်တော် စာရင်း တွက်ကြည့်ပါသည်။ သူတို့အိမ်မှ ရေလောင်း အိမ်သာ အမြဲတမ်း သန့်ရှင်းကောင်းမွန်အောင် ထိန်းသိမ်း ထားရ သည်မှာပင် တလငွေ ၁၅၀ - ၂၀ လောက် ကုန်ကျသည်။ ကျွန်တော် ဇနီး ခင်ကြည်ကြည်သာ ရွှေငွေ စုဆောင်းလိုသော ဝါသနာ ရှိပါမူ ဤလို အသုံးစရိတ်မျိုးကို ကန့်ကွက် ပေးလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အိမ်တွင်း သာယာရေးကို ရွှေ ငွေတို့ထက် တန်ဖိုး ထားကြပါသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့တတွေ အသက်အရွယ် တော်တော် ရလာ ကြလေပြီ။

ကျွန်တော်နှင့် ဇနီး ခင်ကြည်ကြည်တို့ ငွေရတုသဘင် ကျင်းပခဲ့ သည်မှာပင် နှစ်အတန် ကြာသွားပါပြီ။

မလှရီတို့လင်မယား ညားသည်မှာ နှစ် ၃၀ကျော်၍ ၃၅ နှစ်သို့ နီးနေလေပြီ။ ကိုအေးမောင်ကား ဆံပင်ဖြူများလှ၍ မနုတ်တော့ဘဲ လက်လျှော့ ထားပါသည်။ မလှရီ၏ ဆံပင် နက်များကြားတွင် ဆံပင် ဖြူများ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ပေါက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုအေး မောင်သည် စာဖတ်မျက်မှန် ကြီးကို တပ်ဆင်လျက် မလှရီအား ဆံပင်ဖြူ နုတ်ပေး နေသည်ကို တွေ့ရတတ်ပါ၏။

ထိုအချိန်ကား သိမ်ဖြူဆရာတော်က ပထမအကြိမ် ကုသပေးလိုက် နှုတ်ကြောင့် ကိုအေးမောင်၏ အရက်နာရောဂါ ပျောက်နေချိန် ဖြစ် လေသည်။ သူသည် အရက် ဖြတ်ထားသဖြင့် ကောင်းကောင်း စားနိုင် ၏။ နံနက်ခင်းများမှာ သူတို့အိမ်တန်းလျား ဝရံတာတွင် မှန်မှန် စကြို လျှောက်၏။ နေ့ဘက်ပြီးတော့ ဒြဲတွင်းမှာ မပျက်မကွက် တံမြက်စည်း လှည်း၏။ လွယ်အိတ်ကိုလွယ်၍ ထမင်းချိုင့်ကိုဆွဲကာ ရုံးမှန်မှန်တက် ၏။ တနင်္ဂနွေ အပတ်စဉ် တရက်ရက်မှာတော့ သူတို့ရုံတွဲ ရုပ်ရှင်သွား ကြ၏။

ရုံးအားရက်တရက်မှာ ကိုအေးမောင်သည် အိမ်ရှေ့ ဝရံတံတိုင်း
ပက်လက် ကုလားထိုင်တွင် စာဖတ်နေသည်။ ညနေ ၃ နာရီ ကျော်
ကျော်လောက်ကျတော့ မလှရီသည် အိမ်မှရေးရာ လုပ်ငန်းများ ပြီး
သွားလေရာ၊ သူ့အိမ် ပြန်သွား လေသည်။ အတန်ကြာတော့ ပက်
လက်ကုလားထိုင်နှင့်ထိုင်စာဖတ်နေသောကိုအေးမောင်၏ မြေရင်းမှာ
မလှရီကကျောပေး၍ထိုင်သည်။ ကိုအေးမောင်သည် ဖတ်နေသောစာ
အုပ်ကိုချထားလိုက်ကာ စာဖတ်မျက်မှန်ကြီးနှင့်ပင် မလှရီ၏ခေါင်းမှာ
ဆံပင်ဖြူရှာကာ နုတ်၍ ပေးနေလေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကိုမြင်ရကော့ ကျွန်တော်သည် “အဟောဝတ” သဘော
ကျလှ မိပေသတည်း။

အခန်း ၈

အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေတ

သိမ်ဖြူဆရာတော်ကပထမတကြိမ် ကုသပေးလိုက်သဖြင့် အရက် နာရောဂါပျောက်ပြီး ကိုအေးမောင် အရက် ပြတ်သည်မှာ တနှစ်နီးပါး ရှိသွားပြီထင်သည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့ကို အကဲခပ်ကြည့်နေ၏။ သူရုံးမှပြန်လာလျှင် မူမှန်မမှန် စောင့်ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်မော့စရာပင်။ သူအရက် ပြန် သောက်မှာ ကျွန်တော် များစွာစိုးရိမ်သည်။ သူ့အတွက် စိုးရိမ်သည် က တကြောင်း၊ ကိုယ် အတွက် စိုးရိမ်ရသည်က အခြားအကြောင်းဖြစ် သည်။ သူ့အတွက် သူထပ်သောက်၍ သူရောဂါ ပြန်ရမည်။ ပြန်ရော ဂါရလျှင် သေဘို့ များသည်။ သိမ်ဖြူ ဆရာတော်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ကုသပေးထားသမျှ အလကား ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ အောင်မြင် ထားသည့် ကိစ္စတရပ် ပြန်ဆုံးရှုံး ရမည်ပို့ နှမြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ် အတွက်စိုးရိမ်ရသည်ကထော့ သူပြန်သောက်၍ မူးရူးနေပြန်လျှင် ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်တွင်း ငြိမ်းချမ်းရေးကို နှောင့်နှေးပေလိမ့်မည်။

သူတို့လင်မယားကို အိမ်တန်းလျားမှာ သီးသန့် ထားသော်လည်း တပိုင်းထဲမှာ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ “အိမ် နောက်ပူ အိမ်ရှေ့မချမ်းသာ” ထဲကပါ။

တနေ့သော် ရုံးဆင်းချိန်၌ ကိုအေးမောင် အိမ်ပြန်လာပုံ မူမမှန် သည်ကို တွေ့ရ၏။ အိမ်ပြန်ချိန် နောက်ကျရုံမက အုတ်လှေကားမှ ယိုင်တိ ယိုင်တိုင် ဆင်းလာသည်။ သူ့ကိုယ်သူ များစွာ ထိန်းသိမ်း ထားရဟန် ရှိသည်။ ကျွန်တော် မသိအောင် လူကောင်းဟန် ဆောင် လာကြောင်း သိသာလှ ပါ၏။

ထိုနေ့ညက သူသည် ဘေးလူ မခံ မရပ်နိုင်ဖြစ်အောင် ဆူဆူပူပူ မလုပ်ပါ။ သို့သော် ရေဒီယိုသံကို ခပ်ကျယ်ကျယ် ဖွင့်ထားသဖြင့် အတွင်းကြိတ် ဆူပူမှုကို ဖုံးဖိထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ရိပ်မိ ပါ၏။

နောက်တနေ့ နံနက် သူရုံးသွားပြီးနောက် ကျွန်တော်က မလှရီကို မေးကြည့်သည်။

“မနေ့ညက ကိုအေးမောင်ပြန်သောက် လာတယ် ထင်တယ်၊ ဟုတ် သလား။”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကြီး မသိပေစေနဲ့လို့ သူက ပိတ် ထားတယ်”

“အေးလေ ဒီတချိန်တော့ ငါနောက်ထပ် မပြောတော့ဘူး၊ သူ့ကို လစ်လျူရှုထားလိုက်တော့မယ်၊ နင့်လင်ဟာ ခွေးမြီးကောက် ကျည် တောက်စွပ်ထဲကပါတဲ့၊ သူ့ထိုက်နဲ့ သူ့ကံ ရှိပါစေတော့”

မလှရီက များစွာ စိတ်မကောင်း ဟန်ဖြင့်၊

“အစ်ကိုကြီးက မသိဟန် ဆောင်သာ နေပါတော့” ဟု ပြောကာ ထွက်သွားလေသည်။

ထိုစကားကို မလှရီ ပြောသည်မှာ သူ့လင်က သူ့အား “အစ်ကို ကြီး မသိစေနဲ့” ဟု ပိတ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်နိုင်သလို၊ ကျွန်တော်

က သူ့လင်ကိုလစ်လျူရှုထား လိုက်တော့မည် ဆိုသည်ကို သဘော ကုကြောင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ထို့နောက်တော့ ကိုအေးမောင်သည် မကြာခဏ သောက်ခံသက် လာသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို လွန်စွာ ရွံ့မုန်း လာသည်။ သူ့ကို ဘာမျှ ကောင်းသည် ဆိုးသည် မပြော တော့ဘဲ လျစ်လျူ ရှုထားသည်ကို သူက ကျွန်တော် သူ့သောက်လာ တာ တကယ် မသိလို့ဘဲဟု ထင်ကောင်း ထင်ပေမည်။

သို့သော် သူသည် ကြာကြာ သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းသိမ်းနိုင်ပါ။ ကြာ ကြာ ဟန်မဆောင်နိုင်ပါ။ နည်းနည်း ပြန်သောက်ရာက များများ နှုတ်သောက်လာသည်။ များများ သောက်မိ၍ များများ မူးလေသော် ထုံးစံအတိုင်းဖြစ်သော ကျင့်စဉ်များကို ကျင့်၏။ စကားတွေ နိုင်ထက် စီးနင်းပြော၏။ ဂျစ်ကန်ကန် လုပ်၏။ ကော်စရာ ကပ်စရာ စကား တလုံးရထားပြီဆိုလျှင် ထပ်ကာတလဲနု ခြီးစရာ ကောင်းအောင် ပြော ၏။ အနိုင်ကျင့်၏။ သူအနိုင်ကျင့်သည်ကို မခံဘဲ ပြန်ချသူနှင့် တွေ့လေ နှုတ်သော် ရန်ဖြစ်ကြ၏။ သို့သော် ကိုအေးမောင်သည် သူ့နဖူးပေါ်က အမာရွတ်ကို အကြောင်းပြုပြီး ဥာဠကောင်းတခုကို ရထားသည်။ ထို အမာရွတ်မှာ သူ ခဏခဏ အနိုင်ကျင့်ခြင်းကို သည်းမခံ နိုင်တော့ မှသာ ညီများက ရိုက်ထားသော အမာရွတ်ဖြစ်ပေသည်။ ထို ကိုယ် တွေ့ သိမ်းစားကြောင့်သူသည် သူအနိုင် ကျင့်သမျှ မခံသူကို ရှောင် တတ် ကွင်းတတ် နေလေပြီ။ သူ အနိုင်ကျင့်သမျှကိုခံသော မလှရီကို သာမဲ၍ နှိပ်စက် နေတော့၏။ ဤသည်ကား အမူးသမား ကိုအေးမောင် ၏ ကျင့်စဉ်တည်း။

ကျွန်တော်တို့နှင့် သူတို့ လင်မယား အတူနေသည်မှာ ၂၇ နှစ် ကျော်ကျော် ၂၀ နှစ်ရှိလာလေပြီဖြစ်ရာ၊ မလှရီသည် အတော်အတန် တိုးတက်လာပြီဟု ဆိုရပေမည်။ မလှရီ၏ အတွေ့အကြုံ၊ အကြား အမြင် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းသည် အတော် ကျယ်လာသည်။ သူ့အတွေး အခေါ်နှင့် သူ့စိတ်သည် အတော်ကလေး လွတ်မြောက် လာသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုအေးမောင်က နိုင်ထက်စီးနင်း ပြောသည်ကို လက်မခံဘဲ ပြန်ပြောသည်။ ပြန်ငြင်းချက် ထုတ်သည်။ ထိုအခါ ကိုအေးမောင်သည် များစွာ ဒေါသထွက်၏။ သူ့မာနတံခွန် အချိုးနှိမ်ခံရသည်ဟု ခံစားရဟန်တူသည်။ သူ့သိက္ခာထိပါးသွားသည်ဟု ထင်ဟန်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ထိ လက်ရောက်အားဖြင့် ပိုနှိပ်စက်လေတော့သည်။ မလှရီဆိုသည့် မလှရီကမူ ထိုသို့ ပိုနှိပ်စက်လာမှုကို ပို၍ သည်းခံခြင်းဖြင့် တုံ့ပြန်လေသည်။ ဘစ်ကွဲဖြင့် ကိုအေးမောင်အား ခုခံတော်သွန်သော်လည်း မနောက် ကာယကံတို့ဖြင့် ခုခံတော်လှန်မှု မရှိပါ။ ကိုအေးမောင်ဆိုသည်မှာ မလှရီကိုပိုင်သော အရှင်သခင်လင်။ ကိုအေးမောင်ဆိုသည်မှာ မလှရီ၏ အိမ်ဦးနတ်။ ထို့ကြောင့် မလှရီသည် အသိဉာဏ်ကလေး ဝင်လာကာ စကားပီ နားလည် ဖြစ်နေသောကြောင့် ဇိုးကနဲ ဇပ်ကနဲ စကားဖြင့် ပြန်လည်ခုခံမိသော်လည်း အိမ်ဦးနတ်ကို ခုခံတော်လှန် မည်ဟူသော မနောက်မြောက် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့ပါ။ သူက ရိုက်၍ ကိုယ်က ပြန်ရိုက်ရမည်ဟူသော ကာယကံဖြင့် ခုခံတော်လှန်ရန်ကား ဝေးလေစွ၊ ဝေးလှလေစွ။

ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနှင့် သားသမီးများသည် မလှရီဘက်မှ နေပြီး မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ကြရသည်။ နာကြရသည်။ မလှရီကို သူ့လင်က နှိပ်စက်ပုံကို မကြေမချမ်း ပြောမိလျှင် မလှရီက “ကျွန်မကိုက လှန်ပါတယ်” ဟု သူ့လင် အပြစ်မဲ့လေဟန် ပြောတတ်လေသည်။ ကာယကံရှင်က ထိုသို့ ပြောလေသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့မှာ မချင့်မရဲဖြစ်ရသည်။ သူ့လင်၏အပြစ်ကို ဖော့တတ်၊ ကာကွယ်တတ် လေသောကြောင့် အစပထမတုန်းကတော့ မလှရီကို ကျွန်တော်တို့ ချစ်မိကြ၏။ သို့သော် နောက်တော့ ဥပေက္ခာပြု လိုက်ရပါသည်။ မှားမှားမှန်မှန် သူ့လင်ကို ကာကွယ်ခြင်းသည် မလှရီ၏ ဒုတိယ မွှေးသန္ဓေ ဉာဉ်တခု ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

တခုသော ညဉ့်ဦးယံဝယ် သာသနာ့ရိပ်သာလမ်း (ကျွန်တော်တို့ နေသော ဟာမစ်တိတ်လမ်း) ပေါ်တွင် ကိုအေးမောင်နှင့် အမှူး သမား အဖော် တယောက်သည် အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ကာ ထိုးကြ ကြိတ်ကြ ဖြစ်နေကြောင်း ကျွန်တော် ကြားရပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ရန်ပွဲကို သွား၍လည်းမကြည့်။ ဟန့်လည်း မဟန့်တား။ ဖျန်ဖြေဘို့ ကား ဝေလေစွ။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တရုံးထဲ အလုပ်လုပ်ပြီး အချင်းချင်း များစွာ ချစ်ခင်ကြင်နာလေ့ ရှိကြ၏။ တဦးအပေါ်တဦးက အနှံ့တာ အနှစ်နာခံလေ့ ရှိကြ၏။ ထိုနေ့ညနေကတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အမှူး လွန်ကြဟန်ရှိသည်။ ကိုအေးမောင်က အနိုင်ယူလိုတိုင်း သူ့အဖော်က အနိုင်မခံသောအခါ ကတောက်ကဆ ဖြစ်ကြပြီး ထိုးကြ ကြိတ်ကြသည် အထိတိုင် ရောက်လေ၏။ သို့သော် “ပုဆိုးမနိုင်၊ ပုဝါမနိုင်” လက် နက်မပါ။ အမှူးသမားလက်သီး သက်သက်ဖြင့်သာ ထိုးကြ ကြိတ်ကြ လေသောကြောင့်၎င်း၊ ဘယ်လောက်မှူးမှူး ရန်သူဟု မယူဆနိုင်သော ခင်မင် ရင်းနှီးမှုမျိုး ရှိသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြသောကြောင့်၎င်း ထိုးပွဲ ကြိတ်ပွဲမှာ လက်တွေ့ လိမ်ပွဲလို ဖြစ်နေသည်ဟု ကျွန်တော်သိရ ပါသည်။ သူတို့၏ သာသနာ့ရိပ်သာ လမ်းပေါ်က ထိုးပွဲ ကြိတ်ပွဲမှာ အရပ်က ဝိုင်းဟားစရာ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

နောက်နေ့ နံနက်ကျတော့ ထိုအဖြစ်ကြောင့် ကိုအေးမောင် တော် တော် အရှက်ရနေသည်ဟု ကြားသိရသည်။ သူသည် ရုံးသို့မသွားဘဲ အခန်း အောင်းနေလေသည်။ ရုံးကို နေမကောင်းဟု အကြောင်းပြ ကာ ခွင့်စာတင်ရန် မလှရီအား လွှတ်လိုက်၏။

ဤနေရာတွင် အလျှင်းသင့်သဖြင့် ရုံးကိစ္စတခုကို ကျွန်တော်တင်ပြ ပါရစေ။ ကျွန်တော်သည် တသက်နှင့် တကိုယ် ရုံးအလုပ်သမား

ဝန်ထမ်းတစ်ဦး မလုပ်ခဲ့ဘူးသဖြင့် ရုံးတက်ပျက်ခွင့် ကိစ္စများကို နားမလည်ပါ။ ဆေးခွင့်၊ နာမကျန်းခွင့်၊ ရှောင်တခင်ခွင့်၊ ခံစားခွင့် စသည်များကို ကြားပင် ကြားဘူးသော်လည်း ဘာကဘယ်လိုဟု ကောင်းစွာ မသိပါ။ စာရေးကြီး ကိုအေးမောင်ကတော့ ဤကိစ္စတွင် ကျွမ်းကျင်လှသည်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ခွင့်အမျိုးမျိုးယူပြီး မကြာခဏ ရုံးတက် ပျက်ကွက်သည်။ ထို့ကြောင့် “အရေးရယ် အကြောင်းရယ်ရှိ” လျှင် သူ့မှာ ခွင့်ယူခွင့်မှ ကျန်ပါ လေသေးသလားဟု ထင်ရ၏။ သို့သော် ဘာအရေးအကြောင်းပေါ်ပေါ် သူ့မှာခွင့်ယူခွင့် ကျန်နေသေးသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ မနက်ရုံးသွားပြီး နေ့ခင်းကျတော့ ရုံးဆင်း လာခြင်းမျိုးလည်း ခဏခဏ တွေ့ရပါ၏။ အချင်းချင်းနားလည်မှုဖြင့် လစ်လျာခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။

သူတို့ဝန်ထမ်းတွေ သို့ကလိုရုံးတက်ပျက်ကွက်၊ တာဝန်လစ်ဟင်းကြောင်း တွေ့ရလေတိုင်း ပြည်သူတို့ကိုယ်စား ကျွန်တော် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်မိသည်။ ထမ်းဆောင်ရသော အခွန်အတုပ်များအတွက် ဝန်လေးမိသည်။ ကိုအေးမောင်ကတော့ အခြားအကြောင်းများထက် အရက်သောက်ခြင်း ဟူသောအကြောင်းက ခွင့်ယူခြင်း၏ အခြေခံ ဖြစ်လေရာ၊ ကျွန်တော် ပို၍ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်မိပါသည်။ ပို၍ ဝန်လေးမိပါသည်။

ကိုအေးမောင်သည် များသောအားဖြင့် ကျွန်တော် တယ်လီဖုံးကို သုံး၍ ခွင့်တိုင်လေ့ရှိ၏။ နောက်မှ ခွင့်စာ ရေးသည်။ ယခုတော့ တယ်လီဖုံးမသုံးဘဲ ခွင့်စာရေးကာ မလှရီကို လွှတ်၍ တင်စေ၏။ အကြောင်းကတော့ သူ့အရက်ပြန်သောက်ကာ အရက်နာကျနေပြီဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် မသိစေလို၍ ဖြစ်သည်။

သို့သော် မလှရီက ပြောသည်။

“အစ်ကိုကြီး၊ ကိုအေးမောင်ကို ကြည့်ပြောပါအုံး၊ အရက်ပြန်သောက်လို့ အရက်နာကျနေပြီ။ သူပြောတာကတော့ ခုတလေ့

သိပ်အားနဲ့တယ်တဲ့။ အားနဲ့လို့ အရက်သောက်ယင် ပျောက်မလား ထင်ပြီးသောက်တယ်။ သိပ်မသောက် ရတဲ့နဲ့ မှူးတယ်တဲ့။ အားနဲ့ တာလဲမပျောက်ဘူး။ အားနဲ့လို့ ဆေးထိုးတာလဲ ခဏဘဲ နေသာ ထိုင်သာရှိတယ်တဲ့”

“အေး ကောင်းတယ်။ အရက်သောက်လို့ အရက်နာကျ။ အရက် နာကျလို့ အရက်သောက်။ သေမှာဘဲ။ ကောင်းတယ်။ သေပေစေ”

“အစ်ကိုကြီး ပြောပါအုံး၊ အရက် ဖြတ်ပြစ်လိုက်လို့”

“ငါတော့ ဒီလောက်မိုက်တဲ့လူကို မပြောတော့ဘူး၊ နင့်ဖာနင် ပြော။ ငါမပြောဘူး”

“ကျွန်မပြောလို့ နားထောင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ငါပြောလို့ကော နားထောင်လို့လား။ ငါပြောတော့ ငြိမ်နား ထောင် နေတာဘဲရှိတယ်။ တခါတခါ မျက်ရည်တွေနဲ့ ဟုတ်ကဲ့ အစ် ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်မသောက်တော့ ပါဘူးလို့ ပြောတာဘဲ ရှိတယ်။ နောက်တော့ ဖောက်တာဘဲ။ ခုလဲ ငါပြောလို့ ဘာထူးအုံးမှာလဲ”

“ခုလို အရက်နာ ကျနေချိန်မှာ ပြောယင် အရက်ပြတ်ချင် ပြတ် သွားမှာပါ”

“မထူးပါဘူး။ ငါမပြောဘူး။ အရင် အရက်နာကျတုန်းက ငါ ပြောဘူးပြီကော။ သူကလဲ ကတိ ပေးဘူးပြီကော။ တခါ အရက်နာ ကျတုန်းက ဒေါက်တာ လာမက်နဲ့ ကုပေးလို့ ပျောက်ပြီးပြီ။ နောက် တခါ အရက်နာကျပြန်လို့ သိမ်ဖြူဆရာတော်ဆီ ခေါ်သွားပြီး ကုပေး ပြီးပြီ။ လူကောင်းပြန်ဖြစ်ပြီးမှ ပြန်ဖောက်တယ်။ ခုနေ ငါသွားပြောလဲ မျက်ရည်ကလေးနဲ့ ပြောမယ်။ ကျွန်တော်တော့ အရက်က လူကိုခိုင် နေပြီ။ အရက်နဲ့ဘဲ သေရမှာဘဲ ဘာညာနဲ့ ပြောအုံးမှာဘဲ။ အား မလျှော့နဲ့ ကိုအေးမောင် အရက် ဖြတ်လိုက်ပါလို့ ငါကပြောလဲ။ ဟုတ်ကဲ့ ဖြတ်ပါမယ်လို့ ပြောမှာဘဲ။ ပြီးတော့ ခွေးမြီးကောက်

ကျည်တောက်စွပ် ဖြစ်အုံးမှာဘဲ။ သွားတော့ နင့်ယောက်ျားကို ငါဘာ မှမပြောတော့ဘူး။ ဆေးလဲ ကုမပေးတော့ဘူး။ သွားတော့...ငါ့ကို နားပူ နားဆာ လုပ်မနေနဲ့တော့”

မလှရီသည် မျက်နှာမကောင်းစွာနှင့် ကျွန်တော်ထံပါးမှ ထွက် ခွာသွားလေသည်။

ကျွန်တော်ကား တကယ်ပင် စိတ်ကုန် နေလေပြီ။ ကိုအေးမောင် ကို အရက်ဖြတ်ရန် ဘယ်တော့မှ မဆုံးမတော့ပါဟု ကျမ်းကြိမ်သစ္စာ နှိုထားသည့်နှယ် ရှိတော့သည်။

တကယ်တော့ ကိုအေးမောင်သာမက မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ အရက် သမားအားလုံးသည် ငယ်စဉ်ကောင်ကျေး ကလေးဘဝကပင် အရက် မကောင်းကြောင်း နိပါတ် ဇာတ်တော်ပုံပြင်များမှာ ကြားဘူးနားဝ ရှိနေကြလေသည်။ ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီးနှင့် မိန်းမငါးရာတို့ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော ကုမ္ဘ ဇာတ်တော်အဆိုအရ ကမ္ဘာဦးပေါ်စ၊ ရှေး အတီတေက သုရာမုဆိုးနှင့် ဝရုဏ ရသေ့တို့ သေရည်အရက်ကို စတွေ့ပြီးနောက် ကာသိဘိုင်းနေ ပြည်သူတွေ၊ မင်းနှင့်တကွသော ဗာရာဏသီ မြို့သူမြို့သားတွေ၊ သာကေတ ပြည်သူ ပြည်သားတွေ ပျက်စီး ဆိတ်သုဉ်း သွားကြပုံကို၎င်း။ သေရည်အရက် ကြောင့် ထိုပြည် ထိုမြို့များသာမက လူ့ပြည် လူ့ရွာက အခြားပြည်၊ အခြားမြို့၊ အခြားရွာများအားလုံးပျက်စီး ဆိတ်သုဉ်းတော့မည့်အရေး ကြုံလေသဖြင့် ပဏ္ဍ၊ ကမ္မလာ မြကျောက်ဖျာ တင်းလေ့ရာ၊ သိကြား မင်းသည် လူ့ပြည်လူ့ရွာသို့ ဆင်း၍ သဗ္ဗ မိတ္တိမင်းအား ဆိုဆုံးမရပုံကို ၎င်း ကြားဖူးကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။

သုရာမုဆိုးနှင့် ဝရုဏရသေ့ နိပါတ်တော် ပုံပြင်တွင် သဗ္ဗမိတ္တ မင်းအား သိကြားမင်း တင်ပြသော သေရည်အရက်၏ ပြစ်ချက် ၂၃ ချက်တွင်-

“ဒီအရည်ကို သောက်မိသူဟာ သူ့စိတ်ကို အစိုး မရတော့ဘဲ၊ အစာဟောင်း စမြို့ပြန်တဲ့နွားလို ပြောချင်တာကို ပြောတတ်၏။ အားကိုးရာမရှိသူများလို လှည့်ပတ် သွားလာ နေတတ်၏။ ရောက်တတ် ရာရာသီချင်းကိုလဲ ဆိုတတ်၏။ ကလဲ ကတတ်၏။

“ဒီအရက်ကို သောက်မိသူဟာ မုချမလွှဲ ဝါကြား တတ်သည်။ ငါဟာ အလွန်မြတ်တဲ့လူ၊ ငါနှင့်တူသူ မရှိလို့ ပြောတတ်၏။ မျက် လုံးနှစ်ဖက် ကြက်သွေးရောင်တက်ပြီး ဒီမြေပြင် အားလုံးဟာ ငါပိုင် တဲ့ မြေကြီးပေါ့၊ သမုဒ္ဒရာလေးစင်း အပိုင်းအခြားရှိတဲ့ မြေပြင်ကို အစိုးရသူ၊ ငါနှင့်တူတဲ့မင်းဟာ ဘယ်မှာရှိမလဲလို့ ထင်နေတတ်၏။

“ဒီသေရည် အရက်ဟာ သာမန် ထောင်လွှားမှု၊ အလွန်အကဲ ထောင်လွှားမှုကို ပြုတတ်၏။ ငြင်းခုံခြင်း၊ ဂုံးတိုက်ခြင်း၊ အရပ်ဆိုး ခြင်းများကိုလည်း ပြုတတ်၏။ အဝတ်ကို ချွတ်ပစ်ကာ ထွက်ပြေး တတ်၏။ သူခိုးဓားမြ အရက်ချိုးကပ်သမားတို့ရဲ့ ရောက်ရာ၊ စုံဝေး ရာလဲဖြစ်၏။

“အရက်သောက်သူဟာမိန်းမဖြစ်ခဲ့ပါမူ၊ ယောက္ခမ ယောက်ျားသူ ကို လင်အဖြစ်ဖြင့် ဆွဲငင်တတ်၏။ လင်ကို ဆဲရေးတတ်၏။ မိမိအိမ်က အစေခံကိုလဲ လင်ထင်မှတ်ပြီး ဆွဲငင်တတ်၏။ အလုပ်အကျွေးများကို လဲ ဆွဲငင်တတ်၏။

“ရှေးအခါက အရက်မသောက်ဘူးသော ယောက်ျားအား ရွှေ ငွေ ဥစ္စာ များစွာပေးပြီး ဖျတ်မမှန် စကားကို ဆိုပါ။ လိမ်ပါဟု တောင်းပန်သော်လဲ မရ။ အရက်သောက်ပြီးသူ ဖြစ်ပါမူ ပိုက်ဆံ တပြားမှမပေးရဘဲ မဟုတ် မမှန်စကား ပြောတတ်၊ လိမ်တတ်၏။”

ဟူသော အချက်အချို့ကို ကိုအေးမောင် ဖတ်ဖူးပြီးသာ ဖြစ်ပါလိမ့် မည်။ စာဖတ်နေစဉ် တုန်းကတော့ သေရည်အရက်၏၊ အပြစ်ကို မြင် ကောင်းမြင်မည်။ သို့သော် နောက်မကြာမီ သေရည်အရက်ကို ငွေ့ နှော့ ပိဋကတ်တော်ဝင် စာအုပ်ကို မေ့သွားပါလိမ့်မည်။

သုတ်ပါထေယျပါဠိတော် သိင်္ဂီလောဝါဒ သုတ်တွင် စည်းစိမ်
ဥစ္စာပျက်စီးကြောင်းတရား ခြောက်ပါးကို ဟောတော်မူရာ၊ အရက်
သောက်ခြင်း အပြစ်သည် ထိပ်ဆုံးက ပါ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ၁။ မျက်မှောက်ဘဝ (မသေမီ) မှာ ဥစ္စာပြိုင်း
တီးခြင်း-သန္နိဋ္ဌိက ဓနဇာနိ။ ၂။ ခိုက်ရန်ဒေါသ ပွားများခြင်း-ကလ
ဟပဝဗုဒ္ဓိ။ ၃။ ရောဂါဆိုး အနာဆိုး ပေါ်ပေါက် ပွားများရန်
အကြောင်းဖြစ်ခြင်း-ရောဂါနိ အာယတနံ။ ၄။ အကျော် အစောမဲ့ခြင်း
ကို ဖြစ်စေခြင်း-အကိတ္တိသဉ္ဇနံ။ ၅။ အရှက်ကွဲရာ ကိုယ်အင်္ဂါကို ဖော်
ပြခြင်း-ကောပိနဝိန္နံသနီ။ ၆။ အသိအလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာယုတ်
လျော့ခြင်းကိုပြုခြင်း-ပညာယ ဒုဗ္ဗလီကရဏီ စသည်ဖြင့် သေရည် သေ
ရက် သောက်စားခြင်း အတွက် အပြစ်ခြောက်ချက်ကို သီးသန့်ထုတ်၍
ဟောတော် မူခဲ့သည်။

ဤသို့သော ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာ ကျမ်းဂန် အဆို အမိန့်များကို
အခြေခံလျက် ရှေးရှေး ပညာရှင်တို့က -

“သေရည်သေရက်၊ လူကိုဖျက်၊ အရှက်ရမည်ကြောက်” ဟူ၍၎င်း။
“ရှင်ဖျက် ဇဇက်၊ ဓားဖျက် အမြက်၊ လူဖျက် အရက်” ဟူ၍၎င်း
စကားပုံ ထားခဲ့ကြသည်။

ကိုအေးမောင်နှင့်တကွသော ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာ အမူးသမားတို့
သည် လူအများအတွက် ပြဋ္ဌာန်းထားသော ဖော်ပြပါအဆို အမိန့်
တို့ကို အလေးအနက် မခံယူကြပါ။ ဖတ်ပြီး၊ ကြားနာပြီး “ပြီးပြီး
ပျောက်ပျောက်” ထားလိုက်ကြသည်။

တချို့ကတော့ လူအများအဘို့မဟုတ်၊ ကိစ္စအားလုံး အတွက်မဟုတ်
ဘဲ၊ ချွင်းချက်ထား၍ ဟောကြား မိန့်ဆိုခဲ့ကြသည့် စကားအချို့ကို
ကိုးကားကာ ယေဘုယျ အမှန်တရားတို့ကို ကော်ကပ်ချေဖျက်ရန် ကြိုး
စားကြ လေသည်။

ကျမ်းဂန် တတ်သိ ပညာရှိဖြစ်တော်မူကြသော အချို့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် အရက်သေရည်ကိုသောက်ရာ၌ ကမ္မပထမြောက် မမြောက်ကို၎င်း၊ အရက် သောက်ပြီးနောက် ဒုစရိုက်မှု ပြုမပြု ကို၎င်း၊ စိစစ်ပြီးလျှင် ကမ္မပထ မမြောက်လျှင်သော်၎င်း၊ ဒုစရိုက်မှု မပြုလျှင်သော်၎င်း အပါယ်မကျနိုင်၊ အပြစ်မရှိနိုင်ဟု ယူဆ ပြောဆိုချက်များရှိခဲ့လေသည်။ အမှန်စင်စစ် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် ပညာပိုင်း သက်သက် ငြင်းချက်ထုတ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ယုတ္တိ ယုတ္တာစကား အရာတွင် ဖြစ်နိုင်ချက် ရှိတိုင်းလည်း တကယ် လက်တွေ့နယ်၌ ရှိနေသည်၊ ရှိသည်မဟုတ်ပေ။

ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်သည် ပါဠိဆရာကြီး ဦးဘသန်းကို ချဉ်းကပ် မေးမြန်းခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါ အသက် ၈၀ တစ်ဝက် ရောက်နေပြီး ကိုယ်ရောစိတ်ပါ၊ အသိဉာဏ်ပါ ကျန်းမာ ရွှင်လန်းလျက်ရှိနေသေးသော ဆရာကြီးဦးဘသန်းသည် သိမ်ဖြူ ဆရာတော် အရှင်နာဂသေန၏ မြန်မာစာပေနှင့် ပါဠိစာပေ အတိုင်ပင်ခံ အဖြစ်ဖြင့် ဆောင်ရွက် နေပါသည်။

ဆရာကြီးက ပထမဦးစွာ မန္တလေးမြို့တည် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးနှင့် ယောအတွင်းဝန် ဦးဖိုးလှိုင်တို့အကြောင်းကို ပြောပြသည်။

“တခါက ယောအတွင်းဝန်မင်းဟာ မြင်းခြံမြို့ကို ရောက်သွားတော့ စာပေဝါသနာပါသူချင်း စာပေအကြောင်း ဆွေးနွေးကြတယ်။ ဗေဒင်အတတ်၊ ဆေးဝါးအတတ် စသည်ဖြင့် ပညာဖလှယ် နှီးနှောကြရင်း ဦးဖိုးလှိုင်က စပျစ်ရည်သည် ဆေးခါးကြီးနှင့် တူသည်။ ဆေးဝါးအဖြစ် သောက်လျှင် အပြစ်ရှိသည်မဟုတ်။ များများသောက်မှသာ မူးယစ်ခြင်းဖြစ်မည်ကြောင့် အပြစ်ရှိသည်လို့ ပြောတယ်တဲ့။ ဒီစကားကို အထောက်တော် တောင်ထားဝယ်ဗိုလ် အောင်မြင့်က ကြားလို့ မင်းတုန်းမင်းကြီးထံ သံတော်ဦးတင်တယ်။ နေပြည်တော်ကို ဦးဖိုးလှိုင် ပြန်ရောက်တော့ မင်းဘုရားကြီး ခေါ်ပြီး စစ်မေးတော်မူတယ်။ မှန်ပါကြောင်း၊ စပျစ်ရည်သည် အနောက်နိုင်ငံ ဆေးကျမ်းအလိုအားဖြင့်

ဆေးခါးရည် ဖြစ်တာကြောင့် အတော်အသင့် သောက်က လေကို နိုင်ကြောင်း၊ စားသောက်၍ မြိန်ရှက်ကြောင်း၊ လွန်ကဲစွာ သောက် လျှင် မူးယစ်၍ အပြစ်ရှိကြောင်းပါဘုရား လို့ သံတော်ဦးတင်သတဲ့။ မင်းတရားကြီးက နားခါးတော်မူတာနဲ့ မောင်မင်းစကားက ‘ဝိနည်း တတ် ကြက်သတ်’ ဆိုသလို ဖြစ်နေပါပကောလား။ မောင်မင်းက ပညာရှိတယောက်အနေနဲ့ ဆင်ခြေဆင်လက်တွေ့ အထောက်အထား တွေပြပြီး အရက်မူးအောင်မသောက်ယင် အပြစ်မရှိဘူး ပြောတော့ မောင်မင်းစကား လူပြိန်းတွေကြားယင် တနိုင်ငံလုံး အရက်သမား တွေချည်း ဖြစ်မကုန်ပေဘူးလား။ လောကကြီးမှာ လူလိမ်မာနဲ့ လူမိုက် ဘယ်သူက များမယ်ထင်သလဲ။ လူမိုက်က များမယ်မဟုတ်လား ငမိုး လှိုင် လို့ မိန့်ကြားခဲ့သတဲ့”

ဆရာကြီး ဦးဘသန်းက ဆက်ပြောသည်။

“သေရည်သေရက် သောက်စားခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မူးအောင် မသောက်ယင် အပြစ်မရှိဘူးဆိုတဲ့ အယူအဆကို ယောအတွင်းဝန် မင်း ဦးဖိုးလှိုင်ထက် ပြင်းထန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိသေးတယ်။ စံကျောင်း ဆရာတော်နဲ့ ဘူးခါးဆရာတော်တို့က သောက်စားမူးယစ်ပြီး အိပ်နေ ယင် ကမ္မပထ မမြောက်လို့ ယူဆကြတယ်။ စစ်ကိုင်းမြို့ မြောက်လက် စာရေးရွာဇာတိ ဦးတင်ဆိုသူဟာ စာပေဝါသနာပါသူ ဖြစ်ရုံမက ထန်းရည် အရက်သောက်ခြင်းမှာလဲ ဝါသနာထုံသူဖြစ်တယ်။ သူဟာ ရံဖန်ရံခါ မန္တလေးနေပြည်တော်ကိုကူးလာပြီး မြောက်ပြင်မှာ သီတင်း သုံးတော်မူတဲ့ စံကျောင်းဆရာတော်ထံမှာ စာပေတွေ ဆွေးနွေးလေ့ ရှိတယ်။ အရက်သောက် မူးယစ်ပြီး အိပ်နေယင် ကမ္မပထ မြောက် မမြောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးကြတော့ စံကျောင်းဆရာတော်က ‘မောင်တင်ဇေ၊ ထန်းရည် အရက်သောက်ပြီး ကာယကံ ဝစီကံ မကျူးလွန်ယင် ကမ္မပထ မမြောက်ဘူးကွ။ မစင်စားပြီး အိပ်နေသလို မတင့်တယ်တာဘဲ ရှိတယ်’ လို့ မိန့်ကြားလိုက်သတဲ့။ ဦးတင်ဟာ

စံကျောင်းဆရာတော်ရဲ့ မိန့်ကြားချက်ကို အရိုးစွဲအောင် မှတ်ထား
တယ်။ စစ်ကိုင်းဘက်အပြန် သင်္ဃာကျောင်းအနီးမှ ဖြတ်သွားရတော့
သင်္ဃာဆရာတော်ကို ဖူးတွေ့ရတာနဲ့ ဒီကိစ္စမှာ သံသယ ကင်းရှင်း
လေအောင် ဆိုပြီး လျှောက်ထားလိုက်ပြန်တယ်။ ‘ဆရာတော်ဘုရား၊
စံကျောင်းဆရာတော်က ထန်းရည် အရက်သောက်စားပြီး ကာယကံ
ဝစီကံ မကျူးလွန်လျှင် ကမ္မပထ မမြောက်လို့ မိန့်ကြားလိုက်ပါတယ်
ဘုရား။ တပည့်တော် အသောက်ဝါသနာပါမှန်းသိလို့ မိန့်ကြားတော်
မူလေချော့သလားဘုရား’ တဲ့။ ဒီတော့ သင်္ဃာဆရာတော်က ‘မောင်
တင်ရေး၊ ငါပုံတခုပြောပြမယ်။ တခါတုန်းက အညာသားတယောက်
ဟာ အောက်ပြေအောက်ရွာကို စာရင်းငှားသွားလုပ်သတဲ့ကွဲ့။ စာ
ရင်းခိုင်မှာ ကျွဲအကောင် ၆၀ ရှိတယ်။ ညနေ ကျွဲကျောင်းလို့ပြန်ယင်
“ဟေ့ အညာသား၊ စိုင်းလေးကို တိုင်ချည်ပြီးပြီလား” လို့ မေးသတဲ့။
စာရင်းခိုင်က စိုင်းလေးလို့ ခေါ်တဲ့ကျွဲကို ညနေတိုင်း မေးလေ့ရှိတော့
အညာသားစိတ်ထဲမှာ သံသယဝင်လာတယ်။ ကျွဲတွေ အကောင် ၆၀
ရှိတဲ့အထဲက စိုင်းလေးကိုချည်း ချည်တိုင်မှာချည်ပြီးပြီလားလို့ ဘာလို့
များ မေးနေတာလဲ။ အကြောင်းသိရအောင် မေးဦးမှဘဲ ဆိုပြီး မေး
သတဲ့။ ဒီတော့ စာရင်းခိုင်က “ဟဲ့ အညာသားရဲ့၊ အလဲ အပါပေရဲ့။
စိုင်းလေးကို မချည်ယင် ကျန်တဲ့ ကျွဲ ၅၉ ကောင်ဟာ ဘယ်ကောင်း
ကောင်း အိပ်ရပါတော့မလဲ။ စိုင်းလေးဟာ ကျွဲပေါက်ဆိုးကလေးရယ်
အညာသားရဲ့” လို့ ပြန်ပြောလိုက်သတဲ့။ အဲဒီသဘောမျိုးဘဲ မောင်
တင်ရေး၊ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက အခြားအကုသိုလ်တရား
များကို “အာရတီ ဝိရတီပါပါ” လို့ “ပါပါ” ထဲကို အားလုံး ထည့်
လိုက်တယ်။ စိုင်းလေးနဲ့ တူတဲ့ ထန်းရည် အရက်ကိုတော့ “မဇ္ဇ ပါနာစ
သံသမော” လို့ သီးခြား ဟောတော်မူခဲ့တယ်။ ထန်းရည် အရက်
သောက်လိုက်ပြီဆိုယင် အမိအဖ ဆရာသမားမေရှောင် မရှိသေမလေး
စား ပြုမှားတတ်တယ်။ သုရာမေရယကံထိုက်တယ် မောင်တင်ရေး
လို့ သင်္ဃာဆရာတော်က ဟောကြားတော်မူလိုက်သတဲ့။ ဦးတင်လဲ

အကျွတ်တရားကြီးရပြီး ‘ထန်းရည် အရက်ကို ပါဏုပေတံ လှူပါပြီ ဘုရား’ လို့ ဆရာတော်ဘုရားထံ လှူပြီးနောက် စစ်ကိုင်းဖက်ကို ကူး သွားသတဲ့”

ထိုနောက် ဆရာကြီး ဦးဘသန်းက အရက်ကြောင့်ပျက်စီးရသော ဘုရင်မင်းတရား ရွှေထီးအကြောင်းကို ပြောပြရင်း ထန်းရည်အရက်ကို မြန်မာရာဇဝင်တွင် ထင်ရှားသော မင်းကောင်းမင်းမြတ်တို့ ပိတ်ပင် ခဲ့ကြောင်း ကိုးကားညွှန်ပြပါသည်။

ကုန်းဘောင်ဆက် ပထမအလောင်းမင်းတရားကြီးသည် ရတနာ သီခ ကုန်းဘောင်ပြည်ကြီးကို တည်ပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် ပြည်သူ့ ပြည်သားတို့ လိုက်နာရမည့် စည်းကမ်းတရပ် သတ်မှတ်ခဲ့လေသည်။ ယင်းစည်းကမ်းအရ -

“မြို့တော်မှစ၍ နိုင်ငံတော်ပတ်လည် မြို့ရွာများတွင် သားထိုး နွားသတ်၊ နတ်ကိုး နတ်တင်၊ ထန်းရည် အရက်၊ သေစာ ခေါင်ရည်၊ ဘိန်းဘင်း စသော မကောင်းသော အမှုအရာတို့ကိုလည်း မသတ် မညှစ်၊ မသောက်မစား၊ မကိုးကွယ်ရ။ ဆိုင်ရာစစ်ကြော၍ ပယ်စေရ သည်။ မြို့ရွာတို့တွင် သားထိုး နွားသတ်တို့ကို တွေ့လျင်လည်း ဖမ်း ဆီး၍ ဆိုးရှုံးအောင် စီရင်ရသည်။”

ဟံသာဝတီဆင်ဖြူများရှင် မင်းတရားကြီးလက်ထက်၌လည်း -

“ဟံသာဝတီ ဆင်ဖြူများရှင် မင်းတရားကြီးသည် နိုင်ငံအလုံးကို သိမ်းကြီး အောင်မြင်စတင်မှုသောအခါ၊ ထိုမှတစ်ပါး ပုပ္ပားတောင်ရှိ မဟာ ဂီရိနတ်မောင်နှမတို့အား ကျွဲဖြူနွားဖြူတို့ကို သတ်၍ အရက် သေစာနှင့်တကွ ပူဇော်ပသသော ထုံးစံလေ့ကိုလည်း တားမြစ်တော် မူလေသည်။ ထို့ပြင် နိုင်ငံတော်အတွင်း အရက်သေစာ သောက်စား မှုကိုလည်း လုံးဝ တားမြစ်တော်မူသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာများတို့အဖို့ ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ အမြဲ စောင့် ထိန်းရန် ဟူသော သီလငါးပါး (ပဉ္စသီလ) ရှိ၏။ ယင်းတို့အနက် တပါးမှာ သုရာမေရယ မဇ္ဇယမာဒဋ္ဌာန-မေ့လျော့ခြင်း၏ အကြောင်း

ဖြစ်သော သေရည်သေရက်ကို သောက်စားခြင်းမှ ဝေရာမနိ-ရှောင်ကြဉ်ပါ၏ ဟူသော သီလသည် တပါးဖြစ်လေသည်။

ထိုမှတစ်ပါး ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာတိုင်း သင်ယူခဲ့ကြရသော မင်္ဂလာစာရား ၃၀ ပါးတွင် အာရတီဝိရတီပါပါ။ မဇ္ဇပါနာစ သံယမော ဟူသော မင်္ဂလာစာရားတပါး ပါရှိ၏။ မကောင်းမှုအကုသိုလ်မှ ဝေးစွာ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ အထူးသဖြင့် သေရည်သေရက်သောက်ခြင်းမှ စောင့်ထိန်းခြင်းဟု ဆိုထား၏။

ဆရာကြီးဦးဘသန်းက သေရည်သေရက်နှင့်ပတ်သက်သော ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်၏ ဆိုလိုရင်းအာဘော်ကို ဤသို့ အနှစ်ချုပ်၍ ပြလေသည်။ “မကောင်းမှု အကုသိုလ်မှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း ဟု ဆိုကတည်းက မကောင်းမှု ဟူသမျှ အကုန်ပါဝင်ပြီးဖြစ်ပါလျက်ကယ်နှင့် 'သေရည်သေရက်သောက်စားခြင်းမှ စောင့်ထိန်းခြင်း'လို့ အထူးတပ် ဟောတော်မူပြန်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါ့ကြောင့် သေရည်သေရက် သောက်စားခြင်းရဲ့ အပြစ်ဟာ ဘယ်လောက် ကြီးလေးတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။ ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားက အရေးအကြီးဆုံး ဩဝါဒ တခု အဖြစ်ဖြင့် “အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ” မမေ့မလျော့ကြနှင့်လို့ အချုပ်အားဖြင့် မိန့်ကြားတော်မူတယ်။ သေရည်အရက်သောက်စားခြင်းက ဗုဒ္ဓမေ့မလျော့စေခြင်းရဲ့ အကြောင်းဖြစ်တာမို့ သေရည်သေရက် သောက်စားခြင်းဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အလိုတော်နဲ့ လုံးဝဆန့်ကျင်ကြောင်း ထင်ရှားပါတယ် ဦးသိန်းဖေမြင့်ရယ်”

ကျွန်တော်သည် ဘာသာရေးသမားမဟုတ်။ ထို့ပြင် လူမှုရေးကျင့်ဝတ်သိက္ခာတို့တွင် အယူသည်းသူမဟုတ်။ သေရည်သေရက်ကို ဆေးဝါးအမှတ် အဖြစ်ဖြင့်ပင် မသောက်ရ။ သေရည် သေရက်ကို မတို့ရ မထိရ ဟူသော စည်းကမ်းချက်မျိုးကို စောင့်စည်းသူမဟုတ်ပါ။ မြန်မာဆေးကျမ်းများအဆိုအရ တနေ့အရက်ကောင်းကောင်း ထမင်းမစားမီ သုံးကျပ်သား၊ ထမင်းစားပြီး နှစ်ကျပ်သား စုစုပေါင်း ငါး

ကျပ်သား သောက်နိုင်သည်။ သောက်ကောင်းသည် စသည်ဖြင့် စား
ရေးခွဲသူ ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် အရက်နှင့်ဆက်ဆံရာတွင် သတိ လက်
လွတ် မဖြစ်အောင် အမြဲ ကြိုးစားနေရသည်။ အရက်ကို အမြဲတမ်း
သတိနှင့်ဆက်ဆံနေရသော မာယာရှင်ဟု သဘောထားနေရပါသည်။
မိမိက သေရည်သေရက် တည်းဟူသော မာယာရှင်ကို ဒင်းဆွဲသမျှ
ကိုယ်မလိုက်။ ကိုယ်လိုသလောက်သာ ဆက်ဆံမည်။ လိုက်စားမည်
ဟု ချဉ်းကပ်သော်လည်း၊ ဆက်ဆံသော်လည်း၊ လိုက်စားသော်လည်း
ဒင်းကိုကပ်မိလျှင် ဒင်းက ကိုယ်လိုတာထက် ပိုပို ခေါ်သွားတတ်
သည်။ ခေါ်သွားနိုင်သည်။ နောက်တော့ ဒင်းက မိမိကို နိုင်သွား
တော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ပထမဦးဆုံး ငါးကျပ်သားထက် ပိုမသွားအောင်
ကြိုးစားရသည်။ ဧည့်ခံပွဲများမှာဆိုလျှင် ပိုသွားရန် ဆွဲခေါ်သည့်
အင်အားစုကလည်း မနည်းလှ။ အပေါင်းအဖော်များ၊ အတွဲအဖက်
ဖြစ်သော စားစရာ သောက်စရာများနှင့် အခြား ဧည့်ဝတ် ကျောပြန်
မှုများ။ မလွှဲမကင်းသာ၍ မာယာရှင်ဆွဲခေါ်သလို ပိုသောက်မိပြန်လျှင်
သတိရှိနေရန် ဝါ မမေ့မလျော့ ဖြစ်စေရန်၊ နောက်ဆုံး ဇက်ကျိုး
မသွားရန် ကိုယ်ကိုယ်ကို အမြဲထိန်းနေရသည်။ ယင်းကိစ္စမှာ လွယ်
ကူသည် မဟုတ်ပါ။

တနေ့ငါးကျပ်သားပင် သောက်သည်ထားဦး။ တနေ့တနေ့နှင့်
ဆက်သွားလေသော် သောက်နေကျ အချိန်၌ တောင့်တလာသည်။
သွေးထဲဝင်နေပြီဖြစ်သော မာယာရှင်က တိုးတိုးတမျိုး ကျယ်ကျယ်
တဖို့ ဆွဲဆောင်နေသည်။ ထိုသို့ ဆွဲဆောင်တိုင်း မလိုက်မိအောင်
နည်းအမျိုးမျိုး ကြံရသည်။ အချိန်တန်၍ ဆွဲခေါ်နေသော်လည်း ထိုနေ့
အတို မသောက်ဘဲ ဖြတ်ထားလိုက်ရသည်။ အလကားမရ မသောက်
ဘူး။ ဝယ်မသောက်ဘူး။ ခက်ရာ ခက်ဆစ် ရှာမသောက်ဘူး။
မသောက်ရ မနေနိုင် အဖြစ်မခံဘူး။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး လိုက်
လျောမှုအနေနှင့်မှတပါး မသောက်ဘူး။ မနေ့က ငါးကျပ်သားထက်

ပိုသွားတယ်။ ဒီနေ့လုံးလုံးမသောက်ဘဲ နေရမယ် စသည်ဖြင့် ကိုယ်
ကိုယ်ကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ထိန်းကျောင်းရပါသည်။

သို့ကလို အမြဲသတိထား၍ မိမိကိုယ်မိမိ ထိန်းကျောင်းသူ မဟုတ်
ပါလျှင် မုချ သေရည်အရက် တည်းဟူသော မာယာရှင်၏ ဆွဲခေါ်
ခြင်းကို ခံရမည်။ မိမိအလိုနှင့်ဆန့်ကျင်ရာ ပါရမည်။ နောက်တော့ မိမိ
အလိုနှင့် မာယာရှင်၏အလိုတို့ စပ်တူဖြစ်ကာ လိုလိုချင်ချင်ကြီး လိုက်
ပါမည် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်—

အပ္ပမာဒေန သမ္ပာဒေထ။

အခန်း ၉

ညုဏ္ဏမေရယ မဇ္ဇိပမာဒဋ္ဌာနာ ဝေရမင်္ဂါ

ကိုအေးမောင်၏ အရက်နာသည် တနေ့တခြား ပိုဆိုးလာသည်။ ကျွန်တော်က ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ်ထားလိုက်သောကြောင့် ကိုအေးမောင် သည် သူ့ဖာသာသူ သက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်များထံ သွား၍ ဆေးကု သည်။ အားနည်းသောကြောင့် အားဆေးထိုးခြင်းဖြစ်သည်မှာ မလှရီ က ပြောပြသည်။

“အားနဲ့လို့ အားကောင်းလာမလားဆိုပြီး အရက်နဲ့နဲ့ သောက် ကြည့်လဲ မရဘူးတဲ့။ အရက်တခွက်သောက်ယင် တခွက်စာ ပိုအားနဲ့ သွားတာတဲ့။ ခုတော့ အရက်သောက်ရမှာကို ကြောက်နေပြီတဲ့”

ကျွန်တော်က၊

“အင်း—လူက အရက်မဖြတ်ဘဲ အရက်က လူကိုဖြတ်သွားတော့တဲ့ အခြေအနေရောက်နေပြီဆင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်အစ်ကိုကြီး၊ သူသိပ်အားနဲ့နေပြီ။ အားဆေးထိုးလဲ
ခဏာတဲ့။ ဒါ့ကြောင့် ရုံးကနေပြီး ဆရာဝန်ဆီက ဆေးလက်မှတ်နဲ့
ခွင့်ယူထားတယ်။ ကိုအေးမောင်က လုပ်သက်ကလဲ မပြည့်သေး၊
အသက်ကလဲ မပြည့်သေး။ ဒါ့ကြောင့် ရိုးရိုးပင်စင် မယူနိုင်သေးဘူး။
မကျန်းမမာပင်စင်ယူဘို့ စဉ်းစားနေတယ်တဲ့”

“အေး-ဒါတွေ ငါ နားမလည်ဘူး၊ ရုံးကိစ္စကို ရုံးကလူတွေနဲ့
တိုင်ပင်ကြည့်ကြ။ ခု သူအရက်လုံးလုံးမသောက်တော့တာ တကယ်
ဘဲလား”

“တကယ်ပါ အစ်ကိုကြီး။ သူ အရက်ကို ကြောက်နေပါတယ်”
ကျွန်တော်သည် ဤအချက်ကိုပင် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ လူက
အရက်ကိုဖြတ်၍ သူ့အရက်ပြတ်သည်ဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ အရက်က လူကိုဖြတ်
ပွား၍ အရက်ပြတ်သည်ဘဲဖြစ်ဖြစ် အရက်ပြတ်ခြင်းကား ကောင်း
သည်ချည်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဤသူကား ယုံရသူမဟုတ်။
ဥဆေးကလေး ကုသပေးလိုက်၍ အားအင် နည်းနည်းပါးပါး ပြည့်ဖြိုး
လာသည် ဆိုလျှင်ပင် အရက်ကို ကြောက်စိတ် ကင်းသွားပြန်ပြီး သူ
ထပ်မသောက်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် -

“အေး-အေး၊ ကြည့်သေးတာပေါ့။ စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့”

ကျွန်တော်သည် ကိုအေးမောင်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မေးမကြည့်
ဥသေးဘဲ ခပ်ဝေးဝေးမှပင်နေ၍ အကဲခပ်ကြည့်သည်။ သူသည် ပိန်ချိုး
ကျနေ၏။ သူသည် ပင်ကိုယ်ဓာတ်ခံ အရိုးအရင်းများက ကောင်း
သဖြင့် ခါးကိုင်းခြင်း၊ ဒူးညှတ်ခြင်း စသည့်ချွတ်ယွင်းချက်များ မရှိသေး
သော်လည်း တကယ်အားအင် ကုန်ခမ်းနေသော အဖိုးကြီးတဦးပမာ
လမ်းလျှောက်၍ သွားနေရသည်ကို ကျွန်တော် မြင်မြင်နေရ၏။

“ကိုအေးမောင် သိပ်ပိန်ကျသွားတယ်။ ဒီတခါတော့ သွားလိမ့်
မယ် ထင်တယ်”

ဟူသော စကားကို သူနှင့် ရင်းနှီးသူများ ပြောနေကြသေးပြီ။ ဤ စကားသည် မန္တလေးရှိ သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းများ ထံသို့ပင် ရောက် သွား၏။

သူ့သမီး ဝင်းဝင်းသည် အသက် ၃၀ ကျော် ၃၅ နှစ်တွင်းရောက် သော်လည်း အိမ်ထောင်မကျသေး။ ဈေးချိုထဲမှာဆိုင်ဖွင့်၍ အရောင်း အဝယ်လုပ်ကာ ကြီးပွားလျက်ရှိသည်။ ကိုအေးမောင်သည် မကျန်း မမာ ပင်စင်ယူကာ သမီးထံသွားနေရန် စိတ်ကူးကြည့်နေ၏။ ရမည့် လုပ်သက်ဆုငွေကို၎င်း၊ ပင်စင်လစာ အချို့အဝက်ရောင်း၍၎င်း သမီး ဆိုင်ထဲမှာ အရင်းထည့်ထားမည်ဟုဆိုသည်။ သမီးဖြစ်သူက “ဖေဖေ သာ အရက်ပြတ်လျှင် သမီးဆီ အချိန်မရွေး လာနေပါ” ဟူသော စကားကို ကျွန်တော်တို့မှတစ်ဆင့် သူ့အဖေ ကြားအောင် လွှင့်ထား သည်။

တကယ်တော့ အရက်မသောက်ဖူးဆိုလျှင် ကိုအေးမောင်သည် သူရမည့်ပင်စင်နှင့် လုံခြုံ ကောင်းမွန်စွာ နေသွားနိုင်မည် ဖြစ်ပါ သည်။ မလှရီကို အကြောင်းပြုပြီး၊ သူ့ကို နေထိုင်စရာအိမ်နှင့် စား သောက်စရာ အစားပေးထားရန် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်ပါ ၏။ ကျွန်တော်တို့ စားသလိုကား စားရမည်ဖြစ်၏။ ယခုလို သူ့အတွက် အထူးဟင်း တခွက်နှစ်ခွက် စီစဉ်ချက်ပြုတ် နိုင်လောက်အောင်၎င်း၊ အရက်မှန်မှန် သောက်ရအောင်၎င်း၊ သူတို့လင်မယား အခြေအနေ ဖူလုံ ချောင်ချိမည်မှား မဟုတ်ပါ။

ကိုအေးမောင် ပင်စင်ယူ၍ မန္တလေးသွားကာ သမီးနှင့် နေမည် ဆိုတော့ မလှရီ၏ပြဿနာကို စဉ်းစားကြရလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့အိမ် မှာ မလှရီသည် မရှိမဖြစ် ဆိုသလို ဖြစ်နေ၏။ အိမ်မှု ရေးရာများကို သူ့အား လုံးဝ လွှဲထားရ၏။ ထို့ပြင် မလှရီကလည်း ကျွန်တော် တို့ကို ဆွေမျိုးရင်းချာလို သဘောထားနေ၏။ လင့်ဘက်က ဆွေမျိုး မပြောနှင့်၊ သူ့ဘက်က ဆွေမျိုးနှင့် နေရမည်ထက် ကျွန်တော်တို့နှင့် နေခြင်းကို ပိုလိုလား နေပြီဖြစ်၏။ ထိုအခြေအနေကို ကိုအေးမောင်က

သိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့သူ့သွီးထံ သွားနေဦးတော့ ကျွန်တော် တို့နှင့် နေရစ်လိုလျှင် နေရစ်ဟု မလှရီအား ပြောထားသည် ဆို၏။ သို့သော် မလှရီ ကျွန်တော်တို့နှင့် ဆက်နေဘို့ ဆုံးဖြတ်ရန်မှာ မလွယ် ကူပါ။ “ယောင်နောက် ဆံထုံးပါ” ရမည် ဟုတတ်ပါလား။ မလှရီက ပါးစပ်ကတော့ “ကိုအေးမောင် သူ့သွီးနှင့် သွားနေယင် ကျွန်မ အစ်ကိုကြီးတို့နဲ့ ဘဲ နေရစ်မယ်” ဟု ပြောရှာပါသည်။

ကိုအေးမောင်၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများသည် ကိုအေးမောင် သူတို့ နှင့် လာနေရေးအတွက် “သူအရက်ဖြတ်လျှင်” ဟု စည်းကမ်းချက် ထားကြသော်လည်း မလှရီ၏ လုပ်အားကို မျက်စေ့ကျနေကြပြီဖြစ်၍ မလှရီအတွက် စည်းကမ်းချက် မထားကြချေ။ အမြဲတမ်း ကြိုဆိုပါ၏တဲ့။

ထိုသူ့သူတို့လင်မယား ပြဿနာကို ရန်ကုန်နှင့် မန္တလေး လွန်းပျံ ဆွေးနွေးနေကြခိုက် ယခုနှစ် သင်္ကြန်ကျခါနီးတွင် သွီး ဝင်းဝင်း ရန်ကုန် သို့ ရောက်လာ လေသည်။ သူ့ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး ကိစ္စနှင့် ရော၊ အဖေလူမမာကို မေးမြန်းရန်ကိစ္စနှင့်ပါ လာခြင်း ဖြစ်လေ သည်။ ဝင်းဝင်းက သူ့အဖေနှင့် မိဒွေးတို့ကို စရိတ်ခံ၍ မန္တလေးသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ သူ့အဖေကို မန္တလေးမှာ ဆေးကု ပေးချင် သည်ဟု အားလုံးရှေ့မှာ ဆိုပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ကိုကား မသေမီ နောက်ဆုံး ပြုစုရန် ဖြစ်ကြောင်း အရိပ် အမြွက် ပြောသွား ပါသည်။ သူ့အဖေကိုတော့ သည်အထိ ပြောမည်မထင်ပါ။ ကိုအေး မောင်ကမူ သူ့သေရေးကို ကြိုတင်တွေးနေဟန်တူသည်။ သူ့သေလျှင် ဘာလုပ်ကြ ညာလုပ်ကြ ဟူသောစကားမျိုးကို ပြောနေသည်။ “ငါ သေယင် အမြင်မတော်တဲ့ အလောင်းကောင်ကို အကျယ်ချဲ့ပြီး အကြာကြီး ထားမနေကြနဲ့၊ ချက်ချင်းချပြီး မီးသင်္ဂြိုဟ် လိုက်ကြ” ဟု မလှရီနှင့် ဝင်းဝင်းတို့ကို မှာထားသည်ဆို၏။

သူတို့ လင်မယား၊ မန္တလေးသို့ လိုက်သွား ကြတော့မည်ဆို တော့မှ ကျွန်တော်သည် ကိုအေးမောင်ကို အနီးကပ် လေ့လာကြည့် မိလေသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာတခုလုံးက ပိန်ချုံး ကျလေသမျှ ရင်ဘတ်ကနေ

ဆီးခုံအထိ ဝမ်းပိုက်ကြီးက ဖောင်းကြွလာနေသည်။ မျက်နှာကတော့ သွေးအပြည့်နှင့် လှန်းလိန်းဆန်းဆန်း ရှိတုန်းပါတဲ့။

“ကဲ မန္တလေးလိုက်ပြီး သွီးဆေးကုသ ပေးတာကို ခံအုံးပေါ့။ သို့ပေမယ့် အချုပ်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြုပြင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဘို့ဘဲ ကိုအေးမောင်”

“ကျွန်တော်တို့ ၁၀ ရက် ၁၅ ရက်လောက် နေမှာပါ။”

“ကြိုက်သလောက် နေပါ။ ပင်စင်ယူပြီးနေဘို့ ရှေ့ရေးကိုလဲ ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပါ။ ကိုယ်တို့ကို အားနားလို့ ဆိုတာမျိုးတော့ ထဲ မစဉ်းစားကြနဲ့၊”

သူတို့လင်မယား သွီးနောက်သို့ ပါသွား ကြလေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော် ဇနီး ခင်ကြည်ကြည်သည် အလုပ်မှ လီစာမပျက် လုပ်သက်ခွင့်ရက်တော်တော်များများ ယူထား၏။ သွီးကလည်း ကျောင်းအား နေ၏။ သို့သော် မလှရီ လုပ်သော အိမ်မှု ကိစ္စအဝဝကို အစားထိုးဝင်ရောက် လုပ်ကိုင် ကြရလေရာ၊ ရုံးတက်သောရက်များနှင့် ကျောင်းတက်ရသော ရက်များထက် ပင်ပန်းကြလေသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် ချည်းမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်နှင့် သားများကလည်း ဝင်ကူကြရသေးသည်။ သားများ၏ သူငယ်ချင်းများလည်း အငြိမ်မနေရပါ။ ဝိုင်းဝန်းကူညီ လုပ်ကိုင်ကြရသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ခင်ကြည်ကြည်တို့ ကိုယ်တိုင်က ဈေးသွား ကြရပါ၏။ သို့နှင့်လည်း အလုပ်မှာ ထောင့်မစေ့နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့က အားလုံး ထည့်သွင်းသော စုစုပေါင်း လုပ်အားသည် မလှရီတယောက်တည်း၏ လုပ်အားထက် သာလွန်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ကား မကျွမ်းကျင်ကြပါ။ ထမင်းရည်ကို သူ့လို မငွေတတ်ကြ။ ငရုတ်သီးကိုတောင် သူ့လို မထောင်း တတ်ကြ။ ကြက်သွန် ကိုလည်း သူ့လို အခွံမနှာတတ်ကြ။ အဝတ်အထည်ကို သူ့လို မီးပူ မတိုက်တတ်ကြ။ (မလှရီ ပင်ပန်းလွန်း၍ အဝတ်မလျော်စေဘဲ အဝတ်လျော် ကုလားမ စေဘဲ စောကပင် ငှါးထားမိ၍ တော်ပါသေး၏)။

အများအခေါ်အားဖြင့် အိမ်ဖော်၊ ကျွန်တော်တို့ အခေါ်အား
ဖြင့် အိမ်မှုရေးရာ တာဝန်ခံ၊ ယင်းတို့၏ လုပ်အား အခန်းကဏ္ဍ
ကား မြင့်မား လှပါ၏။ အထူးသဖြင့် အစစအရာရာမှာ စိတ်ချရလေ
သောကြောင့် အိမ်ကို သူ့လက်ထဲ ပစ်ထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့တက္က
စိတ်ချလက်ချ သွားလိုရာ သွားနိုင် လေသောကြောင့် မလှရီ၏
အခန်းကဏ္ဍမှာ ပိုလို့ မြင့်မား လှပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုအေး
မောင် ပင်စင်ယူပြီး သူ့ သွီးထံ သွားနေသောအခါ မလှရီပါ လိုက်
သွားမည်ကို ကျွန်တော်တို့ မလိုလားကြပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့
က မတားမြစ်လိုပါ။ ကျွန်တော်တို့နှင့် နေရပ်ရန် သွေးဆောင် ဖြား
ယောင်း ခြင်းလည်း လုံးဝမပြုပါ။ သူတို့ စေတနာအလျောက် သူတို့
ဖာသာ ဆုံးဖြတ် ကြရပါလိမ့်မည်။ မလှရီသည် သူ့ဘဝ၏ အကောင်း
ဆုံးသော အရွယ် အစိတ်အပိုင်းကို ကျွန်တော်တို့အား 'ပေးခဲ့ပြီးပြီ။
အသက် ၃၁ နှစ်မှ ၅၉ နှစ်အထိ ဖြစ်၏။ ယင်းအတွက် များစွာ
ကျေးဇူး တင်ရပါသည်။ မန္တလေး သူတို့ ဆွေမျိုးသားချင်း များထံ
ရောက်လျှင် သူတို့ အတွေ့အကြုံနှင့် သူတို့ နောင်ဘယ်မှာ နေကြ
မည်လဲဟု ဆုံးဖြတ် နိုင်ကြပါလိမ့်မည်။

တနည်းဆိုရသော် သူတို့ လင်မယား မန္တလေးသို့ သွားခြင်းမှာ
သွီး၏ အပြုအစုကို ခံရန်အပြင် ပင်စင်ယူပြီး သွီးနှင့် နေဘို့ကိစ္စကို
လေ့လာရန်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့လင်မယားသည် ၁၀ ရက် ၁၅ ရက်ကြာလျှင် ပြန်လာမည်
ဟု ပြောကာ မန္တလေးသို့လိုက်ပါသွားခဲ့ကြ၏။ ရက်စေ့၍ ပြန်မလာ
သောအခါ ကျွန်တော်တို့ အမျိုးမျိုး တွေးကြ၏။ ရက်ကြာသည်ထက်
ကြာသောအခါ တခါတည်း ပြန်မလာတော့ဘဲ မန္တလေးမှာ ဆက်နေ
ဘို့ စီစဉ် နေကြပြီလောဟုပင် တွေးကြ၏။ အိမ်မှာ မလှရီ မရှိဘူးဆို
လျှင် အိမ်မှုရေးရာ ယန္တရား လည်ပတ်အောင် မည်သို့ မည်ပုံ လုပ်
ကြမည်ဟု တိုင်ပင် ဆွေးနွေးကြ၏။ ကျွန်တော်က ရယ်စရာလိုလို
အတည်လိုလိုနှင့် "တို့သွီးကလဲ အပြင်မှာ ပညာရှင် အလုပ်လုပ်မယ်

သူ၊ သားခွဲတွဲရဲ့ ရည်းစားတွေကလဲ အပြင်မှာ ပညာရှင်အလုပ်လုပ်ဖို့ စာသင် နေသူတွေ။ သား တယောက်ယောက်ကတော့ ဖောက်ပြီး အိမ်ရှင်မ ဖြစ်မယ် မယားကို ရှာယူစေချင်တယ်”ဟု ပြောပါသည်။ သားများက “ကျွန်တော်တို့ မိန်းမယူဘို့ အချိန်မနီးသေးဘူး အဖေ” ဟု ဖြေကြလေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် ဤကိစ္စကို ရက်ပေါင်းများစွာ ညှိနှိုင်း ဆွေးနွေး မနေကြရပါ။ သူတို့လင်မယား ပြန်ရောက် လာကြသည်။

ကိုအေးမောင်ကား ဆောက်တည်ရာ မရသော လူမမာအဖြစ်ဖြင့် ပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ရောဂါက ဖိစီးနေရုံမက ခရီးပန်းမှုကလည်း “လဲရာ သူခိုးထောင်း” ခဲ့ပါပြီ။

ကိုအေးမောင်သည် မန္တလေးကို ရောက်သည့် နေ့ကစ၍ ရန်ကုန် ပြန်ချင် နေသည် ဆို၏။ မီးရထား လက်မှတ် လိုချင်သော အချိန်ဝယ် မရ၍ အပြန် နောက်ကျရသည်တဲ့။ သူ့ သွီးနှင့် ဆွေမျိုးများနေသော ဝါးတန်းတိုက်ကား ဆူညံလှသည်။ ဝါးတန်းကိုက အရောင်းအဝယ် စည်ကားရုံမက၊ မုံရွာ ဘတ်စကားဆိပ်နှင့် အခြား အဝေးပြေး ဘတ်စကားဆိပ်များကလည်း ကပ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် နံနက် ၂ နာရီကစ၍ လူသံ ကားသံ ဆူညံနေသည်။ ထိုတိုက်မှာ ကလေးတွေ ကလည်း များလှသည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်ကား မဟာစည် သာသနာ့ ရိပ်သာနှင့် ကပ်လျက် ဟာမစ်တိတ်လမ်း ပေါ်တွင် တည်ရှိသည်။ ခြံထဲက အိမ်နှင့် အိမ်တန်းလျားများ ဖြစ်၍မို့ တိတ်ဆိတ် နေသည်။ ကိုအေးမောင်သည် အေးချမ်း တိတ်ဆိတ်လှသော သူတို့အိမ်ကလေး ကိုသာ တမ်းတနေခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။ မန္တလေး ရောက်တော့ သွီးဖြစ်သူက ဆရာဝန်ရော၊ မြန်မာ သမားတော်တို့ကိုပါ ပင့်ခေါ် ပေးပါသည်။ ဖောင်းကြွ နေသော သူ့ပိုက်ထဲမှ ဘေလုံးကြီးကို ဖြိုဖျက်ရန် နာမည်ကျော် လက်နှိပ်ဆရာကိုပင် ခေါ်ပေး သေးသော် လည်း ကိုအေးမောင်က အနှိပ်မခံခဲ့ဟု ဆိုပါသည်။

ကိုအေးမောင်က “အစ်ကိုကြီး ကြိုက်သလို ဆရာဝန်နဲ့ ဖြစ်ဖြစ်၊ မမာ ဆေးဆရာနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဆေးကုပေးပါ” ဟုဆိုကာ သူ့ကိုယ်သူ အပ်နှံ လေသည်။

သူက ထိုသို့ပုံ၍ အပ်နှံလေသောအခါ ကျွန်တော်သည် တာဝန် လွှဲရှောင်၍ မရနိုင် တော့ချေ။ သူ့ကို “သူ့ထိုက်နှင့် သူ့ကံ မိုက်မဲ သမျှ ခံပေတော့” ဟု ပစ်ထားချင်ဦးတော့ မလှရီ၏ မျက်နှာကို ထောက်ထား ရသေးသည်။ ထို့ပြင် လောလောဆယ် အားဖြင့် သူသည် အရက်ပြတ် နေပေပြီ။ သည်တခါ ကုသလိုက်၍ ပျောက် သွားလျှင် ပြန်သောက်ဘို့ အလားအလာ များစွာ နည်းသွားပြီ။ မသောက် တော့ဘူးဆိုလျှင် သူသည် လူကောင်းတယောက် လုံးလုံး ဖြစ်လာနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။ သိမ်ဖြူဆရာတော် အရှင်နာဂ- သေနသည် ကိုအေးမောင်ကို အလျင်တကြိမ် ကုသပေးစဉ်က “ဒီလို လူဟာ တဖက်စွန်းက တခြားတဖက်စွန်း ရောက်တဲ့လူ။ ကောင်း ယင်လဲ သိပ်ကောင်းသွား နိုင်ပါတယ်” ဟု ပြောဘူးလေသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့ကို သိမ်ဖြူဆရာတော်နှင့် ကုသပေးရန် ဆုံး ဖြတ် ထားပါ၏။ သို့သော် သူတို့လင်မယား ကျေနပ် စေရန်သော်၎င်း၊ ရောဂါစစ်ဆေး သတ်မှတ်မှု သေချာစေရန်၎င်း၊ လူနာအား ဆရာဝန် များကို ခေါ်ပြသည်။ ဒေါက်တာလှာမက်၊ ဒေါက်တာဦးဘသိန်း နှင့် ကျောင်းသား ဆရာဝန်များ ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံးက တညီ တညွတ်တည်း ကိုအေးမောင်သည် မူလကပင် စီရောဆစ္စအော့ဖ လစ်ဗား (Cirrhosis of Liver) အရပ် အခေါ် အားဖြင့် အသည်း ဆန်ကာကျ ရောဂါ ရှိခဲ့ပြီး၊ ယခုအခါ အသည်းကင်ဆာပါ ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ဒေါက်တာ ဘသိန်းကတော့ သရက်ရွက် (Spleen) မှာလည်း ကင်ဆာ ဖြစ်နေပြီဟု ဆိုပါ သည်။ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သူတို့အမြင်အရတော့ ရောဂါက အတော် ရင့်နေပြီ။ လက်လွတ် ရတော့မည်သာ ဖြစ်ပြီး ခံသာအောင် အား နှေးကလေး၊ ဘာညာလေး ထိုးပေးရန်သာ ရှိတော့သည်။ အသည်း

ကို ခွဲစိတ်ရန်သော်၎င်း ဘေလုံးတွင်းက သင်ရည်ကို ဖောက်ထုတ်
ရန်၎င်း သူတို့ မပြောကြပါ။ စိတ်ပင်ကူးကြဟန် မတူပါ။ ဘေလုံးကြီး
ဖောင်းဖောင်းဖြင့် အလောင်းမလှ သေရမည့် အဖြစ်မျိုး သာတည်း။

ကျွန်တော်သည် သိမ်ဖြူဆရာတော်ထံ သွား၍ အကျိုးအကြောင်း
ကို လျှောက်ထား၏။ လူနာ၏ အခြေအနေကို ကျွန်တော် နားလည်
သလောက် ဖော်ပြပြီး ဆရာဝန်များ စစ်ဆေးသတ်မှတ် ဆုံးဖြတ်ချက်
များကို တင်ပြ၏။ ထို့နောက် လူနာကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးရန် အာယု
ဗ္ဗဒဆရာ တယောက်ယောက်ကို ကျွန်တော်နှင့် ထည့်လိုက်ပါရန်
တောင်းပန်လေရာ ဆရာတော်က၊

“ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင် ကြည့်ရမှ ဖြစ်မယ်ဗျ”

“လူမမာက လမ်းတောင် ကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်တော့
ခေါ်လာဘို့ ခက်တယ်ဘုရား”

“ဟာ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ခေါ်ခဲ့ဗျာ။ ထမ်းစင်နဲ့ တင်ခေါ်ရ ခေါ်
ရပေါ့”

ဆရာတော်သည် လူနာများအပေါ် ကရုဏာတရား အပြည့်ထား
သော်လည်း လူနာကို လိုက်ကြည့်လေ့မရှိပါ။ ဘုန်းတော်ကြီး၏
သိက္ခာနှင့်အညီ ကျင့်သုံးလိုသောကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ အမှန်
ဘာ? ကျွန်တော်တို့သည်လူနာကို ဘယ်အခြေအနေမှာမဆို ဖြစ်သည့်
နည်းဖြင့် ဆေးရုံအရောက် ပို့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ဆရာတော်၏
ကယ်တင်မှုကို လိုချင်ပါလျှင် လူနာကို ဆရာတော်၏ ထံမှောက်သို့
အရောက် ပို့ရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ဆရာတော်သည် မိမိလက်
အောက်မှ ဘုန်းတော်ကြီးများကို မဆိုထားဘိ။ လူဝတ်ကြောင် ဆရာ
များကိုပင် အပြင်မလိုက်စေ ချင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကိုအေးမောင်ကို ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့်
ခေါ်ဆောင်ကာ ဆရာတော်ကိုပြရ၏။ လူနာထမ်းစင်ပေါ်သို့ တင်ဘို့
တော့ မလိုသေးပါ။ လူနှစ်ယောက်တွဲ၍ ကားပေါ်တင်ကာ ခေါ်
ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

ဆရာတော် ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်သောအခါ ဆရာတော်က လူမမာအား သက်သာသလို ထိုင်ဟု ခွင့်ပြု၏။ ကိုအေးမောင်သည် ပိုက်ထဲက ဘေလုံးကြီးကြောင့် ခူးတုပ်ထိုင်ပြီး ရှိခိုးနိုင်သော အခြေအနေမှာ မရှိတော့ချေ။ ဘေးလူ အကူအညီနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာကို ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်အောင် ဖေးမထားရကာ မရှိမသေသိုင်၍ အစမ်းအသပ်ခံရသည်။ ဆရာတော်သည် လူနာကို စမ်းသပ်ပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းသည်။ ထို့နောက် အသံ-ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြင့် မိန့်ကြားသည်။ ဆရာတော်၏ မျက်နှာမှာလည်း မာကြော၏။

“ဒီတခါလဲ ကယ်ဦးမယ်။ ဘုန်းကြီးက ဒီလို အရက်သမားမျိုး သိပ်မုန်းတာ၊ အရင်တခါ ကုပေးလိုက်လို့ ရောဂါ ပျောက်ပြီးကာမှ ထပ်သောက်လို့ ရောဂါပြန်ဖြစ်ရတာ တကယ်တော့ ထပ်ကုပေးချင်စရာ မရှိပါဘူး။ သို့ပေမယ့် ကယ်ဦးမယ်၊ ဦးသိန်းဖေမြင့် မျက်နှာကြောင့် ကုပေးရမှာ ကြားလား။”

တိုအေးမောင်က၊

“တင်ပါ့ဘုရား၊ တပည့်တော် နောက်မခိုက်တော့ပါဘူး ဘုရား၊ ယခုလဲ မသောက်တော့ပါဘူး ဘုရား။”

ဆရာတော်က တပည့်တဦးအား လူနာမှတ်ပုံတင် ကပ်ပြားတွင် ရေးသွင်းစေပြီး ဆေးများ ပေးလိုက် ပါသည်။

မှတ်ပုံတင်ကပ်ပြား ထုတ်ပေးသည့် နေ့စွဲ ၁၂-၅-၇၆။

ဖြစ်ဆဲရောဂါ၊ ပိထောဒရ၊ ယကနောဒရမှ ပလီထောဒရ။

ပေးသော ဆေးချက်-

- ရတ္တပိတ်- ၅^၀
- တိုက္ခသောထ ၅^၀
- ထောပတ်ဆေး ၅^၀ + ဆီးဆေး ၁^၀
- အပူငြိမ်း လိမ်းဆေး ၁^၀

ကေရာဇ်ပင်ကိုလည်း ဆေးဥယျာဉ်မှ နှုတ်ပေး စေလိုက်ပါသည်။ အမြစ်ကိုသွေး၍ ဆန်ဆေးရည်ဖြင့် တိုက်ရန် ဖြစ်လေ့သည်။

ဆေးစားရန် ညွှန်ကြားချက် စာရွက်များနှင့် အစားလည်းဆေး၊ ဆေးလည်း အစာဟူသော ဆောင်ပုဒ်ဖြင့် စားသောက်ရန်နှင့် ရှောင်ကြဉ်ရန် အညွှန်းစာရွက်တို့ကို ပေးလိုက်ပါသည်။

အညွှန်းစာရွက်အရ ကိုအေးမောင် စားသောက်ရန် အစားများမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

ကြက်သားစွတ်ပြတ်၊ ဆိတ်သားစွတ်ပြတ်၊ ၎င်း ဆံပြတ်၊ ကြာဆံ၊ မြူစွမ်း၊ ဗာလီပြတ်၊ သာကူ၊ နို့၊ မျိုးစုံ၊ ထမင်းရည်၊ ဂလူးကို၊ ကော်ဖီ၊ ဟောလစ်၊ မိုင်လို၊ အိုဗာတင်း၊ ဘီစကွတ်၊ ကိတ်မုန့်၊ ဘဲဥ၊ ကြက်ဥ၊ အာလူး၊ ပန်းဂေါ်ဖီ၊ ဆလပ်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ၊ ပြည်ပန်းချို၊ မြင်းခွာရွက်၊ ငါးနှင့် မန်ကျည်းသီး၊ ငါးနှင့် ကန်စွန်းရွက်၊ ငါးနှင့် ခရမ်းချဉ်သီး၊ ငါးခြောက်နှင့် မန်ကျည်းသီးမှည့်၊ ပုဇွန်ထုပ်ကြီးကြီး၊ ငါးပေါင်း ကြက်ပေါင်း အမျိုးမျိုး၊ ၎င်းအရည်၊ သစ်သီးယိုစုံ၊ အဖျော်ရည်စုံ၊ သစ်တော်သီး၊ စပျစ်သီး၊ ကျွဲကော်သီး၊ ကမ္မလာသီး၊ သလဲသီး၊ သဖန်းချိုသီးတို့ စားနိုင်သည် (သွေးအားကို ဖြစ်စေ တတ်သော အစားအစာကို စားနိုင်ပါသည်။)

ရှောင်ကြဉ်ရန် အစားတို့မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

ကြက်သွန်ဖြူ၊ ငရုတ်ကောင်း၊ ဟင်းခါး၊ နံနံ၊ ဇပလင်၊ ရှောက်ရွက်၊ တမာရွက်၊ ဥသျှစ်ရွက်၊ ချင်းသုတ်၊ ဝှေးတောက်ရွက်၊ ချဉ်ပေါင်၊ ရုံးပတီသီး၊ ဆူးပုပ်၊ ပိုးစာ၊ ကြံဟင်း၊ ကြက်ဟင်းခါးသီး၊ ကောက်ညှင်း၊ မျှစ်၊ မှို၊ ဆိတ်ဖူး၊ ခူးရင်း၊ တညင်း၊ အုန်းနို့၊ ငါးသေတ္တာ၊ သေလောက်၊ ငဘတ်၊ ကဘီလူး၊ ဂျင်ဂျာဘီယာ၊ နှမ်းလှော်၊ နှမ်းပျစ်၊ စောင်းလျားသီး၊ ကြောင်လျှာသီး၊ အရက်၊ ပူစပ်ခါး အစာမျိုး။

စားနိုင်သော အစားအသောက်တွေကများပြီး ရှောင်ကြဉ်ရသည့် အစားအသောက်က နည်းနည်းကလေးဖြစ်သည်။

ဆရာတော်က -

“ကဲ-ဦးသိန်းဖေမြင့်၊ ဒီအညွန့်များအတိုင်း ကြီးကြပ်ပြီး ကုပေးပါတော့။ နေ့စဉ်အခြေအနေကို တယ်လီဖုံးနဲ့ ဘဲဖြစ်ဖြစ် လူကိုယ်တိုင် လာလို့ဘဲဖြစ်ဖြစ် ပြောပြပါဗျာ”

ကျွန်တော်က -

“တင်ပါ့ဘုရား၊ တိတိကျကျလိုက်နာပါမယ်”

ဆရာဇော်က ကိုအေးမောင်ကို နောက်ဆုံး မိန့်ကြားလိုက်သည်မှာ -

“အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး ကုမယ်။ အားမငယ်နဲ့။ သို့ပေမယ့် လူမမာကိုယ်တိုင်ကလဲ ကြိုးစားအားထုတ်ရမယ်။ ဆေးကို ဖိသောက်ရုံမက၊ ခွင့်ပြုထားတဲ့ အစားအသောက်ကိုလဲ ကြိုးစားပြီး စားသောက်ရမယ်။ ရောဂါပျောက်အောင်စားသောက်ရတာ။ ကြိုက်တာမကြိုက်တာနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ အစာလည်းဆေး၊ ဆေးလည်းအစာဘဲ။ ကြိုးစားကြိုးစား၊ ပျောက်နိုင်ပါတယ်”

လူနာနှင့် တွဲခေါ်လာသူများ မော်တော်ကားပေါ်သို့ တက်သွားကြသောအခါ ဆရာဇော်က ကျွန်တော့်ကို တိုးတိုး ပြောလိုက်ပါသည်။

“မြော်လင့်ချက်ရှိပါတယ်။ ထွက်သက် ဝင်သက် ရှိနေသေးသမျှ မြော်လင့်ချက်ထားပြီး ကုသခြင်းဟာ သမားတွေရဲ့အလုပ်ဘဲ။ ရေနစ်တဲ့သူ၊ အဆိပ်သင့်သူနဲ့ မီးဖွားပြီး သွေးတက်သူတွေဆိုယင် ထွက်သက် ဝင်သက် ချုပ်ငြိမ်းသွားတာတောင် မပစ်လိုက်ရသေးဘူး။ တခါတခါ ပြန်ရှင်လာတတ်သေးတာမို့ စောင့်ရသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆေးဆရာဆိုတာ သေခြင်းကို ကုတာမဟုတ်ဘူး၊ နာခြင်းကို ကုတယ်ဆိုတဲ့စကားကိုလဲ မမေ့နဲ့နော်”

ကျွန်တော်က ထိုစကားကို သဘောကျပြီး ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်လိုက်ပါသည်။ ဆရာဇော် ဆိုလိုသည်မှာ ကံမကုန်လျှင် အသက်မသေ။ ကံကုန်လျှင် အသက်သေမည်။ သေခြင်းကို ကု၍မရ။ သို့သော် နာခြင်း

ကိုကား ကု၍ရမည်။ ကု၍ရသည်။ ကံကုန်၍ သေရဦးတော့ မနာ
မကျင်ဘဲ၊ နာခြင်းဒုက္ခကို မခံစားရဘဲ သေမည်။ ဆေးဆရာက ဤ
သဘောထားဖြင့် ကုသပေးရမည်။ ဤကား ရှေးအဖဉ်အဆက်က စ၍
မြန်မာဗိန္ဒောဆရာကြီးများ ထားခဲ့သော ဩဝါဒပေတည်း။

ကိုအေးမောင်သည် တော်တော် အားတက်သွားဟန် တူပါ၏။
သူ့မျက်နှာ ကြည်လင်နေပါသည်။ မလှရီကား မြော်လင့်ချက် အပြည့်
ဖြင့် ပို၍တက်ကြွစွာ သူ့လင်ကို ပြုစုနေသည်။ ကျွန်တော်က သမီး
ကြည်သာမြင့်အား ကိုအေးမောင်ကို ဆေးခေးကျေးရန် အချိန်ဖယား
လုပ်စေသည်။ လူမမာသည် သူ့အတွက်လုပ်ပေးထားသော ထိုအချိန်
ဖယားနှင့် ဆရာတော်ပေးလိုက်သော အညွှန်းများအတိုင်း ဆေး
သောက်သည်။ အချိန်တန်၍ ဆေးမတိုက်ကြသေးလျှင် သူကပင် ဆော်
ဩတတ်သေး၏။

ကိုအေးမောင်သည် ယင်းသို့စိတ်အားတက်ကြွလာရုံမက အလှူ
အတန်းပေးရန် စေတနာလည်း ပေါက်လာလေသည်။ ဘုန်းကြီးဆွမ်း
ကျွေးပါရစေဟုဆိုသည်။ ဘာသာရေး ကိစ္စများတွင် ကျွန်တော်တို့
မိသားစုဖြင့် ဆရာရင်း ဒကာရင်း ဖြစ်နေသော ဓမ္မာရုံဝတ်ကျောင်း
ဆရာတော် ဦးရေဝတကို သူတို့အိမ်သို့ပင့်၍ ဆွမ်းကျွေးကြသည်။
ပရိတ်ရွတ် တရားနာကြသည်။ တတ်နိုင်သလောက် လှူဒါန်းကြသည်။
|(ယခင်က ကျွန်တော်တို့နေသောလမ်းကို ဓမ္မာရုံဝတ်ကျောင်းလမ်းဟု
ခေါ်ခဲ့၏။ နောက်မှ အင်္ဂလိပ်လို ဟာမစ်တိတ်လမ်းဟု အခေါ် များ
လာသည်။ ယခုတော့ မဟာစည်ဆရာတော်၏ သာသနာ့ရိပ်သာကို
အကြောင်းပြုပြီး သာသနာ့ရိပ်သာလမ်းဟု ခေါ်နေကြပြန်ပြီ။)

ဓမ္မာရုံဝတ်ကျောင်း ဆရာတော်ကြီးက ငါးပါးသီလ ပေးသည်။
ကိုအေးမောင်နှင့်အတူတကွ ကျွန်တော်တို့ပါ ငါးပါးသီလယူကြသည်။

သိမ်ဖြူဆရာတော်က ကိုအေးမောင်အား သက်သာသလို နေပါ
ဟု ခွင့်ပြုသလို ဓမ္မာရုံဝတ်ကျောင်းဆရာတော်ကြီးကလည်း ကိုအေး
မောင်ကို သက်သာသလိုပေ ဟု ခွင့်ပြုပေ၏။ ကိုအေးမောင်သည်
ထိုင်တဝက် လျောင်းတဝက် အနေအထားဖြင့်နေပြီး ဘေလုံးကြီးဖြင့်
ဖောင်းကြနေသော ပိုက်အထက်က ရင်ခေါင်းတွင် လက်နှစ်ဖက်ကို
ရှက်တင်ကာ ပူဇော်ကန်တော့ရင်း ငါးပါးသီလကို လိုက်ဆိုနေ၏။
သူရာမေရယ မဇ္ဇပမာဒဋ္ဌာနာ ဝေရာမဏီ ဟူသော အပိုဒ်ကို ရောက်
တော့ သူ့အသံ ဆိုနှင့်သွားသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်လိုက်ပါသည်။

အခန်း ၁၀

တၢၢ်နီၤနီၤစီၤကြိၤသံၣ်

ကျွန်တော်သည် အရက်နာရောဂါသည်ကို ကုပေးရရင်း အရက်နာအကြောင်းကို ပိုသိချင်လာလေသည်။ အသည်း (အသဲ) ဆန်ကာကျသွားသည်ဟု အရပ်စကားနှင့်ပြောတတ်ကြရာ ဘယ်သို့ ဆန်ကာကျသွားခဲ့လေသနည်း။ ခေတ်ဆေးအခေါ်အားဖြင့် အသည်း၏ စီရောဆစ္စ (Cirrhosis of Liver) ဟုခေါ်ကြရာ ဘယ်နည်းနှင့်အသည်းမှာ စီရောဆစ္စ ဖြစ်သွားသနည်း။ အောက်စဖို့ဒ် အဘိဓာန်က “အသည်း စီရောဆစ္စ ဖြစ်ခြင်းသည် အရက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲသောက်သူများ အများဆုံး ရတတ်သော ရောဂါဖြစ်သည်။ အသည်းဆိုင်ကြားများတွင် ရောင်ဝလာပြီး ကလပ်စည်းများ သိမ်ဖျင်းသွားစေ၍ တစ်ရှူးများ ပွားစေသည်” စသည် ဖြင့်ဖော်ပြထားသည်။ ကလပ်စည်းတွေက ဘယ်လို သိမ်ဖျင်းသွားတာလဲ။ တစ်ရှူးဆိုတာက ဘာလဲ။ ကိုအေးမောင်သည် အသည်း စီရောဆစ္စ ဖြစ်ရုံမက အသည်းကင်ဆာလည်း ဖြစ်နေပြီဟု

ငြိရာ ဘယ်လိုကင်ဆာ ဖြစ်ပေါ်လာရသနည်း။ ထို့နောက် အသည်း
ကင်ဆာဖြစ်ရာက သရက်ရွက်ကင်ဆာ ဘယ်လိုကူးစက်ဖြစ်ပွားသလဲ။
အဆုတ်၊ အသည်း၊ သည်းခြေအိတ်၊ သရက်ရွက်၊ အူသိမ် အူမ စသည်
ဖြင့် ထိုထိုသော ခန္ဓာကိုယ်တွင်း ကလီစာတို့သည် သာမန်အားဖြင့်
မည်သို့တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်နေကြပါသလဲ။ ယင်းတို့၌ ရောဂါ
ဖြစ်ပွား၍ သာမန်အခြေအနေမဟုတ်သောအခါ ဘယ်တာဝန်များကို
ထမ်းဆောင်ရန် လစ်ဟင်းကုန်ကြသလဲ။

ဗိန္ဒောစကားနှင့်ပြောလျှင် တေဇောဆိုသော ဓာတ်သဘောတွင်
သီတ တေဇော (ဝါ) အေးသောတေဇော ဟုရှိသည်။ ဥဏှတေဇော
(ဝါ) ပူသောတေဇော၊ ဒဟတေဇော၊ ဇီရဏတေဇော၊ ဥဿ္ဘာတေ
ဇော စသည်တို့ရှိသည်။ အပူဒီဂရီဆိုသောအရာနှင့် တေဇောဆိုသော
အရာ အတူတူပင် ဖြစ်ပါသည်။ သာမန်ဒီဂရီထက် အောက်ကျနေလျှင်
သီတ တေဇော၊ သာမန်ဒီဂရီထက် အထက်တက်နေလျှင် ဥဏှတေ
ဇော၊ လောင်မြိုက်သောသတ္တိ ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် ဒဟတေဇော (မီး
ဟုံးဟုံးတောက်အောင် လောင်မြိုက်သောတေဇော)၊ တငွေ့ငွေ့နှင့်
တမြေ့မြေ့ ဆွေးမြေ့ပျက်ပြားအောင် လောင်မြိုက်သော တေဇော
(ဥပမာ မည်းနက်သောဆံပင်ကို ဖြူဖွေးသွားအောင် ဆွေးမြေ့
လောင်ကျွမ်းစေသော တေဇောမျိုး) မှာ ဇီရဏတေဇော၊ အသက်
ရှင်သန်နေအောင် မအေးလွန်း မပူလွန်း သမ မျှတစွာ ထိန်းပေး
ထားသော တေဇောက ဥဿ္ဘာတေဇော စသည်ဖြင့် နားလည်ရပါ
သည်။ ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယော ဟူသော ဓာတ်ကြီး
လေးပါး။ ထိုနောက် အာကာသ ဟူသော သဘာဝ အခြင်းအရာ
ကိုပါ ဓာတ်တပါးအဖြစ်ဖြင့် ထည့်သွင်းစဉ်းစားတွက်ချက်ရလေတော့
ဓာတ်ကြီးငါးပါး။ ထိုငါးပါးကို စွဲမြဲမြဲကြီးလက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြုသော
ဗိန္ဒောဆေးပညာက အရက်ကို ဘယ်တေဇောဟု သတ်မှတ်ထားပါ
သနည်း။ ဗိန္ဒောဆေးက အရက်နှင့်ကင်ဆာကို မည်သို့ဆက်စပ်ပေးပြီး
အသည်းကင်ဆာ ပြဿနာကို မည်သို့ဖြေရှင်းပေးသနည်း။

စသည်ဖြင့် ကျွန်တော်သိလိုသော အကြောင်းအရာတွေ များလာ
လေသည်။ ထို့ကြောင့် တတ်နိုင်သမျှ စုံစမ်းလေ့လာရပါသည်။

နိုင်ငံတော်အစိုးရ ကျန်းမာရေးဌာနက ကျန်းမာရေးပြခန်းတခု
အမြဲတမ်းဖွင့်လှစ်ထားသည်မှာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာပါပြီ။ တည်
နေရာမှာ ရန်ကုန်မြို့ မြေနီကုန်းရပ်ကွက်တွင် ဖြစ်သည်။ ရှေးတုန်းက
တော့ ရန်ကုန်မြို့ အစွန်အဖျား။ ယနေ့တော့ ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်။
ဖွင့်သည်ဆိုကတည်းက ထိုပြတိုက်သို့ သွားကြည့်မည်ဟု ကျွန်တော်
စိတ်ကူးခဲ့သည်။ မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ယခုတော့ သွားကြည့်ရ၏။

ကျောင်းသားဆရာဝန်ကလေး မောင်ခိုင်စိုးက လိုက်ပို့၏။ မြေနီ
ကုန်း ပြည်လမ်းမကြီးပေါ်တွင် မဟုတ်ဘဲ ချောင်ကျလှသည့် လမ်း
ညွှယ်ကလေးတခုတွင် သုံးထပ်တိုက်ကြီးတိုက် ဖြစ်၏။

တိုက်ကြီးက ကြီးသော်လည်း ခြောက်သွေ့နေသည်။ တံခါးမကြီး
ကို တဝက်တဖျက်ဖွင့်ထားပြီး ဥပစာ ခန်းမကြီးတွင် ကလေးသူငယ်
နှစ်ယောက် သုံးယောက်က သူတို့ထက် ငယ်သော ကလေးကလေး
၄-၅-၆ ယောက်ကို ထိန်းကျောင်းရင်း ဆော့ကစားနေကြသည်။
ပြတိုက် အစောင့် အရှောက်တို့၏ သား သမီးများလော၊ ဘေးဘီမု
ကလေး သူငယ်များလော မပြောတတ်ပါ။ အပြင်က လာကြည့်
သောဦးသည် ဇနီးတယောက်ကိုမျှမတွေ့ရ။ ပြည်သူ့ ကျန်းမာရေး
ဌာနမှ ဆရာဝန်တခု အခန်းတခန်းမှာ သင်တန်း တက်နေသည်ကို
သာ တွေ့ရပါ၏။ အပြင်ကလူထု လာမကြည့်သည်မှာ အဘယ်
ကြောင့်ပါနည်း။ ပြတိုက်ရှိရာသို့ လူထုကမလာ။ လူထုရှိရာသို့ ပြတိုက်
က မကြာဏေ သွားလေ့ ရှိသောကြောင့် လေလောဟု ကျွန်တော်
စဉ်းစားမိသည်။ အကြောင်းမူကား နေ့ကြီးရက်ကြီးများနှင့် ပတ်သက်
၍ ကျင်းပသော ပြပွဲများတွင် ပြည်သူ့ကျန်းမာရေး ဌာနပြခန်းများ၌
တွေ့ရတတ်သော ပစ္စည်းကိရိယာများ၊ ရုပ်ပုံ ဓာတ်ပုံများနှင့် စာရွက်
စာတန်းများကို တွေ့ရသောကြောင့်တည်း။

ဤပြတိုက်တွင် ပြထားသော ခန္ဓာဗေဒဆိုင်ရာ ပစ္စည်း ကိရိယာ
များ၊ ရုပ်ပုံ ဓာတ်ပုံများနှင့် စာရွက်စာတန်းများမှာ ပိုမိုကောင်းမွန်
ပြီး ပိုမို အသေးစိတ် ထားပါသည်။ သို့သော် ထိန်းသိမ်းမှု ညံ့ဖျင်း
သောကြောင့် များသောအားဖြင့် အညွှန်းစီးခလုပ်များ အလုပ်မလုပ်
ကြတော့ပါ။ ခန္ဓာဗေဒ သရုပ်ပြဖြစ်သော လူရုပ်ကြီးများ ဆိုလျှင်
အလိုအလျောက် နတ်လမ်းညွှန်မှုအလုပ်ကို လုံးဝ မလုပ်တော့ချေ။

ကျွန်တော်သည် ပြတိုက်မှာ ကြည့်ရှုပြီးနောက် ကျောင်းသား
ဆရာဝန်ကလေးများ ဖြစ်သော မောင်ခိုင်စိုး၊ မောင်ညီဝင်းတို့နှင့်
ဆွေးနွေးရ၏။ သူတို့က စာအုပ်ကြီးများတွင် ပါသော ရုပ်ပုံ ဓာတ်ပုံ၊
ဇယားပုံ စသည်များကိုပြု၍ ရှင်းကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ခန္ဓာ
ကိုယ်ကြီးကား မရေမတွက်နိုင်အောင် များမြောက်လှသော အစိတ်
အပိုင်းများဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော အသက်ယန္တရား ကြီးပေ
တည်း။ အစိတ်အပိုင်းတိုင်းတွင် ရခဲလှစွာ ဒုလ္လဘ ဟူသော လူ့ဘဝ
တည်မြဲရေးအတွက် တာဝန်ကိုယ်စီ ရှိကြပေရာ မည်သည့် အစိတ်
အပိုင်းကမျှ တခုခုသော သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ကို မလစ်ဟင်းစေရန်
ဂရုတစိုက် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ဖို့ အရေးကြီးလှချေသည်
တကား။

အသဲကောင်းသည် (အသည်း ကောင်းသည်)၊ အသဲကြောင်
သည် (အသည်း ကြောင်သည်)၊ အသဲနာသည်၊ အသဲကွသည်။
အသဲယားသည်၊ မောင့်အသဲ၊ အသဲကြော်ကလေး၊ အမှတ်သံခြေမရှိ
စသော ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစကားများသည် အဓိပ္ပါယ်ရှိလှပေ၏။
ခက်ခဲ နက်နဲသော အတွင်း လျှို့ဝှက်ချက်များကို ကွင်းကနဲကွက်ကနဲ
မြင်အောင် သရုပ်သကန် အဟုတ်အမှန် ပြနိုင်ပေ၏။ လူတို့၏ အသက်
ယန္တရားကြီးတွင် အသည်း၏ တာဝန်ကား ကြီး၍ ဖြင့်ရုံမက၊ မြတ်
လည်း မြတ်လှပေသည်။ အရက်သမား လူမိုက်များသည် ထိုသို့သော
တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေသည့် အသည်းကို ချေဖဲ့ ဖျက်ဆီးနေ
ကြ၏။

အသည်း (The Liver) သည် သွေးလွှတ်ကြောနှင့် သွေးပြန်ကြော တိုက်ရိုက် ဆုံသောနေရာ ဖြစ်သည်။ ဒီရေအတက်အကျ ဆုံသောနေရာမှာ ရေအိုင် ထွန်းနေတတ်သလို အသည်းမှာ သွေးအိုင်ထွန်းကာ အသည်းသည် သွေးကို သိုလှောင်ရာနေရာ ဖြစ်ပေသည်။ တနည်းဆိုသော် အသည်းသည် သွေးဘက်ဖြစ်ပေ၏။ အသည်းသည် အိုင်ထွန်းနေသော သွေးထဲက ရောဂါပိုးမွှားကို၎င်း၊ အဆိပ်အတောက် များကို၎င်း ဖယ်ထုတ် ပေးသည်။ ဒိုင်ခံအားဖြင့် ခြင်ဆီ (Marrow) က သွေးနီဥ (Red Blood Cells) များကို ထုတ်ပေးသော်လည်း ခြင်ဆီက ယင်းတောဝန်ကို မနိုင်သောအစဉ် များ၍ အသည်းက သွေးနီဥ ထုတ်ပေးသည်။

အသည်းသည် ဓာတ်ပြောင်း ဓာတ်လွှဲ လုပ်နိုင်သော ကိရိယာလည်းဖြစ်သည်။ ယင်းသတ္တိကြောင့် အညစ် အကြေးအချို့ကို ဓာတ်ပြောင်းပေးကာ ကိုယ်ခန္ဓာ ပြင်ပသို့ စွန့်ပစ်လိုက်သည်။ ဥပမာဆိုလျှင် သွေးနီဥ (Red Blood Cells) ပျက်လျှင် ဟီ မို ဂ လို ဗင် (Haemoglobin) ထွက်လာရာ၊ အသည်းက ဗီ လီ ရူ ဗင် (Bilirubin) အဖြစ်သို့ ပြောင်းပစ်ပြီး စွန့်ထုတ် လိုက်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ပရိုတိန်း (Protein - အသားဓာတ်) ကို သုံးစွဲလိုက်သောအခါ အမိုးနီးယား (Ammonia) ထွက်သည်။ အသည်းက အမိုးနီးယား ကို ယူးရီးယား (Urea) အဖြစ်သို့ ပြောင်းကာ သွေးထဲမှာ မျှောချလိုက်သည်။ သို့ မျောပါလာသော ယူးရီးယားကို ကျောက်ကပ်က ဆီးမှတဆင့် စွန့်ပစ် လိုက်သည်။ အသည်းက ဤသို့သော ဓာတ်ပြောင်းသည့် လုပ်ငန်းကို မလုပ်နိုင်လျှင် လူ့ကိုယ်ခန္ဓာအတွက် မလိုအပ်သော အညစ် အကြေးများနှင့် အဆိပ်အတောက် များကို စွန့်ထုတ် နိုင်ခြင်းမရှိ၍ ရောဂါ တမျိုးမျိုး ဖြစ်ရလေတော့သည်။

ဆေးအချို့ကိုလည်း အသည်းကပင် အသွင်ပြောင်း၊ ဓာတ်ပြောင်း လုပ်ပေးသည်။ ဥပမာ ဆို လျှင် ဗာ ဗီ တုန်း (Barbitone)

ကုသိုသော အိပ်ဆေးမှ ဓာတ်အချို့ကို ဓာတ်ပြောင်း ပေးပြီး အဆိပ်အတောက် အဖြစ်ဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ပြင်ပသို့ စွန့်ပစ်သင့်သည်ကို စွန့်ပစ်ပေးသည်။ အရက်မှ ဓာတ်အချို့ကိုလည်း အသည်းကပင် အသွင်ပြောင်း ပေးပြီး အဆိပ်အတောက် အဖြစ်ဖြင့် စွန့်ပစ်သင့်သည်ကို စွန့်ပစ်ပေးသည်။

လူသည် အစားအစာကို စားသောက် လိုက်သောအခါ သက်ဆိုင်ရာ ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းတို့က နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ကျေညက်အောင် လုပ်ရ၏။ အာဟာရ ဓာတ်များကို အူသိမ်များက စုတ်ယူပြီး သွေးထဲသို့ပို့ပေး၏။ သွေးက အသည်းထဲ ဖြတ်အသွားမှာ အသည်းသည် အာဟာရဓာတ်များကို ရွေးယူ သိမ်းဆည်း ပေး၏။ ဓာတ်ပြောင်း ဓာတ်လွှဲ လုပ်သင့်သည်ကို လုပ်၏။ အသည်းကပင် ကာမိုဟိုက်ဒရိတ်၊ ပရိုတိန်း၊ ဗီတာမင်၊ သတ္တုဓာတ်၊ အဆီ၊ စသည်များကို လိုအပ်သော နေရာများသို့ တိုက်ရိုက် အသုံးချရန် ပို့ပေး၏။

အသည်း အောက်ပိုင်းမှာ သည်းခြေအိတ် ဖြစ်၏ ။ (Gall Bladder) အသည်းက ထွက်သော အရည်များကို အနှစ်သာရ အဖြစ်ဖြင့် စုစည်း၍ သိမ်းဆည်း ထားကာ အချိန် အခါ အလိုက် လိုအပ်သော နေရာသို့ ပို့ပေးသည်။

အသည်းနှင့် ကပ်ဆက်နေသော အခြားအရာတစ်ခုမှာ ဗိန္ဒူဆေးက ပီပါသဌာနဟု ခေါ်သော သရက်ရွက် (Spleen) ဖြစ်သည်။ မြင်ဆီ (Marrow) က အလုပ်မခိုင်၍ သွေးနီဥများ လုံလောက်စွာ ထုတ်မပေး ခိုင်သောအခါ သရက်ရွက်က ထုတ်ပေးသည်။ သွေးသိုလှောင်ရေးနှင့် ရောဂါ တိုက်ဖျက်ရေးတို့၌ အသည်း၏ ကူဖော်လောင်ဘက် ဖြစ်သည်။ သွေးနီဥတလုံး၏ ပျမ်းမျှ သက်တမ်းမှာ ရက် ၁၂၀ ဖြစ်ရာ၊ အသက်ကုန်သော သွေးနီဥ ဟောင်းများကို သရက်ရွက်က ချေဖျက်ပေးသည်။

အသည်းနှင့် ကပ်ဆက်နေသော အခြားအရာတစ်ခုမှာ မုတ်ချိုဟု ခေါ်သော ပန်းကရီးယပ် (Pancreas) ဖြစ်သည်။ ယင်းက

ဟော်မုန်းနှင့် အစာချေသော အင်ဇိုင်းများ ထုတ်ပေးသည်။ ပန်းကရီးယပ်နှင့် အူသိမ်ကို ပြန်ဖြင့် ဆက်ပေးထားသည်။ အူသိမ်၏ နံရံတွင် ရှိသော ထိုပြန်ဝသည် အရက်အသောက်များလျှင် ရောင်တတ်သည်။ ထိုအခါ ပြန်ဝပိတ်သဖြင့် အစာချေသော အင်ဇိုင်းများသည် မထွက်နိုင်ဘဲ (အစာချေသော တာဝန်ကို မထမ်းရွက်ရတော့ဘဲ) ပန်းကရီးယပ်ကို နောက်ပြန် လှည့်ပြီး ဖျက်ဆီးကြတော့သည်။ သည်းခြေရည်သည်လည်း အူသိမ်ထဲ မသွားနိုင်ဘဲ နောက်ပြန်လှည့်ကာ ပန်းကရီးယပ် ကိုပင် ဖျက်ဆီးသည်။

လူ့ကိုယ်ခန္ဓာတွင် ပါဝင်သော အစိတ်အပိုင်းအားလုံးကို ကလပ်စည်းကလေးများဖြင့် တည်ဆောက်ထား၏။ ကလပ်စည်း ကလေးတိုင်းသည် မှန်မှန်ဖြစ်ပေါ်၍ တာဝန်အသီးသီးကို မှန်မှန် ထမ်းဆောင်ပြီးနောက် မှန်မှန် ဖျက်စီး သွားရသည်။ ဤသည်မှာ ပုံမှန်ကလပ်စည်း၏ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်၏။ ကင်ဆာဖြစ်သည် ဆိုသည်မှာ ပုံမှန် တာဝန်ကို မထမ်းဆောင်နိုင်၍ ပုံမှန်မဟုတ်သော ကလပ်စည်းများ ဖြစ်ပေါ်ကာ ယင်းတို့သည် အချုပ်အချယ် အကန့်အသတ်မရှိ ပွားများခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အသည်းမှာ ထိုသို့သော ကင်ဆာ ကလပ်စည်း များဖြစ်ပွားသောအခါ အသည်းပြင်မှာ ယင်းကာဆာ ကလပ်စည်း အစုအဝေးများသည် အစက်အပြောက်များ၊ အမာရွတ်များသဖွယ် တည်နေကြကာ အသည်း၏ ပုံမှန် လုပ်ငန်းများကို ထိခိုက်လေတော့သည်။ ယင်းသို့သော အခြေအနေကို အသည်းစီးရောဆီ (Cirrhosis of Liver) ဟု ခေါ်ကြသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် သည်းခြေအိတ်၊ သရက်ရွက်နှင့် မုတ်ချို (ပန်းကရီးယပ်) တို့၏ ပုံမှန် လုပ်ငန်း များကိုလည်း ထိခိုက်လေတော့သည်။

အသည်းကင်ဆာကအဆုတ်သို့၎င်း၊ နှလုံးသို့၎င်း၊ အစာအိမ်သို့၎င်း၊ ဦးနှောက်သို့၎င်း၊ အခြား ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းများသို့၎င်း ကူးစက်ပြန့်ပွား နိုင်သည်။

အဆုတ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်လေနှင့် လူ့ ကိုယ်ခန္ဓာတွင်း သွေးတို့ ဓာတ်ငွေ့ ဖလှယ်သည့် အလုပ်ကို လုပ်သည်။ အောက်ဆီဂျင်ဓာတ် ငွေ့နှင့် ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုက် ဓာတ်ငွေ့ အပေးအယူ လုပ်သော တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ အပူငွေ့ကို ထိန်းပေးသည်။ ခလကို ထုတ်ပစ်ခြင်းနှင့်အတူ (ထွက်သက်နှင့်အတူ) ရေငွေ့၊ အညစ်အကြေး၊ ဆေးလိပ်ငွေ့၊ အရက်ခိုး စသည်များကို ထုတ်ပစ်သည်။

နုလုံးသည် မှန်မှန်သွေးလှည့်ပတ်စေရန် “စုတ်ထုတ်” စက်ဖြစ်သည်။ ဦးနှောက်ကား စဉ်းစားသည့် အလုပ်ကိုလုပ်ရသော ရုပ်ဝတ္ထု၊ မှတ်ဉာဏ် ထားသိုရာအခန်း၊ ထိတွေ့ခံစားမှု လက်နက်ပစ္စည်းနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာ လှုပ်ရှားမှုအမျိုးမျိုးကို စေ့ဆော် ပဲ့ကိုင်သော ကိရိယာ ဖြစ်ပေသည်။

လူ့ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်း အားလုံးသည် ဦးနှောက်လို အစိတ် အပိုင်းကြီး တခုလုံးမှသည် ကလပ်စည်းကလေးတခုလုံး အထိ တာဝန် ကိုယ်စီရှိကြသည်။ သက်ဆိုင်ရာ တာဝန် အသီးသီးကို ပုံမှန် အချိုး ညီညီ၊ တလုံး တစည်းတည်း စုပေါင်း ဆောင်ရွက်ကြမှ ကိုယ်ခန္ဓာ ကြီး မားမားမတ်မတ် ရပ်တည် နေမည်။ အသက် ယန္တရားကြီး ပုံမှန် လည်ပတ် နေမည်။ လူ့ဘဝ ရှင်သန်ကြီးပွား ချမ်းမြေ့ သာယာ နိုင်မည်။

မိမိကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်း အားလုံး သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ကို ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ထမ်းဆောင်နေကြလေအောင် မိမိတို့ ကိုယ်တိုင်ကပင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက် ကြိုးပမ်းနေကြရပေလိမ့်မည်။

အရက်သည် မိမိကိုယ်မိမိ မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်အောင်၊ မိမိ ကိုယ်ကိုမိမိ မထိန်းသိမ်း မစောင့်ရှောက် မကြိုးပမ်းနိုင်အောင် တား ဆီးနှောက်ရှက်သော အရာဖြစ်၏။

အရက်သည် နည်းစဉ်မှာ စိတ်ထကြွစေ၏။ တော်တော်များတော့ ထိုင်းမှိုင်းစေ၏။ သည်ထက်သည် များတော့ မေ့မောစေ၏။ နောက်

ထပ်သောက်တော့ မေ့မြောသွားစေ၏။ နောက်ဆုံးတော့ (အရက် အဆိပ်သင့်ကာ) သေစေ၏။ ဤကား သိပ္ပံပညာဖြင့် သမ္မာရပရိစ္ဆေဒ ပြုလုပ်ထားသော အရက်၏ သဘောပေတည်း။

အာယုဗ္ဗေဒ ဆေးပညာအရကတော့ အရက်သည် နည်းနည်းဆို လျှင် ဥက္ကတေဇောကို ပေး၏။ များတော့ ဒဟတေဇောဖြင့် လောင် မြိုက်၏။ သည့်ထက်သည် တစ်စုံစီစုံ ဝင်ပါများတော့ ဇီရဏတေဇော ဖြင့် ငွေ့ငွေ့ လောင်မြိုက်ကာ ဆွေးမြေ့ ပျက်ပြား စေတော့၏။ ဇီရဏတေဇောဖြင့် ဆွေးမြေ့ ပျက်ပြားစေခြင်းကို ကင်ဆာဟု ခေါ်ရ မည်လား မပြောတတ်ပါ။

နည်းနည်းသောက်စဉ် စိတ်ထကြွစေခြင်းကြောင့် အရက်သည် သောက်သူကို များများသောက်အောင် ဖြားယောင်း သွေးဆောင် ခေါ်ငင် တတ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း လူအများသည် နည်းနည်း သောက်ခြင်းမှ မရပ်နိုင်ဘဲ များများ သောက်သောက်သွား ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အထက်တနေရာတွင် အသည်းသည် ကိုယ်ခန္ဓာက မလိုသော အညစ်အကြေးများ၊ အဆိပ်အတောက်များ၊ အခိုးအငွေ့များ (ဗိန္ဒော ဆေး အခေါ်အားဖြင့် မလများ) ကို ပြင်ပသို့ ထုတ်ပေးရသော ဟာဝန်တရပ်ကို ထမ်းဆောင်ရကြောင်း ဖော်ပြခဲ့သည်။ အရက်ကို သောက်လိုက်သောအခါ အရက်မှာပါသော ကိုယ်ခန္ဓာ အတွက် မလိုလား အပ်သည့် မလများနှင့် မူးယစ်ထုံထိုင်း အခိုးအငွေ့ကို အသည်းက ပြင်ပသို့ ထုတ်ပေးသည်။ အရက် နည်းနည်းကလေးကို ဖြေးဖြေးကလေး သောက်လျှင် အသည်းသည် ထိုဟာဝန်ကို ကြေပြန် စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်၏။ များများကြီးကို လောဘတကြီး ဆက်ကာ ဆက်ကာ သောက်ချလျှင် အသည်းသည် ထိုဟာဝန်ကို နိုင်နင်းစွာ မထမ်းဆောင်နိုင်တော့ချေ။ ထိုအခါ ကိုယ်ခန္ဓာ ပြင်ပသို့ ထုတ်ပစ် ရမည့် မလများသည် အသည်းဆိုင်ထဲမှာပင် အောင်းကျန် ရစ်တော့ ၏။ လေ အကျဉ်းကျသည်။ အပူငုပ်သည် စသော ဗိန္ဒောဆေးစကား

မှာ ထိုသဘောကို ဆောင်ကြ၏။ အောင်းကျန်ရစ်သော မလသည် ပင် ဇိရဏတေဇော၏ လောင်စာဖြစ်သည်။ ကင်ဆာ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုရမည် ထင်ပါသည်။

(စကားအလျှင်းသင့်၍ဖော်ပြလိုသည်မှာ အသည်းကင်ဆာသမား တိုင်း အမှူးသမား-အရက်သမား မဟုတ်ပါ။ အခြားအကြောင်းများ ကြောင့် အသည်းကင်ဆာ ဖြစ်သည်လည်း ရှိပါ၏။)

အရက်သမားအများစုသည် အရက်၏ အန္တရာယ်ကို သိကြပါ၏။ သို့သော် နည်းနည်း သောက်ရာက များများ သောက်အောင် သွေးဆောင်နိုင်သည့် အရက်၏ မာယာကို မလွန်ဆန် နိုင်ကြချေ။ ထို့ပြင် အရက်က အပေါ်စီး ရပြီးသွားသောအခါ ခန္ဓာကိုယ်၏ အစိတ်အပိုင်း အသီးသီးသည် ကိုယ်တာဝန် ကိုယ် မထမ်းရွက်နိုင်ကြတော့၍ အရက်သမားသည် ပုံမှန်ဆန္ဒအာလျှံ၊ ပုံမှန်အတွေးအခေါ်နှင့် ပုံမှန် ဆိတ်အရှိန် စိတ်ဇော မရှိတော့ချေ။ ထိုအခါ “ပိုးဖလံမျိုး မီးကိုတိုး ကိုယ်ကျိုးနည်းရ၏” ဆိုသော စကားလိုပင် မှားတာကိုမှ ဇွတ်တိုး လုပ်တော့သည်။ ကိုအေးမောင်သည် ပထမအကြိမ် သိမ်မြူဆရာ တော် ကုသပေး၍ ရောဂါပျောက်ကာ လူကောင်း ဖြစ်နေချိန်တွင် သူ့ရုံးမှ အမှုထမ်းတယောက်သည် တောင်ကြီးမှအပြန်တွင် မီးတောက် သော ချတ်အရက်ကို ယူလာပြီး သူ့အား မြီးကြည့်ရန် ပေးသည် ဆို၏။ ကိုအေးမောင်သည် မီးတောက်သော အရက်၏ အန္တရာယ်ကို သိပါလျက် ထိုအရက်ကို မြီးကြည့် လိုက်သည်။ မြီးကြည့်ရင်း “ပိုးဖလံ မျိုး မီးကိုတိုး” လုပ်လိုက်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထိုနောက် အရက် သမားပြန်ဖြစ်ကာ ယခုလို နောက်ဆုံး အခြေအနေသို့ ရောက်လာခဲ့ ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အဖြစ်တရားနှင့် အပျက်တရား
တိုက်ပွဲဆင်ကြစဉ်

ကျွန်တော်သည် လူမမာခန်းမှ ထွက်ခွဲပြီးနောက် ဧည့်ခန်းထဲမှာ
ခဏ နေနေလေသည်။ စာပွဲပေါ်ရှိ ဆေးဝါးများ အခြေအနေကို
ကြည့်၏။ ထို့နောက် နံရံမှာ ချိတ်ထားသော ဆေးတိုက်ရန် အချိန်
ဇယားကို ကြည့်သည်။ စာပွဲပေါ်တွင် ဧကရာဇ်မြစ်၊ ဆန်ဆေးရည်တို့
ဖြင့် ဖော်စပ်ထားသော ဆေးရည်သည် အတိုင်းသား ရှိနေသေးသည်။
နောက်မှ လိုက်ပါလာသော ကိုဝင်းကို ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ကိုဝင်း ဒီဆေးကို မနက်ပိုင်းမှာဘဲ တိုက်ရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မလှရီက လုပ်ပေးသွားပါတယ်။ ကျွန်တော် ခဏ
ကြာတော့ တိုက်လိုက် ပါမယ်”

ထိုအခိုက်၊ မလှရီ ရောက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ သနပ်ခါးခဲ
တွေ ခြင်းတောင်းဖြင့် ထည့်လျက်။

သိမ်ဖြူ အပူငြိမ်းလိမ်းဆေးမှာ နံ့သာနှင့်ရောလိမ်းရသဖြင့် သနပ်ခါးခဲများ လုပ်ထားရခြင်းဖြစ်သည်။ ဘေလုံးကြီးကိုရော၊ ရောင်နေသော ခြေထောက်တွေကိုပါ လိမ်းပေးရသည်။ သူတို့အိမ်ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ၎င်း၊ ကုတင်ပေါ်မှာ၎င်း၊ စာပွဲပေါ်မှာ၎င်း သနပ်ခါးစက်များ တွေ့ရခြင်းမှာ သို့ကလို နံ့သာရည်နှင့် ဆေးလိမ်းပေးရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်က မလှရီအား -

“ကိုအေးမောင်က ဘာစားချင်တယ် ပြောသလဲ”

“ဒူးရင်းသီးစားချင်တယ် ပြောတယ်”

ကျွန်တော်သည် “အစာလည်းဆေး၊ ဆေးလည်းအစာ” ဟူသော စာရွက်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ ဒူးရင်းမှာ ရှောင်ကြဉ်ရန်ထဲ၌ ပါနေ၏။

“ဟ-လူမမာကလဲ မတည့်တာမှ စားချင်တယ်။ မဖြစ်ဘူး၊ မကျွေးနဲ့။ ကြက်သားစွတ်ပြုတ် မစားချင်ဘူးလား၊ ဆန်ပြုတ်လဲ စားဘို့ ကောင်းတယ်”

“ကျွန်မ ပြောပါတယ်။ ကြက်သားစွတ်ပြုတ် လုပ်ပေးမယ်လို့။ သူက မစားချင်ဘူးတဲ့”

“ကြည့်စမ်း။ စာရင်းထဲမှာ စားချင်စရာတွေ ဘယ်လောက် များလဲ။ စုံနေတာဘဲ”

“ဟုတ်တယ်။ မနေ့ညက ခွန်ခွန်က သူ့ကိုဖတ်ပြပါတယ်။ သူက အဲဒါတွေ ဘာမှမစားချင်ဘူးတဲ့။ ဒူးရင်းသီးတော့ စားချင်တယ်တဲ့”

ခွန်ခွန်ဟု မလှရီခေါ်သူမှာ ကျွန်တော့်သားငယ် ခွန်သာကို ဆိုလိုပါတယ်။

“အင်း-ခက်တော့တာဘဲ။ မတည့်တာမှ စားချင်နေတယ်။ သွားမကျွေးကြလေနဲ့နော်”

“အရင်က နာနတ်သီးစားချင်တယ်လဲပြောတယ်။ တည့်သလား”

“အင်း-ကျွေးနိုင်တယ်။ သို့ပေမယ့် နာနတ်သီးချိုချိုလို့ ဆိုထားတယ်။ မှည့်လဲမှည့်ရမယ်၊ လတ်လဲလတ်ဆပ်ရမယ်။ ပြီးတော့ အရည်

ညွှစ်တိုက်ယင် ပိုကောင်းမယ်။ သူ့မှာက အစာချက်တဲ့ မီးအားနည်း
နေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မလှရီသည် ကျောက်ပျဉ်ကလေးတွင် သနပ်ခါးသွေးပြီး လိမ်းဆေး
မှု့နှင့် ဖျော်နေ၏။ ကိုဝင်းကား အားကစားဝတ်စုံဟောင်းကို ချွတ်
ကာ အင်္ကျီလုံချည် လဲနေလေသည်။

ကျွန်တော်က-

“ဆေးလိမ်းပေးတာ ဘယ်နှယ်နေသလဲ”

“ခြေထောက်ရောင်တာကတော့ နဲနဲလျော့သွားတယ် အစ်ကိုကြီး။
ပိုက်ကတော့ မလျော့သေးဘူး”

“ဝမ်းသွားတာကော ဘယ်လိုနေသလဲ။ နဲနဲ နဲနဲ သွားနေတာဘဲ
လား။ အရင်ကလိုတော့ မနာတော့ဘူး မဟုတ်လား။ မဲမဲကြီးတွေ
သွားတာဘဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သိမ်ဖြူဆေး မတိုက်ကျွေးမီက ကိုအေးမောင်၏ အကြီးဆုံး ခံစား
ရချက်မှာ ဝမ်းကိစ္စဖြစ်၏။ မကြာခဏ ဝမ်းသွားချင်နေသည်။ ဝမ်း
သွားရအောင် အိမ်သာမှာသွားထိုင်တော့ ဝမ်းသွားလို့မရ။ ဆယ်
မိနစ် ဆယ် ငါးမိနစ် ထိုင်၍လည်း ဝမ်းသွားလို့မရ။ ပိုက်ထဲက ဘေ
လုံးကြီးနှင့် ထိုင်ပြီး ဝမ်းသွားနိုင်ရန် အားထုတ်ရသည်မှာ တကယ်
ဒုက္ခကြီးပါ။ ဝမ်းမသွားရုံမက လေလည်းမလည်။ သည်လိုနှင့် ဆယ်
မိနစ် ဆယ် ငါးမိနစ် ဆင်းရဲစွာထိုင်ပြီး အိပ်ရာသို့ပြန်ရပြန်သည်။ အိပ်ရာ
ပေါ်မှာ နေသားတကျ ပြန်လဲလျောင်းရသည်မှာလည်း လွယ်ကူလှ
သည် မဟုတ်။ နောက် နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ဝမ်းသွားချင်
သောဆန္ဒကို တားဆီး၍မရ ဖြစ်ပြန်သည်။ သည်တော့ အိမ်သာဆီသို့
သွားရပြန်သည်။ ခဏခဏ သည်လိုဖြစ်နေတော့ အိမ်အပြင်မှာဆောက်
ထားသည့်အိမ်သာသို့ မသွားနိုင်တော့ချေ။ ကံအားလျော်စွာ သူ့ကို
နေသော အိမ်အောက်မှာ နိမ့်လျှော့ဖြစ်ပြီး ဘာမှမထားဘော မြေကြီး

သက်သက်သာ ရှိလေသည်။ ထို့ပြင် ကြမ်းပြင်တွင်လည်း တံမြက်စည်း
လှည်းချရန် အပေါက်ကလေး ရှိလေရာ ယင်းအပေါက်ကို လူနာ
အတွက် စပယ်ရှယ်အိမ်သာပေါက် လုပ်ထားရသည်။ ဝမ်းသွားလျှင်
လည်း ရေများများ လောင်းချလိုက်ရုံနှင့် သန့်ရှင်းသွားပါသည်။

ယခု ထောပတ်ဆေးဟုခေါ်သော ဝမ်းနုတ်ဆေးကို ကျွေးလိုက်
သောအခါ နည်းနည်း နည်းနည်း ဝမ်းသွား၍ရလေပြီ။ ကိုအေးမောင်
သည် ဝမ်းသွားချင်လျှင် ကြမ်းပေါက်သို့ ရောက်အောင် ထသွားရမှ
ကျေနပ်သည်။ ပထမပိုင်းမှာတော့ ကြမ်းပေါက်သို့ သွားနိုင်ခဲ့သည်။
နောက်တော့ အိပ်ရာထဲမှ ထရန်ကြိုးစားရင်းပင် ဝမ်းက သွားလေ
တော့သည်။ လုံ့ချည် အဝတ်အစားများ ညှစ်ညှမ်းကုန်၏။ တခါတရံ
အိပ်ရာခင်းပါ ညှစ်ညှမ်းသွား၏။ မလှူမီသည် လူမမာကို ချက်ချင်း
သုတ်သင် ရှင်းလင်းကာ အဝတ်အစား လဲပေးပြီး ညှစ်ညှမ်းသော
အဝတ်များကို ချက်ချင်းဖွပ်လျှော်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဘေလုံးကြီး
နှင့် ခြေထောက်တို့ကို နံ့သာရည်ဖြင့် ဆေးလိမ်းပေး၏။ တနေ့ဘယ်
နှစ်ခါ ဤသို့လုပ်ရသည်ကို ကျွန်တော်မရေတွက်ခဲ့ပါ။ သို့သော် ဤသို့
သော ကိစ္စတို့ကို မလှူမီသည် စက်ကြီးလည်ပတ်နေသလို လုပ်လေ
ရာ လူမမာခန်းမှာ ဘယ်သို့သော ဆိုးရွားသည့်အနံ့မှ မရှိဘဲ သနပ်
ခါးနံ့သာ သင်းနေတော့သည်။

လူမမာမှာလည်း အနီးမကပ်ချင်စရာ လူမမာ မဟုတ်တော့ချေ။
ကျွန်တော်က မလှူမီအား -

“သူ့ဝမ်းမဲမဲကြီးတွေဟာ သွေးတွေနော်။ ဟုတ်ကဲ့လား။ နင် သေ
သေချာချာ ပြောနိုင်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ ပြောနိုင်ပါတယ်။ အဝတ်လျှော်ရင်း သိနိုင်
တာဘဲ။ အစိုင်အခဲနဲ့ ရှိနေတော့သာ မဲနေတယ်။ ရေနဲ့ ဆေးချလိုက်
တော့ အနီရောင်တွေကိုလဲ မြင်ရတာဘဲ။ သွေးတွေမှ သွေးအစစ်
တွေပါ”

ကျွန်တော် စဉ်းစားနေသည်။ သွေးအနီတွေက ဘာကြောင့်မဲကုန်
သလဲ။ အရက်ဆိုတဲ့ ဒဟတေဇာက သွေးနှင့်ကိုယ်ခန္ဓာတွင်းပစ္စည်း
တွေကို လောင်မြိုက် ပစ်လိုက်သောကြောင့် မီးသွေး ဖြစ်သွားခြင်း
ပေလော။

“အေးလေ၊ သွေးဝမ်းတွေသွားတယ်ဆိုယင် ငါ ဆရာတော်ကို
လျှောက်ကြည့်ရအုံးမယ်။ ကဲ ထားပါတော့ ဒီကိစ္စကို။ ဒီကနေ့မနက်
ဆန်ပြုတ် ပြုတ်ထားသေးသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြုတ်ထားပါတယ်။ သောက်မယ်တော့ မထင်ပါဘူး။
ဆန်ပြုတ်မကြိုက်ဘူးဘဲ ပြောနေတဲ့ဟာ”

“အင်း၊ ဒါက အခက်ဘဲ။ တည့်တာမစားချင်၊ မတည့်တာကိုမှ
စားချင်တယ်။ ဒီလူတော့ ဒုက္ခပါဘဲ။ ကဲလေ သူမကြိုက်လဲ မတတ်
နိုင်ဘူး။ တို့ကတော့ အစာဝင်အောင်လုပ်ရမှာဘဲ။ ဒီနေ့မနက် ဆန်
ပြုတ် တိုက်လိုက်အုံး”

ဆန်ပြုတ်တိုက်ရန် မှာခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် အိမ်သို့ပြန်လာ
ခဲ့၏။

ကျွန်တော်သည် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ကျွန်တော် အလုပ်ခန်းမှာ
ဝင်ထိုင်လိုက်သော်လည်း ကိုယ် အလုပ်မှာ စိတ်မဝင်စားနိုင်။ ကိုအေး
မောင်၏ သွေးဝမ်းကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေမိလေသည်။

တနေ့က ကျွန်တော် သားများနှင့် သူတို့သူငယ်ချင်းများအနက်
ထိုသွေးဝမ်းကို မြင်ဘူးသူတို့အချင်းချင်း ဤသို့ပြောနေသံ ကျွန်တော်
ကြားမိလိုက်ပါသည်။ “ဟေ့ကောင်၊ ငါတော့ နောက်ကို ပုန်းရည်
ကြီး မစားတော့ဘူးကွ။ ဦးဦးရဲ့ မစင်နဲ့တူလွန်းလို့”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ မဲနေတာဘဲ။ ကတ္တရာစေးနဲ့လဲ တူတယ်”

သူ့မစင်မှာ မဲတူနေပြီး ဆိုးဆိုးရွားရွားလည်း မနံသောကြောင့်
အရက်မီးလောင်ကာ မီးသွေးဖြစ်နေသော အညစ်အကြေးများ ဖြစ်
မည်ဟု ကျွန်တော်က မိနွှောဆေးအသိ အခြေခံ၍ ထင်မြင် ယူဆခဲ့

ပါ၏။ သို့သော် သိပ္ပံပညာအဆိုအရ ထိုသို့ မဟုတ်ကြောင်း သိရပါ၏။

သွေးထဲတွင် ဟီမိုဂလိုဗင် (Haemoglobin) ဟူသော ဓာတ်ပါသည်။ အစာအိမ်ထဲမှာဖြစ်ပေါ်တတ်သော ဟိုက်ဒရိုကလိုရိတ် အက်စစ်ဓာတ် (Hydro-chloride acid) နှင့်ဟီမိုဂလိုဗင်ဓာတ်တို့ တွေ့ထိ ပေါင်းမိကြသောအခါ အက်စစ်ဟီမတင် (Acid Haematin) ဖြစ်သွားသည်။ အက်စစ်ဟီမတင်၏ အရောင်က မည်းနက်သည်။

မည်းနက်သော အရောင်အဆင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး မည်သို့ပင်ဆိုဆို၊ မည်သို့ပင်ပြောပြော ဤလိုမစင်မျိုးကို “ငယ်ချေး” ဟု အများက ခေါ်ကြသည်။ လူမမာတဦး ငယ်ချေးပါသည်ဆိုလျှင် သေခါနီးပြီဟု ဆရာဝန်က၎င်း၊ ဆေးဆရာက၎င်း၊ အရပ်သားက၎င်း စိုးရိမ်တကြီး အမှတ်ထားကြပါသည်။

သိမ်ဖြူဆရာတော်က ရဲဆေးထိုးပေးထားသောကြောင့် ကျွန်တော်ကတော့ မစိုးရိမ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ဘေလုံးကြီးအဖြစ်ဖြင့် ကိန်းအောင်းနေသော မလများကို ကိုယ်ခန္ဓာအပြင်သို့ ထုတ်ပစ်ရေးသည် အဓိက ဖြစ်သည်။ ထိုအတွက် ဆေးတိုက်သည်။ ဆေးလိမ်းသည်။

ဆရာဝန်တွေကတော့ မြော်လင့်ချက်ရှိသေးသော လူနာဖြစ်လျှင် ခွဲစိတ်ပြီး “ကင်ဆာ အသားမာ” (Cancerous Tumour) ကို ဖြတ်ပစ်လိမ့်မည်။ သင်ရည်တွေကို ဖောက်ထုတ်လိမ့်မည်။ ဘေလုံးထဲတွင် ရှိနေသော သင်ရည်၏ မူလပစ္စည်းမှာ သွေးထဲက သွေးရည်ကြည် (Plasma) ပင် ဖြစ်သည်။ သွေးဟူသော ပစ္စည်းထဲတွင် သွေးနီ သွေးဖြူ တလပ်စည်းများက ၄၀ ရာခိုင်နှုန်း ပါဝင်၍ သွေးရည်ကြည် (Plasma) က ၆၀ ရာခိုင်နှုန်း ပါဝင်သည်။ ယင်းသွေးရည်ကြည်ထဲတွင် ပရိုတိန်း (အသားဓာတ်)၊ အဆီဓာတ်၊ ကာဗိုဟိုက်ဒရိတ်ဓာတ်၊ အီလက်ထရိုလိုက်ဓာတ် စသော အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ ပါနေပေရာ မြော်လင့်ချက်မရှိသော လူနာ ကိုအေးမောင်ကို ခွဲစိတ်ခြင်း၊ ဖြတ်ပစ်ခြင်း၊ ဖောက်ထုတ်ခြင်းများ မပြုလိုကြချေ။

အာယုဗေဒနည်းဖြင့် ကုနေကြသော ကျွန်တော်တို့ကား ခွဲစိတ်ခြင်း
ကို စဉ်းပင်မစဉ်းစားပေ။ အာယုဗေဒဆေးသည် ခေတ်ပေါ်ဆေးသိပ္ပံ
၏ ခွဲစိတ်ကုသခြင်း နည်းများနှင့် အစွမ်းသတ္တိများကို အထင်မသေး
အပြစ်မဆိုသော်လည်း ကိုယ်တိုင်ကတော့ မလုပ်ပါ။ ကိုယ်တွင်းမှာမရှိ
သင့်သော သွေးပုပ် သွေးဆိုး၊ အဆိပ်အတောက် ဖြစ်နေသော အခိုး
အငွေ့၊ ပိတ်ဆို့နေသော သလိပ်စသည့် အညစ်အကြေး အဟောင်း
အမြင်းများ (ဝါ) မလများကို ကျင်ကြီးကျင်ငယ်နှင့်အတူ ကိုယ်ခန္ဓာ
ပြင်ပသို့ အခြားနည်းများဖြင့် ထုတ်စွန့်ရပါမည်။ ထို့ကြောင့် ဝမ်း
နုတ်ခြင်း၊ ချွေးအောင်းခြင်း၊ နှာရှူခြင်း၊ လက်ဖြင့် နှိပ်ချေခြင်း၊ လိမ်း
ဆေးလိမ်းခြင်း စသည်တို့ကို အရေးတကြီး ပြုလုပ်ရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။
ကျောရိုးပေါ်မှာပေါက်လာသော မြင်းဘုကြီးကို လက်ဖြင့်နှိပ်ချေခြင်း
သို့မဟုတ် လိမ်းဆေးလိမ်း၊ ကြပ်ထုပ်ထိုးကာ ချေဖျက်ခြင်းမှာ ကျော
ရိုးကြီးကို ကုသခြင်း ဖြစ်ရုံမက ကျောရိုးထဲမှ ဖြတ်သွားသော အာရုံ
ကြောမကြီးကို ကုသခြင်းလည်း မည်ပေ၏။ ဖာတ်ချိုး ဖာတ်ချိုးနှင့်
ချေနေအောင်၎င်း၊ ပါးစပ်မှ သွားရည်နှင့် သလိပ်တွေ အမျှင်လိုက်
အထွေးလိုက် ကျဆင်းအောင်သော်၎င်း၊ မျက်ရည်တွေ ယိုစီးအောင်
သော်၎င်း၊ တကိုယ်လုံး ချွေးတွေ မိုးသီးမိုးပေါက် ထွက်အောင်သော်
၎င်း။ နှာရှူရခြင်းမှာ ခေါင်း ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြော ချောင်ကြီး
ချောင်ကြားတွေမှာ ခိုအောင်းနေသော မလများကို ကိုယ်ခန္ဓာပြင်ပ
သို့ မောင်းထုတ်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သက်ရှိသတ္တဝါမှန်သမျှ အစားအသောက် တည်းဟူသော အာ
ဟာရကို မှီဝဲသုံးစွဲပြီး ကျင်ကြီးကျင်ငယ်စွန့်ရသည်မှာ သဘာဝအလုပ်
ဖြစ်ပါ၏။ လူ့ကိုယ်ခန္ဓာအတွက် အသုံးမဝင်တော့ရုံမက ဆက်ထား
လျှင် အန္တရာယ်ပင်ပြုတော့မည့် ထိုထိုသော မလများကို စွန့်ထုတ်ရ
ခြင်းမှာ သဘာဝအလုပ် ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် အာယုဗေဒက မလ
စွန့်ထုတ်သော အလုပ်ကို ဤမျှ အရေးတယူလုပ်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ကိုအေးမောင် သွေးဝမ်းတွေ ဝါ ကတ္တရာစေး
ရောင် “ငယ်ချေး” တွေသွားခြင်းကြောင့် မကြောက်ဘဲ သိမ်ဖြူ ထော
ပတ်ဆေး ဟူသော ဝမ်းနုတ်ဆေးကို ဆက်၍ ဆက်၍ ကျွေးသည်။
|(ဤနေရာတွင် စာဖတ်သူတို့ အယူအဆလွဲမည်စိုးသဖြင့် အမှာစကား
တခွန်းပြောပါရစေ။ လူမမာတိုင်းကို ထောပတ်ဝမ်းနုတ်ဆေး တိုက်
သည် မဟုတ်ပါ။ သူ့ရောဂါနှင့်သူ ကိုက်ညီသော ဝမ်းနုတ်ဆေး
အမျိုးမျိုးရှိပါသည်။ ဖျားလျှင်နာလျှင် ဝမ်းနုတ်ရမည်ဟူသော အသိ
တခုတည်းနှင့် ဘယ်ဝမ်းနုတ်ဆေးမဆို သောက်လျှင် ဝေဒနာရှင်နှင့်
မသင့်မတော်မှာ စိုးရပါသည်။)

ကျွန်တော်သည် ကိုအေးမောင်အား တဖက်က ထောပတ်ဆေး
ကို ကျွေးသလို အခြားတဖက်ကသည်း ကျန်ဆေးများကို ဆရာတော်
ညွှန်းသည့်အတိုင်း ဆက်ကျွေးနေပါသည်။ အသည်း နှလုံး စသည်တို့
မှာ ဝတ်၍ လောင်ကျွမ်းနေသော အရက်ပူ (ဇီရုဏတေဇော) ကိုထုတ်
ပစ်ပြီး သွေးကို ကြည်လင်သန့်ရှင်းစေရန် ရုတ္တိဝိတ် အမြိုက်ဆေးနှင့်
တိက္ခသောထ ဆေးတို့ကို ကျွေးရသည်။ အကြောတွေထဲဝင်နေသော
ဇလပူနှင့်အရက်ခိုး အဆိပ်အတောက်များကို ပြေရန် ဧကရာဇ်မြစ်နှင့်
ဆန်ဆေးရည်ကို တိုက်ရသည်။

“အစာလည်းဆေး ဆေးလည်းအစာ”ဆိုသော စကားအတိုင်း
လူနာအား တည့်သောအစာများ ကျွေးသူက ကျွေးပြီး လူနာက
စားအောင် ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားပါ၏။ ဤနေရာတွင် အကြီးဆုံး
သော အခက်အခဲကို တွေ့ရသည်။ ကာယကံရှင်ဖြစ်သော လူနာ
သည် မတည့်တာမှ စားချင်ပြီး တည့်တာကျွေးတော့ နည်းနည်း
သာ စားသည်။ တလုပ်နှစ်လုပ်စားပြီး အစားရပ်လိုက်သည်။ တဇွန်း
နှစ်ဇွန်းသောက်ပြီး ပါးစပ်ပိတ်လိုက်သည်။

အပြုတရားနှင့် အပျက်တရားတို့သည် အတိုက်အခံ ဖြစ်နေ၏။ ဆေး
နှင့် အာဟာရတို့သည် အပြုတရားဘက်သားများဖြစ်ပြီး၊ လောင်ကျွမ်း

နေသော ရောဂါ အရက်နာကား အပျက်တရား၏ လက်သည် ဖြစ်ပေသတည်း။

အပြုတရားဘက်က ကျွန်တော် ပါဝင်တိုက်ခိုက်နေရသည် ဖြစ်ရာ စိတ်အားတက်ကြွဘွယ် ကောင်းလှပါသည်။ မွန်မြတ်သော စိတ်များလည်း ပွားများလာပါသည်။ “အရက်သမား သူ့ထိုက်နှင့်သူ့ကံဘဲ။ သေချင် သေပေစေတော့” ဟူသော သဘောထားမျိုး ရှိတော့ဘဲ ကိုအေးမောင်ကို သနားစိတ် ပေါက်နေပါသေးသည်။

ကျွန်တော်သည် သိမ်ဖြူဆရာတော်အား တယ်လီဖုံးဖြင့်သော်၎င်း၊ ကိုယ်တိုင် ကျောင်းသို့သွား၍၎င်း နေ့စဉ်လိုလို လူနာအခြေအနေကို လျှောက်ထားရ၏။ (၂၁-၅-၇၆) နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဆရာတော်က ထောပတ်ဝမ်းနုတ်ဆေးကို မတိုက်တော့ရန်နှင့် ဧကရာဇ်နှင့် ဆန်ဆေးရည်ကို ရပ်ရန် ညွှန်ကြားပါသည်။ ကျန်ဆေးများကို ဆက်ပေးရသည့်အပြင် ဖြတ်လိုက်သော ဆေးများအစား အတိသာရ၊ ဂဟဏီနှင့် အခေါဝါတ ၃ တို့ကို ပေးလိုက်ပါသည်။

မီးလွန်စွာလောင်တော့ (တေဇောလွန်တော့) လေ (ဝါယော) ပျက်သည်။ လူနာ၏ အစာဟောင်းအိမ်ထဲ အရက်ခိုး အရက်ငွေ့ အကြွင်းအကျန်များ (ဥဏ္ဍတေဇော၊ ဇီရဏတေဇော စသည်များ) လောင်မြိုက်နေသဖြင့် အပါနလေ ဟူသော ဝါယော ပျက်သည်။ ညှစ်အား တွန်းအားမရှိ ဖြစ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် လူနာသည် ပထမပိုင်းတွင် ဝမ်းသွားချင်လျက် ဝမ်းသွား၍ မရ။ ထောပတ် ဝမ်းနုတ်ဆေး ကျွေးတော့ ဝမ်းသွားတော့ သွားပါ၏။ တအစ်စစ်ဖြစ်နေသည်။ ရတ္တပိတ် ဟူသောဆေးက အခထွထွအားမွှေးပေးသည်။ အခေါဝါတ ၃ က တွန်းအား ညှစ်အား ထပ်လောင်းပေးသည်။ အတိသာရက အညစ်အကြေးမလများကို ပြင်ပသို့ထုတ်ပစ်ရာတွင် ကူညီရုံမက ရောဂါကို ခုခံကာကွယ်သော ဓာတ်ပစ္စည်းအချို့ကို ထုတ်လုပ်ပေးသည်။ တိက္ခသောထဆေးက ဝမ်းပိုက်တွင်းမှ ကလီစာများ ရောင်သည်ကို ကုစားသည်။

(၂၅-၅-၇၆) နေ့သို့ ရောက်သောအခါကတ္တရာစေးနှင့်တူသော ဝမ်းများ ဒလဟော သွားလေတော့သည်။ ထိုည တညတည်း လေး ကြိမ်သွားရာ နောက်ဖေးအိုး သုံးလုံးစာလောက်ရှိသည်ဟု မလှရီက ပြောသည်။ ၂၆ ရက်နေ့တွင် လေးကြိမ် ဒလဟော ထပ်သွားပြန်ပါ သည်။ ဝမ်းတွင်းမှ ရောဂါအဆောက်အအုံများ ပြိုကျကုန်ဟန် တူပါ သည်။ ဝမ်းသွားပြီးတိုင်း လူနာသည် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဝမ်း သွားချင်တော့ နိုးသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ မောပန်း နုံးခွေမှု မရှိဘဲ နိုးကာ နောက်ဖေးအိုးတွင် ထိုင်သွားနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ ရင်ဝမှ ဆီးခုံအထိ ဖောင်းကြွနေသော ဘေလုံးကြီးလည်း လျော့ကျသွားလေ တော့သည်။

ဘေလုံးကြီး လျော့ကျသွားခြင်းကြောင့် လူတိုင်းက အံ့ဩကြ၏။ ကတ္တရာစေးဝမ်းတွေ (ဝါ) သွေးဝမ်းတွေ ဒလဟော သွားပါလျက် အသက်ပါမသွားခြင်းကြောင့် လူနာသည် အသက်ပြင်းလှသည်ဟု ချီးကျူးကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကုသရကျိုး နပ်ကောင်း နပ်ပါလိမ့် မည်ဟု မြော်လင့်ချက် ထားလာ ကြသည်။

ထိုနေ့ညနေ သိမ်ဖြူဆရာတော်ထံသွား၍ အခြေအနေကို လျှောက် ထားရာ အတိသာရနှင့် ဂဟိဏီကို ရပ်ထားရန် ညွှန်ကြားပါသည်။ ပြီးတော့ တနေရာမှာ ၎င်းအောင်းနေရာမှ တိုက်ထုတ်ခြင်းခံရသော အပူသည် နေရာရွေ့ပြီး ဆီးကို သွားမလောင်မြိုက်စေရန် ကြိုတင် ကာကွယ်သော ဆီးဆေးတလက်နှင့် အထူးပုံလဲဟုခေါ်သော အား ဆေးတို့ကို ပေးလိုက်ပါသည်။

သို့သော် နောက်နေ့ (၂၇-၅-၇၆) တွင် လူမမာ ဖောက်လာ ပြန်သည်။ ကိုအေးမောင်သည် ရောဂါကြီးသော်လည်း သတိ လက် လွတ် ဖြစ်ခဲ့၏။ သူ သတိကောင်းလှသဖြင့် အံ့ဩခဲ့ရသည်။ သတိ ကောင်းပုံ သာကေတခု ဆောင်ပါရစေ။ တန်နက်ခင်းတွင် မလှရီက သူ့ကို အိပ်ရာထဲမှာ လဲလျောင်းလျက်သား သုတ်သင် ရှင်းလင်းပြီး လိုချင်လဲပေးနေချိန် ကျွန်တော်ရောက်သွားရာ ကျွန်တော်ရှေ့တွင်

ပျက်ကန် ဖင်ပေါ်သွားသည်ကို ရှက်သဖြင့် မလှရီကို တက်ခေါက် ကြိမ်းဝါးလိုက်ပြီး သူ့ဖာသာသူ ကပျာကရာ လုံချည်စဖြင့် ဆွဲဖုံးလေ သည်။ ထိုမျှရှက်ရကောင်းမှန်းသိအောင် သတိရှိခဲ့သည်။ သူသည် သတိမပျက် ပျက်လေအောင်၊ မေ့လျော့ခြင်း မဖြစ် ဖြစ်လေအောင်၊ သတိမရှိမှ၊ မေ့လျော့မှ သုခဟုထင်ကာ သုရာမေရယ မဇ္ဇမာဒဋ္ဌာနာ အမှုကို တသက်လုံးပြုခဲ့သော်လည်း မိခင် သဘာဝတရားကြီးက ပေး ထားခဲ့သော သတိတရားသည် အသက်ပြင်းလှပါ၏။ သတိတရား သည် အာရုံကြောနှင့် ဦးနှောက်တို့၏ အလုပ် ဖြစ်သည် ဆိုလျှင် ကိုအေးမောင်၏ အာရုံကြောနှင့် ဦးနှောက်တို့သည် အသက်ပြင်းကြ ပါပေ၏။

သို့သော် နောက်တနေ့တွင် “တနေ့ရွှေ-တနေ့ငွေ” ဆိုသောမူအရ လူမမာအခြေအနေ ပျက်ပြန်ပါသည်။ ဝမ်းဖောက်ပြန်ခြင်း၊ အမော ဆိုခြင်း၊ အဖျားဝင်ခြင်း စသော ဇောက်ပြန်ခြင်းမျိုးမဟုတ်။ သတိ လက်လွတ်ဖြစ်သော ဖောက်ပြန်ခြင်းပါ။ ကိုအေးမောင်သည် အစ ပိုင်းက အချိန်ဇယားအတိုင်း ဆေးကို သူ့ဖာသာသူ တောင်း ညောက်၏။ နောက် သူမေ့နေလျှင် မလှရီက နှိုးဆော်၍ တိုက်ရ၏။ ထို့နောက်တော့ မလှရီက တိုက်သော်လည်း မသောက်တော့ချေ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဆေးတိုက်ရတော့သည်။ ကျွန်တော်ကို ကြောက် ၍လား၊ ရိုသေ၍လား၊ အားကိုး၍လားမသိပါ။ ကျွန်တော်တိုက်သမျှ ဆေးကို သောက်ရှာပါသည်။ ပါးစပ် ဟပေး ဟဆိုလျှင် ဟ ပေးပြီး ကျွန်တော်က ဆေးလောင်းထည့်လိုက်လျှင် ကြိတ်မှိတ်ပြီးမျှချပါသည်။ ထိုနေ့ကတော့ ကျွန်တော် ဆေးတိုက်သည်ဆိုပင် လက်မခံ ဖြစ်နေ သည်။ လူမမာက ဆေးလက်မခံလျှင် ဘယ်လိုလုပ်ဟု ဆရာတော်က ကြိုတင်မှာကြားထားရာ အထူးပုလဲဆေးကို နှာခေါင်းမှာ ပွတ်ပေး ရ၏။ ပါးစပ်ကို အတင်းဖြုတ်ပြီး လျှာမှာပွတ်ရန် နည်းလမ်း ရှိပါသော် လည်း ကျွန်တော်သည် ပါးစပ်ကို အတင်းမဖြုတ်လိုပါ။ လူနာကိုအကြမ်း မဖက်လိုပါ။ နှာခေါင်းမှာ မကြာခဏ ပွတ်ပေးလေတော့ (၀၁)။

ဆေးနံ့များများဝင်လေတော့ အတော်ကြာသောအခါ သတိနည်းနည်း ကောင်းလာသည်။ ထိုအခါ ပါးစပ်ကို ဟပေးပြီး ဆေးကို လက်ခံလာပြန်သည်။

အထူးပိုလဲဆေးကြောင့် ကိုအေးမောင်သတိပြန်ကောင်းလာတော့ ကျွန်တော် တိုက်သော အခြားဆေးများကိုလည်း လက်ခံပါသည်။ ကျွန်တော်ကျွေးသော အစာကိုလည်း စားသည်။ ခက်သည်က ဆေးကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နာရီနှင့် မှန်မှန်တိုက်နိုင်သော်လည်း သူ့ကို စောင့်ပြီး သူစားလိုသောအချိန် အစာကျွေးရန် ကျွန်တော်မတတ်နိုင်။ အချိန်လည်း မပေးနိုင်။ သူက မလှရီကို နိုင်လေတော့ မလှရီ ကျွေးသော အစာနှင့်ပတ်သက်၍ “ဂျေး” များသည်။ လူစားချင်သော ခူးရင်းသီး မကျွေးဘဲ ဘာ့ကြောင့် နာနတ်သီးကိုမှ ကျွေးရသလဲ။ သူက ကြက်စွတ်ပြုတ်ရည် သုံးစွန်းသောက်ချင်တာ မလှရီက ဘာ့ကြောင့် လေးစွန်းတိုက်ရသလဲ။ ဆန်ပြုတ် မသောက်ချင်ပါဘူးဆိုတာ ဘာ့ကြောင့် ဆန်ပြုတ်သောက်မည်လားဟု ခဏခဏ မေးရသလဲ။

ကိုအေးမောင်သည် နာဖျားချိန်တလျှောက်လုံး သတိ ကောင်းလျက်နှင့်သော်၎င်း၊ သတိလက်လွတ်ဖြစ်နေလျက်သော်၎င်း မလှရီကို အနိုင်ကျင့်၏။ မနာမဖျားစဉ်က အနိုင်ကျင့်သည်ထက် နာဖျားချိန်တွင် ပိုအနိုင်ကျင့်၏။ အရက်မူးတုန်းက အနိုင်ကျင့်သလို ယခု နာဖျားချိန် အနိုင်ကျင့်နေ၏။ မလှရီနှင့်ပတ်သက်၍ အနိုင်ကျင့်ခြင်းနှင့် “ဂျေးများ” ခြင်းတို့မှာ သူ၏ ဒုတိယ မွေးသန္ဓေများ ဖြစ်နေချေပြီ။

ကိုအေးမောင် အရက်မူးစဉ်က သူ့အိမ်မှနေပြီး “မလှရီ” ဟု အော်ခေါ်လိုက်လျှင် ကျွန်တော်တို့အိမ် မီးဖိုချောင်မှာ အလုပ်များနေသော မလှရီသည် လုပ်ရင်းတန်းလန်း အလုပ်များချထားပြီး သူ့ဆီ ပြေးသွားရသည်။ တခါတရံ ထမင်းရည်ဌာနေရသည့် အလုပ်မျိုး၊ ငါးကြော် ကြော်နေရသည့် အလုပ်မျိုး၊ ချက်ချင်းရပ်မရသည့် အလုပ်မျိုး ဖြစ်နေသောကြောင့် မလှရီက ရုတ်တရက် သူ့ဆီ ရောက်မလာလျှင် ဝိုကျွယ်သောအသံဖြင့် “မလှရီ” ဟု အော်ပြန်၏။ လိုအပ်လျှင် နောက်

ထပ် ဒေါသနှင့် သံကုန်ဟစ်၏။ ယခု အရက်နာကျသောအခါ သူ
သည် ဤအတိုင်းပင် ကျင့်သုံး၏။ အစပိုင်းကတော့ သူ့အိမ်မှ အော်
ခေါ်သံသည် ကျယ်သေး၏။ နောက်ပိုင်းကျတော့ အသံမကျယ်တော့
ချေ။ အားပျော့ပျော့သွား၏။ ထို့ကြောင့် တယောက်ယောက်က
ကြားမှ မလှရီကို ခေါ်ပေးရသည်။ ကိုဝင်းလို သူ့ကို စောင့်ရန်နှင့်
ပြုစုရန် သူ့အနီးမှာ လူရှိသော်လည်း ထိုလူနှင့် မပြီး။ မလှရီကို ခေါ်
ရမှ ကျေနပ်သည်။ ရောဂါအသည်းအသန်ဖြစ်နေချိန်တွင် ကျွန်တော်
သားများနှင့် သူတို့ သူငယ်ချင်းများက အလှည့်ကျ သူ့အနားမှာ
ထိုင်စောင့်ပေးကြပါ၏။ တတ်နိုင်သမျှ ပိုင်းဝန်းပြုစုကြပါ၏။ သို့သော်
သူတို့၏ အဓိကအလုပ်မှာ မလှရီကို ခေါ်ပေးရေးသာ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အရေးကြီးလှသော ထိုအခါမျိုး၌ မလှရီ သူ့
အနားမှာ များများရှိနိုင်အောင် မလှရီ၏ အိမ်မှ ရေးရာအလုပ်များကို
ပိုင်းကူလုပ်ပေးကြ၏။ မလှရီ အဝတ်မလျော်ရအောင် အဝတ်လျှော်
သော ကုလားမကို ငှားပေးထား၏။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ
က မလှရီကိုယ်တိုင်လုပ်မှဖြစ်သော အလုပ်အချို့ ရှိနေပေသေးသည်။
ထိုအလုပ်များ မလှရီလုပ်နေချိန်နှင့် ကိုအေးမောင်ခေါ်ချိန် တိုက်ဆိုင်
နေသောအခါ ကိုအေးမောင်သည် အရက်မူးတုန်းကလိုပင် အဝေးမှ
နေ၍ မလှရီကို ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းနေ၏။ တခါတရံ အနီးမှာရှိသော
အရာဝတ္ထုတခုခုနှင့် ကိုင်၍ပေါက်တတ်သေး၏။

မလှရီ၏ အဓိကအလုပ်တာဝန် (၀၁) အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှ
အလုပ်မှာ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ အိမ်မှ ရေးရာအလုပ်ဖြစ်သည်။ မလှရီ
သည် ထိုတာဝန်များကို ဦးစားပေးရမည်။ ဤသို့ ကျွန်တော်တို့က
ယူဆ၏။ ကိုအေးမောင်ကမူ မလှရီသည် သူပိုင်သော ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်း
သို့မဟုတ် ကျွန် ဖြစ်သည်။ သူ့ပုဂ္ဂိုလ်ရေး အလိုရှိချက်များကို အလုပ်
အကျွေး ပြုရမည်မှာ မလှရီ၏ အဓိက လုပ်ငန်းတာဝန် ဖြစ်သည်ဟု
ယူဆထားသည်။ ထိုအယူအဆနှင့် ထိုအစွဲတို့သည် သူ မမူးချိန်များ၌
မပြင်းထန်လှသော်လည်း သူမူးချိန်၌ ပြင်းထန်လှသည်။ သူ မမူးချိန်

ထိုအယူအဆ ထိုအစွဲကို ကျွန်တော်က စကားဖြင့် ဝေဖန်သုံးသပ်ပြ၍ ဖြစ်စေ၊ မလှရီ၏ လက်တွေ့အခက်အခဲများကို ကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းစေခြင်းဖြင့်ဖြစ်စေ သူ့အလိုများကိုချည်း ဦးစားပေး၍ မဖြစ် နိုင်ကြောင်း သဘောပေါက် နားလည်စေရပါသည်။ မူးနေပြီဆိုတော့ သူ့ကို ပြောဘို့ခက်သည်။ ယခု နာမကျန်း ဖြစ်နေပြန်တော့ သူ့ကို ပြောဘို့ ပိုခက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ်တိုင်ပါဝင်၍ အသက် တချောင်း ကယ်တင်နေသည် ဖြစ်ပေရာ မလှရီက သူ့ကို ဦးစားပေး၍ အလုပ်အကျွေးပြုနိုင်ရန် အစီအစဉ်များ အစွမ်းကုန် ပြုလုပ်ပေးထား ပါ၏။

ယခုအခါ သူသည် မလှရီကို အော်မခေါ်နိုင်တော့။ အခဝေးက ဒေါသသံ မပေးနိုင်တော့။ စွာကျယ်စွာကျယ်ဖြင့် ကြိမ်းမောင်း ဆူပူ ခြင်းလည်း မပြုလုပ်နိုင်တော့ပါ။ သို့သော် မလှရီသူ့အနားသို့ရောက် လာလျှင် ရှိသမျှအသံနှင့် ဆူပူကြိမ်းမောင်းသေးသည်။ ရှိသမျှသော အားကိုထုတ်၍ (ပုံသဏ္ဍာန် ဟန်ပန် မျက်နှာအမူအရာများဖြင့်ပင် ဖြစ်စေကာမူ) ရိုက်မောင်း ပုတ်မောင်း လုပ်သေးသည်။ ကာယကံ မြောက် အနိုင်မကျင့်နိုင်တော့ ဝစီကံဖြင့် အနိုင်ကျင့်၍၊ ဝစီကံဖြင့် အနိုင်မကျင့်နိုင်တော့ မနောက်ဖြင့် အနိုင်ကျင့်နေကြောင်းကို သူ့ မျက်နှာနှင့် ကိုယ်လက်အမူအရာတို့တွင် တွေ့မြင်ရပါ၏။

တခါတော့ ကျွန်တော် ညွှန်ကြားချက်အရ မလှရီက သူ့ကို ကြက် သားစွတ်ပြုတ်၊ ကြက်သားဆီတိုက်နေစဉ် ကျွန်တော် ရောက်သွား သည်။ သူသည် မလှရီကို “ဂျေးများ” နေရုံမက နောက်ထပ်တဖွန်း တိုက်သော မလှရီလက်ကို သူ့လက်ဖြင့် ပုတ်ချလိုက်သည်ကို တွေ့မြင် ရပါ၏။ ကြက်သားစွတ်ပြုတ်ရည် ဖိတ်စင်ကာ သူ့ကိုပင် ပေးကျကုန် ပါသည်။ မလှရီကတော့ ဘာမျှမပြောဘဲ လူနာကို သန့်စင်ဆေးကြော ပေးနေပါ၏။ ကျွန်တော်ကား ဒေါသဖြစ်သွားမိသည်။ သက်သက် အနိုင်ကျင့်နေသော ကိုအေးမောင်ကို ရှံရှာ မုန်းတီးသွားပါသည်။ ဒေါဖောင်းပြီး အော်လားငေါက်လား မလုပ်မိအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို

ထိန်းထားရသည်။ သို့သော် ရွှံ့ရှာမှန်းတီးမှုကိုကား တော်တော်နှင့် ချီးနှိမ်၍ မရသဖြင့် သူ့ထိုက်နှင့်သူ့ကံ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပေစေတော့ဟု လက်လွှတ်ထားလိုက်ချင်စိတ် ပေါက်နေပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို သိမ်ဖြူဆရာတော်အား လျှောက်ထားရာ ဆရာတော်က -

“ဦးသိန်းဖေမြင့်ရယ်၊ အသက်တချောင်း ကယ်ဘို့ တတ်နိုင် သလောက် ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ စေတနာရင်းကို ဆက်ထားပါ။ ဆက် သည်းညည်းခံလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ဦးသိန်းဖေမြင့်ဘဲ ပြောတယ်မဟုတ် လား။ ကိုယ်အိမ်က အမူးသမားကို ဆေးကုရတာ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းပင်ပန်း အမူးသမား ရောဂါခံစားမှုဟာ ကိုယ်သားတွေ အတွက် သင်္ခန်းစာဖြစ်မယ်ဆိုယင် ပင်ပန်းရကျိုးနပ်တယ်ဆို မဟုတ် လား။ ဦးသိန်းဖေမြင့် လက်မလျှော့ပါနဲ့။ လူနာကို ဆက်ကုပါ။ ပြီးတော့ လူအများ သင်္ခန်းစာယူနိုင်အောင် စာရေးပါ။ ဒီလိုဆိုယင် ဘယ်လောက် ပင်ပန်းပင်ပန်း အပင်ပန်း ခံနိုင်မယ်။ ဘယ်လောက် မခံချင်စရာတွေတွေ့တွေ့ သည်းညည်းခံနိုင်မယ်”ဟု မိန့်ကြားပါသည်။

သို့ဖြင့် အရက်ရောဂါသည် လူနာကိုအေးမောင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်သည် ဒေါသနှင့် ရွှံ့ရှာမှန်းတီးမှုကို စွန့်လွှတ်နိုင်၍ မေတ္တာ ကရုဏာ၊ မုဒိတာနှင့်ဥပေက္ခာတရားများကိုပွားများနိုင်ခဲ့ပါသေးသည်။

(၂၀-၅-၇၆) နေ့ နံနက်တွင် ကိုအေးမောင် အလုပ်လုပ်သော မြေအသုံးချရေးရုံးမှ သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အများအပြား လာကြ သည်။ အချို့က လူမမူမေးလိုက်လာခြင်းဖြစ်ပြီး အချို့က သူ့အတွက် မကျန်းမမာပင်စင် ရရန် လုပ်ပေးဘို့ လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ပင်စင်လျှောက်ထားသော ပုံစံစာရွက်များ ယူလာသည်။ အဆင်သင့် ဖြည့်စရာများကို ဖြည့်ပြီးဖြစ်၏။ ကိုအေးမောင်က လက်မှတ် ရေးထိုး ရသည်။ အကယ်၍ သူသေလျှင် ပင်စင် ကရုဏာကြေးကို မလှူရီ ဆက်လက်ခံစားခွင့် ရရန်အတွက်လည်း သူလက်မှတ်ထိုးလိုက်သည်။ သူတို့သည် လူနာကို ကားပေါ်တင်ခေါ်သွားပြီး ကျန်းမာရေးဌာနက ဆရာဝန်ထံ တကယ်နာမကျန်း ဖြစ်နေကြောင်း ပြရသေး၏။

သည်ကိစ္စတွေကို မလုပ်ဘဲနှင့် သူသေသွားလျှင် ခံစားခွင့်၊ ရပိုင်ခွင့်များ အလဟဿ ဆုံးရှုံးမည်။ ထို့ကြောင့် သေမင်းနှင့် အပြေးပြိုင်၍ သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်များက လုပ်ပေးနေကြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ထိုကိစ္စတွေလုပ်ပြီး ရုံးသူ ရုံးသားများ ပြန်သွားကြသောအခါ မလှရီသည် မျက်နှာညှိုးငယ်စွာနှင့် မီးဖိုချောင်သို့လာကာ ကျွန်တော် နံနက်စာ စားဘို့ ဟင်းနှွေးနေလေသည်။ သူတို့တတွေ (ကိုအေးမောင်၊ မလှရီနှင့် ရုံးသူရုံးသားတွေ) သည် ကိုအေးမောင် သေခြင်းတည်းဟူသော တကယ်ဖြစ်နိုင်ချက်ကို ထည့်တွက်ကာ လုပ်သင့်လုပ်အပ်သည်ကို ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။ မလှရီသည် ကိုအေးမောင် သေခြင်းကို အကြိမ်ကြိမ် ကြိုတင် စဉ်းစားပြီး ဖြစ်ပါ၏။ ကိုအေးမောင်က “ငါ့သေယင် ချက်ချင်းချရမယ်” ဟူသော အမှတ်စကား ထားခဲ့သည်ကိုပင် ကျွန်တော်ကို တဆင့် ပြောပြပြီး ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ယခုလိုသေခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော ပြဿနာများကို ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင် တွေ့ကြုံဖြေရှင်းရလေတော့ စိတ်မကောင်း၊ အားငယ် ဖြစ်မည်မှာ သဘာဝကျပါသည်။ မျက်နှာညှိုးငယ်စွာနှင့် ဟင်းနှွေးနေသော မလှရီကို ကျွန်တော် များစွာသနားသွားပါသည်။ ကျွန်တော်က အားပေးနှစ်သိမ့်စကား ပြော၏။

“ဟဲ့-မလှရီ၊ သူ့ပင်စင်မရလဲ နင်ဘာမှ အားမငယ်နဲ့။ ငါ့မှာ နှမ အရင်းအချာ မရှိဘူး။ နင့်ကို ငါ့နှမအရင်းလို ဘဘောထားတယ်။ ငါက အရင် သေယင်တော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့။ ငါ့မသေမချင်း တော့ နင့်ဘဝ လုံခြုံရေးအတွက် ငါတာဝန်ယူတယ်”

နှစ်သိမ့်စကား ပြောရင်း ကျွန်တော်ရင် ဆို့နှင့်သွားပြီး အသံ မျက်သွားပါသည်။ မလှရီကား မျက်ရည်ပေါက် ကြီး ငယ် ကျကာ တိတ်ဆိတ်စွာ ငိုကြွေးနေလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် အကယ်၍ သူ့အဖေသေလျှင် သူ့သမီးလည်း သူ့အနီးမှာ ရှိစေချင်သဖြင့် မန္တလေးရှိ ဝင်းဝင်းကို လူမမာ၏ အခြေ

အနေ များစွာ စိုးရိမ်စရာကောင်းကြောင်း ချက်ချင်း အကြောင်းကြားရ၏။

ထိုသို့ သူ့ပင်စင်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ပြီးနောက် မကြာမီ လူနာအခြေအနေသည် အတော်ကောင်းလာပြန်၏။ သွေးဝမ်းတွေ လုံးဝ ရပ်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် ပုလဲဆေးကို အထူးဖိတိုက်၏။ ဆီးမပျက်အောင် ဆီးဆေးကိုလည်း တခါတရံတိုက်၏။

လူနာသည် ရေကောင်းကောင်း သောက်ပြီး ဆီးမှန်မှန် သွားနေသည်။

အစာမဝင်ခြင်းမှာ အခက်ခဲဆုံး ပြဿနာ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် ရေထဲမှာ သံပုရာရည်၊ ဂလူးကို့ စသည်များ ထည့်တိုက်စေ၏။ နောက် ကော်ဖီအနည်းငယ် ဝင်လာသည်။

လူနာသည် မျက်နှာလန်းဆန်းပြီး သတိကောင်းနေသည်။ အမောဆိုးခြင်းမျိုး လုံးလုံးမရှိ။ ဝမ်းတွင်းမှာ ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်နေသော်လည်း နာတယ်-နာတယ်ဟု တခွန်းမျှ မညည်းညူချ။

(၃၁-၅-၇၆) နေ့တွင် သိမ်ဖြူဆရာတော်ထံ သွားပြီး လူမမာအခြေအနေ ပြန်ကောင်းလာပုံကို လျှောက်ထားရသည်။ ဆရာတော်သည် အားတက်ကာ အထူးပုလဲဆေးတွင် ဝက်ဝံသည်းခြေ၊ မိကျောင်းသည်းခြေ၊ စပါးကြီးသည်းခြေ၊ ကုံကမံ စသည်များ ထည့်ကာ တိုက်စေ၏။

အံ့ဩစရာကောင်းသော အချက်တရပ်မှာ သွေးဝမ်းတွေရပ်သွားပြီးနောက် ဝမ်းမှန်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဝမ်းမှာ အလွန်နည်းပြီး ခြောက်သွေ့လှသည်။ ဝမ်းနည်းခြင်းမှာ သဘာဝကျပါသည်။ ဘာအစာမျှ မယ်မယ်ရရ မဝင်ပါ။

ဇွန်လထဲသို့ ရောက်ဘောအခါမှာလည်း လူမမာသည် သက်သာလိုက် မသက်သာလိုက် ဆက်ဖြစ်နေသည်။

မန္တလေးမှ သူ့သမီးဝင်းဝင်းလည်း ရောက်လာလေပြီ။

သူ့အဖေက တောင်းသဖြင့် သမီးလုပ်သူက နာနတ်သီး၊ စပျစ်သီးနှင့် ငှားရင်းသီးများ ဝယ်ကာ အဖေကိုကျွေးသည်။ နာနတ်သီးနှင့် စပျစ်သီးကို အရည်ညှစ်တိုက်ဟု ကျွန်တော်ပြောသဖြင့် ဝင်းဝင်းက အရည်ညှစ်တိုက်လေရာ နည်းနည်းသာသောက်ပြီး အဖတ်ကို ကိုက်စားချင်သည်ဟု ကိုအေးမောင်က တောင်းနေသည်ဆို၏။ တကယ်အဖတ်ကိုကျွေးတော့လည်း မစားနိုင်ပါ။ ကျွန်တော် တားမြစ်ထားသည့် ကြားက ငှားရင်းသီးကိုကျွေးကြရာ တဖတ်နှစ်ဖတ်သာ စားနိုင်သည် ဆို၏။

သိမ်ဖြူဆရာတော်က လူမမာအား အားဆေးများကို တိုက်ကျွေးရုံမက ဆရာဝန်နှင့် အားဆေးထိုးပေးချင် ပေးပါဟု အမိန့်ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဘသိန်းကို ပင့်ခေါ်၍ အားဆေးထိုးစေပါသည်။

ဒေါက်တာဘသိန်းသည် လူနာကို စစ်ဆေးပြီးသောအခါ ဘေလုံးကြီး ကျသွားခြင်းကြောင့် အံ့ဩရကြောင်း၊ မြင့်မိုရ်တောင်ကြီး ပြိုကျသလို အံ့ဘွယ်တခုဖြစ်ကြောင်း၊ တခါတခါ အနောက်တိုင်းဆေးများနှင့် ခွင်မကျသော ရောဂါများတွင် တိုင်းရင်းမြန်မာဆေးသည် အစွမ်းထက်လှပြီး ခွင်ကျသွားတတ်ကြောင်း ပြောပါသည်။

ဆရာဝန်ဦးဘသိန်းသည် လူမမာ၏ သွေးတိုးနှုန်းကို၎င်း၊ အပူချိန်ကို၎င်း တိုင်းကြည့်ပါသည်။ အဖျားမရှိပါ။ များသောအားဖြင့် ပုံမှန်သွေးတိုးနှုန်း ရှိနေသည်ကို အံ့ဩစရာ တွေ့ရပါသည်။

ဆရာဝန် ဦးဘသိန်းက ရက်ခြား အားဆေး စုစုံပေါင်း ခြောက်ခါ ထိုးပေးပါသည်။

ထို့အပြင် အချိုသောသူများက လူနာကို သွေးသွင်းရန်၎င်း၊ မော်ရယာမင်း ဒရစ်သွင်းခြင်း၊ ဂလူးကိုး ဒရစ်သွင်းခြင်း စသည်တို့ လုပ်ရန်၎င်း အကြံပေး ပြောဆိုကြပါသည်။ ကျွန်တော် လက်မခံပါ။ ခက်ခက်ခဲခဲ ပစ္စည်းကရှိယာတွေတပ်ဆင်ကာ ဆေးတွေရှာရပြီး ငွေကုန်ရုံသာရှိမည်။ အကျိုးထူးမည်မဟုတ်။ အကျိုးသာယုတ်မည်။ လူ

မမာ ပင်ပန်းခြင်းသာ အဖတ်တင်မည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆသည်။ မြန်မာ့အာယုဗေဒနည်းဖြင့် လုပ်ခြင်းက ယင်းတို့လိုပင် အကျိုးအာနိသင် ရှိပြီး လူနာ အခံရသက်သာမည်။ ထို့ကြောင့် အထူးပုလဲဆေးနှင့် သည်းခြေပေါင်းချုပ်တို့ကို တိုက်ခြင်းကိုပင် ဖိလုပ်ပါသည်။

အိန္ဒိယမှာလည်း အာယုဗေဒ ဆေးဌာနများသည် လူမမာ၏ ခုလိုအခြေအနေမျိုးတွင် သွေးသွင်းခြင်း စသည်တို့ကို မလုပ်။ ဝက်ဝံ သည်းခြေ၊ မိကျောင်းသည်းခြေ၊ စပါးကြီးသည်းခြေ စသည်တို့နှင့် ဖော်စပ်သော အားဆေးများကို တိုက်ကြသည်ဟု သိရပါသည်။

ဆေးပေးကျွေးရုံနှင့် ဘေလုံးကြီး ပြုပျက် ကျဆင်းသွားခြင်းသည် ဆရာဝန်များ ခွဲစိတ်ဖောက်ထုတ် ပြုလုပ်သည်နှင့် အကျိုးအာနိသင် အတူတူ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆသည်။ ဘေလုံးကြီး ပျက်ကျပြီး ဖောင်းနေသောပိုက်ကြီး လျော့ဆင်းသွားသော လူမမာသည် ခြေထောက် ရောင်ခြင်းလည်း မရှိတော့။ အဖျားလည်းမရှိ။ နာကျင်ကိုက်ခဲမှုလည်း မရှိ။ ထိုအခြေအနေတွင် လူမမာအစာစားရေးသည် အဓိက ဖြစ်နေပေတော့၏။ သဗ္ဗေသတ္တာ အာဟာရဋီကာ ဟု ဆိုသည်မဟုတ်ပါလား။

ခက်သည်က လူမမာသည် အစာစားရန် ငြင်းဆန်နေသည်။ မယားကျွေးလျှင်လည်း မဲစား။ သမီးကျွေးလည်း မစား။ ညီ ကျွေးလည်း မစား။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကျွေးတော့ အနည်းအကျဉ်း စား၏။ စားသည်ဆိုသည်မှာ သစ်သီးရည်၊ ကြက်စွပ်ပြုတ်ရည် စသည်တို့ကို သုံးလေးဇွန်း သောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လူနာသည် ကောင်းစွာအစာမဝင်သော်လည်း သေလည်းမသေ သေး။ ရှင်ရန်လည်း မြှော်လင့်ချက် မရှိ။ သမီးလုပ်သူသည် သေရေးရှင်ရေး အဖြေပေးသည့် အချိန်ကို ကြာရှည် မစောင့်နိုင်တော့သဖြင့် တပတ်နေပြီး မန္တလေးသို့ ပြန်သွားလေသည်။

လူမမာ သေရေးရှင်ရေး။ လူမမာ၏ အပျက်တရားနှင့် အဖြစ်တရား နှစ်ပါးတို့ ယှဉ်ပြိုင်ရာတွင် အဖြစ်တရား အောင်နိုင်ရေးအတွက် အာ

ဟာရသည်အဓိက ဖြစ်နေရကား ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ဆေးတိုက်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် အစာကျွေးမွေး လုပ်နေရပါတော့သည်။

သို့သော် ကိုအေးမောင်၏ အစာစားနိုင်စွမ်းသည် တနေ့တခြား ပို၍ချွတ်ယွင်းလာသည်။ သူ၏ အသည်း၊ နှလုံး၊ သရက်ရွက်၊ အစာအိမ်၊ အူသိမ် အူမ စသော ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းများသည် ဆေးကုလိုက်ခြင်းကြောင့် အညစ်အကြေး မလများ ကင်းစင်သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း ရောဂါက ဖျက်ဆီးထားခဲ့လေသောကြောင့် မည်၍ မည်မျှ ပြင်မရအောင် ပျက်စီးနေပြီဟု ကျွန်တော်တို့ အပြင်က မသိမမြင်နိုင်ကြပါ။ သို့သော် တော်တော်ပင် ပျက်စီးနေပြီဟုကား ခန့်မှန်းနိုင်ကြပါသည်။ တာဝန်ကိုယ်စီထမ်းရွက်ကြရသော ယင်း ခန္ဓာကိုယ်တွင်း အစိတ်အပိုင်းများသည် အစာရေစာကို တောင့်တသော၊ အစာရေစာကို ကျေချက်သော၊ အာဟာရကို ထုတ်ယူသော တာဝန်ကိုကား မထမ်းရွက်နိုင်ကြတော့သည်အထိ ပျက်စီးချွတ်ယွင်းကုန်ကြပြီဟု ကျွန်တော် ကောက်ချက်ချမိပါသည်။

နောက်ဆုံးကျတော့ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း အစိတ်အပိုင်းများ၏ ပျက်စီးချွတ်ယွင်းမှုများသည် အာခေါင်၊ လည်ချောင်း၊ လျှာ စသော ခန္ဓာကိုယ် အပေါက်ဝသို့ ကူးစက်လာပါသည်။

သူ့လျှာ ပျက်စီးချွတ်ယွင်းနေသည်ကတော့ ကြာပါပြီ။

လူတို့၏လျှာပေါ်တွင် ပွင့်ဖူးပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော အရသာခံ အဖူးများ စုစုပေါင်း ၃၀၀၀ မျှရှိသည်။ တကိုယ်လုံး အပြန်အနှံ့အရောက်သွေးကြော အာရုံကြောများနှင့်ဆက်နေကာ အရသာမျိုးစုံကို ခံစားနိုင်သော အရသာခံ အဖူးများဖြစ်သည်။ ယင်းတို့အနက် အရက်တေဇာက မည်မျှကို ဖျက်ဆီးခဲ့သနည်း။ ဆေးလိပ်မီးခိုး၊ ကွမ်းဆေးစသည်တို့က မည်မျှထုံထိုင်းစေခဲ့သနည်း။ ကိုယ်တွင်းရောဂါက မည်မျှကို ဖျက်ဆီးခဲ့သနည်း။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုအေးမောင်၏ လျှာရှိ အရသာခံ အဖူးများ သည် အားလုံးလိုလို ပျက်စီးကုန်ပြီလား မဆိုနိုင်။ ဘယ်အာဟာရ ကိုမျှ အရသာ မခံစားတတ်တော့။ မခံစားနိုင်တော့။

အခုခေါင်ကလည်း ကျဉ်းလာလေသလား မဆိုနိုင်ပါ။ သို့မဟုတ် အာခေါင်ထဲက အာသီး၊ လျှာ စသည်တို့က ဖူးရောင်ကွဲပြီကုန်သလား မဆိုနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တိုက်ကျွေးသော ဆေးရည်ကိုပင် ပင်ပန်း ကြီးစွာ မျိုနေရတော့၏။ ကြက်စွတ်ပြုတ်ရည်ကို မဆိုထားနှင့် ဝလူးကို ရည်ကိုပင် တော်တော်နှင့် မမျိုနိုင်။ ပါးစပ်ထဲ ငုံ့ထားပြီးနောက် အတန်ကြာမှ မျိုချနိုင်သည်။

လူနာသည် ကျွန်တော်ကို လေးစား၍သာ မချီမဆံ့ ဒုက္ခခံကာ ဆေးနှင့်အစာရေစာကို မျိုချနေသည်။ တကယ်တော့ မျိုချနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဟု ကျွန်တော် နားလည်မိပါသည်။ လူနာကိုကြည့်၍ ကျွန်တော် များစွာ သနားနေမိ၏။

အချို့က အာခေါင်ထဲ ပိုက်လုံးသွင်း၍ အစာရေစာကျွေးရန် အကြံပေးကြသည်။ ကျွန်တော် လက်မခံပါ။ လူနာ ပင်ပန်းရုံပင်ရှိမည်။ နောက်ဆုံးတနေ့မှာတော့ ကျွန်တော်တို့သည် သေခြင်းကို ကုနေသည် မဟုတ်။ နာခြင်းကိုသာ ကုနေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ဤလူနာ၏ အပျက်တရားနှင့် အဖြစ်တရား၊ တရားနှစ်ပါး ယှဉ်ပြိုင် ကြရာဝယ် အပျက်တရားက နိုင်နေသည်မှာ သိသာထင်ရှားနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုအခြေတွင် ကျွန်တော်သည် မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ တို့ကို လက်မလွှတ်သော်လည်း ဥပေက္ခာတရားကို အဓိကထားရမည်မဟုတ်ပါလား။

ဗြဟ္မစိုရ်တရား ပွားများနေသော ကျွန်တော်ရှေ့တွင် လူနာသည် အသက်ရှူဆဲပင် ဖြစ်၏။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်လှန် လှဲနေရာမှ သူ့ဖာသာသူ ဗယ်စောင်း ညာစောင်း ပြောင်းနိုင်တုန်း ဖြစ်၏။ ကုတင်က တိုသဖြင့် ရှည်လျားသော သူ့ခြေထောက်နှင့် ကုတင်

ခြေရင်းဘောင် ထိနေလေရာ ထိုသို့မထိအောင် သူ့ဖက်သာသူ သူ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို ခပ်စောင်းခစောင်း ရွှေ့ပေးနိုင်သေး၏။ ဘော်တော်နှင့် သူ မသေသေးပါ။

ကိုအေးမောင်ကို “အသက်ပြင်းလှသည်” ဟု ချီးကျူးသူကချီးကျူး ၏။ “သူ့အသက်ကတော့ ဆေးသက်ဘဲ ရှိပါတော့တယ်” ဟု ပြော သူက ပြော၏။

သို့သော် အခြေအနေသည် ဤသို့ ကြာရှည်စွာ ရပ်တည်မနေနိုင်ပါ။

ဖြစ်၊ တည်၊ ပျက်။

ဖြစ်၊ တည်၊ ပျက်။

ဖြစ်ခြင်းခဏ ပျက်ခြင်းခဏ ဖြစ်သလို တည်ခြင်းလည်း ခဏ သာတည်း။

ဥပါဒ်၊ ဋီ၊ ဘင် ဖြစ်စဉ်သည် အနိစ္စ သာတည်း။ အနိစ္စ တည်းဟူ သော မမြဲသောတရားသည်သာ နိစ္စ ဟည်းဟူသော မြဲသောတရား ပေတည်း။

ကိုအေးမောင်၏ ရုပ်တရားဖြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်တွင် အဖြစ်တရား နှင့် အပျက်တရားတို့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေကြစဉ် ကုဋေကုဋာရှိသော ကလပ်စည်းများဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ် အပိုင်းများ ပျက်စီးယိုယွင်းလာသည်နှင့်အမျှ လှုပ်ရှားမှုအား နည်း နည်းလေလေသည်။ ယင်းနှင့်အတူ နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အာရုံခံစားမှု၊ သတိ ရှိမှု၊ သိမှု စသော စိတ်ဓာတ်တို့သည် အရှိန် လျော့ပါး လာကြ လေသည်။

ကိုအေးမောင်သည် မကြာခဏ သတိလစ်သွားတတ်ပေသည်။ မနေ့တနေ့ကပင် သတိအလွန်ကောင်းနေသေး၏။ ဖင်ပေါ်သွားသည် ကို ရှက်သဖြင့် သူ့ဖာသာသူ ဖုံးဖိသေး၏။ ယခုတော့ ခဏခဏ သတိလက်လွတ်တွေ ဖြစ်နေလေပြီ။

သတိလက်လွတ် ဖြစ်နေချိန် ကျွန်တော်က သွားပြီး ဆေးတိုက် စသောအခါ သူသည် ဆေးသောက်ရန် ငြင်းဆန်ရုံမက ပကတိ အမူး

သမား အရက်သောက်ပုံကို လုပ်ပြနေလေသည်။ တဆတ်ဆတ် ယှဉ်
နေသောလက်ဖြင့် အရက်ခွက်ကို ကိုင်ပြီး မျက်နှာရှုံ့ခွဲ၍ မော့သောက်
ချလိုက်ပုံ။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း မျက်နှာကြည်လင်ပြီးရှင်သွားပုံ။

ကျွန်တော် သားများနှင့် သူတို့သူငယ်ချင်းများကိုလည်း ကိုအေး
မောင်က ထိုသို့ အရက်သောက်ပုံ လုပ်ပြခဲ့သေးသည် ဆို၏။ ထို
အကြောင်းကို သူတို့အချင်းချင်းပြောပြီး ထင်ကြေးအမျိုးမျိုးပေးကာ
ရယ်နေကြသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ဘာကြောင့် ကျွန်တော်တိုက်သောဆေးကို
မသောက်ဘဲ မူးမူးရူးရူး အရက်သောက်ပုံ လုပ်ပြသနည်း။ “ကျွန်
တော် အရက် သောက်ခဲ့လို့ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။ ဆေးသောက်လို့
မပျောက်သော ရောဂါမျိုး ဖြစ်ရပါပြီ။ ဆေးမတိုက်ပါနဲ့တော့” ဟု
ကျွန်တော်ကို ပြောလိုသလော။ သို့မဟုတ် “ကျွန်တော် အရက်ကို
သောက်လို့ သေမင်း ခံတွင်းဝကို ရောက်နေပါပြီ။ မထူးတော့ပါ။
အရက်သောက်ပြီး မြန်မြန်သေပါရစေတော့” ဟု ပြောလိုသလော။
ယနေ့အထိ ကျွန်တော် စဉ်းစားမရပါ။

သည့်နောက်တော့ သူသည် သူ့ဖာသာသူ ဖက်လက်လန်နေသော
ကိုယ်ခန္ဓာကို မစောင်းနိုင်တော့။ ကွေးနေသော ခြေထောက်ကိုလည်း
မဆန့်နိုင်တော့။

ကွေးနေသောသူ ခြေထောက်တွေက အေးစက်နေပေပြီ။ အေးစက်
မှုသည် တဖြေးဖြေး ခန္ဓာကိုယ် အပေါ်ပိုင်းသို့ တက်သွား၏။ ဥဿွာ
တေဇောသည် ပျက်ပျက်လိုက်နေ၏။ သွေးနှင့်အတူ ဥဿွာတေဇော
ပျက်လိုက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သွေးနှင့် ဥဿွာတေဇော ခွဲမရ။

ဥဿွာတေဇော ပျက်တော့ ရုပ်အကြည်ဓာတ်တွေ ပျက်ကုန်
သည်။ စက္ခု၊ သောတာ၊ ဃာန၊ ရသ၊ ကာယပသာဒ အကြည်ဓာတ်
တွေ ပျက်ကုန်သည်။ တဆက်တည်းအားဖြင့် ဝိဉာဉ် တည်းဟူသော
အသိဓာတ် တလွှာပြီးတလွှာ တစပြီးတစ လွင့်စင်ပျောက်ပျက်သွား
ကြသည်။

ခန္ဓာကိုယ် (ရုပ်တရား)သည် အနိစ္စ ဖြစ်သလို ဝိညာဉ် (နာမ်
တရား)သည်လည်း အနိစ္စ ဖြစ်ချေသည်။ ခန္ဓာကိုယ် အနတ္တဖြစ်သလို
ဝိညာဉ်သည် အနတ္တ ဖြစ်ချေသည်တကား။

တာဝန်ကိုယ်စီ ထမ်းရွက်ကြရသော ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်း
ကုဋေကုဋာ အသီးသီးတွင် အဖြစ်တရားတို့သည် ရပ်၍ အပျက်တရား
သည် လွှမ်းမိုး အုပ်စိုးသွားလေရာ ဦးနှောက်၊ အသည်း၊ နှလုံး၊
အဆုတ် စသည်တို့သည် အလုပ် တည်းဟူသော ကမ္မ (ကံ) မရှိကြ
တော့။ ထွက်သက် ဝင်သက်အလုပ် ကမ္မ (ကံ) မရှိတော့။

ကွေးသော ခြေထောက်များကို မဆန့်နိုင်မီ ကိုအေးမောင်သည်
ကံကုန်လေပြီတည်း။

အခန်း ၁၂

မျက်နှာမငယ်ရသော မုဆိုးမ မလှရီ

ကိုအေးမောင် ကံကုန်သောအချိန်မှာ ၁၂-၆-၇၆ (စနေနေ့) နံနက် ၅ နာရီတိုက်မှာ ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့နံနက်က မလှရီသည် ၄ နာရီမှာ အိပ်ရာက ထ၏။ လူမမာ အတွက် ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုပြီးနောက် မီးဖိုချောင်သို့လာရာ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်က တံခါးဖွင့်ပေးရ၏။ ထိုနေ့သည် ဈေးသွားရမည့်နေ့ ဖြစ်သဖြင့် မလှရီသည် ထုံးစံအတိုင်း ထမင်းတအိုး၊ ချက်ထားခဲ့မည် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ညက တရေးနိုး ထပြီး စာရေးနေခဲ့သဖြင့် မလှရီကို တံခါးဖွင့်ပေးပြီးနောက် အိမ်ပေါ်တက်ကာ ပြန်အိပ်နေလေသည်။ ၅ နာရီခွဲလောက်ကျတော့ မလှရီ၏ ငိုသံနှင့် “အစ်ကိုကြီး၊ ကိုအေးမောင် ဆုံးသွားပြီ” ဟူသော စကားသံကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ ကပျာကရာထပြီး သူတို့အိမ်ဘက်သို့ ပြွားလေ၏။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်သူအိမ်သားတွေရော မလှရီတို့နှင့် အတူနေသူ ကျွန်တော် သားများ၏ သူငယ်ချင်း မောင်ထွန်းညွန့်ပါ အားလုံးနိုးကြပြီး ကိုအေးမောင်၏ အလောင်းဘေးတွင် ငိုနေသော မလှရီထံသို့ အပြေးသွားကာ ပိုင်းအုံကြလေသည်။

ကျွန်တော်က မလှရီအား -

“ဟဲ့-မလှရီ၊ ငိုမနေနဲ့တော့။ ဒီလောက် ပြုစုခဲ့ပြီးပြီတဲ့၊ ကျေနပ် တော့။ သေတော့မှာဘဲလို့ နင်ရောငါတို့ရော သိနေခဲ့တာတဲ့။ က-က ငိုမနေနဲ့တော့”

မလှရီက ငိုရင်း ကိုအေးမောင် ဘယ်အချိန်က သေသွားသည်ကို သူ မသိလိုက်ရကြောင်း၊ ၎င်း နာရီတုန်းကတော့ မသေသေးကြောင်း၊ အသက်ရှုနေသည်ကို သူ သေသေချာချာတွေ့ခဲ့ရသေးကြောင်း၊ ယခု ထမင်းကျက်စ ဘုရားရှိခိုးဘို့ ပြန်လာတော့ ကိုအေးမောင်ကို ဝင် ကြည့်တော့မှ သေနေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း ပြောပြပါသည်။

ကိုအေးမောင် သေသွားချိန် အိပ်ရာဘေး သူ မရှိသဖြင့် ပိုစိတ် ထိခိုက်သွားသလား မဆိုနိုင်ပါ။

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“က-က၊ ငိုမနေနဲ့တော့။ လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ကြရမယ်”

မလှရီသည် အငိုတိတ်သွားပြီး -

“ကိုအေးမောင်က သူသေယင် နေ့ချင်းချရမယ်လို့ ပြောသွား တယ်”

“အေးပါ၊ နင် ငါ့ကို ပြောပြပြီးသားတဲ့။ ဘာမှ မပူနဲ့။ ငါတို့ သင်္ဂြိုဟ်မယ်။ ငါတို့အားလုံး စိစဉ်မယ်”

ကိုအေးမောင် သေခြင်းကြောင့် မလှရီ အော်ကြီးဟစ်ကြီးငိုသည်မှာ ဤအကြိမ်သည် ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကိုအေးမောင်ကို နေ့ချင်းပြီး သင်္ကြယ်ရန် စီစဉ်ကြလေ၏။ သူ့နံနက် ၅ နာရီလောက် သေဆုံးခြင်းမှာ အလွန်အဆင်ပြေပေသည်။ သူ့အလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့အလိုအတိုင်း နေ့ချင်းပြီး ဖျာပနပြုချရန် အချိန်ကောင်းစွာရလေ၏။

ကိုအေးမောင် သေအံ့မှူးမှူး ရှိချိန်များ၌ ကျွန်တော် မကြာခဏ ပူပန်စိုးရိမ်သည့် အချက်တချက် ရှိခဲ့လေသည်။ သူ့အလောင်းကို ဘယ်သူပြင်မည်နည်း။ အရပ်ထဲမှာ သည်ဟာမျိုးတွေကို ဘယ်သူလုပ်တတ်သနည်း။ ကျွန်တော်သည် ယခင်က မသာတခုခုကို ချရန် တာဝန်ယူရသော အတွေ့အကြုံမရှိခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် ကိုအေးမောင် သေလျှင် အလောင်းကို ဘယ်သူပြင်မည်လဲဟု ပူပန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် သူတကယ် သေသွားတော့ ကျွန်တော်စိုးရိမ်ပူပန်စရာ အချိန်ပင် မရလိုက်ချေ။

မလှရီတို့နှင့် အတူနေသူ ကျွန်တော် သားများ၏ သူငယ်ချင်း မောင်ထွန်းညွန့်သည် အလောင်းပြင်သည့်အလုပ်ကို ကောက်ကာငင်ကာ လုပ်နေလေသည်။ သူက ဧေါင်းဆောင်။ ကျွန်တော် သားများနှင့် သူငယ်ချင်းတစုက နောက်လိုက်များ။

ကိုအေးမောင်သည် ကွေးသောခြေထောက်များကို မဆန့်နိုင်ဖို့ ကံကုန်သွားခဲ့လေရာ မောင်ထွန်းညွန့်သည် ယင်းခြေထောက်များကို ဆန့်ပေးလိုက်၏။ ယင်းနောက် သူတို့သည် အလောင်းကြီးကို ကုတင်အောက်သို့ ပွေ့ပိုက်ချကာ ရေချိုးပေးကြ၏။ ထိုနောက် သူတို့သည် ခြေမနှစ်ချောင်းကို ပူး၍ချည်တုပ်သောအလုပ်၊ ပြန်သော ပါးစပ်ထဲ မတ်စေ့တစေ့ ထည့်ကာ စေ့စေ့ပိတ်ထားရသောအလုပ် စသည်တို့ အပါအဝင် အလောင်းပြင်သောအလုပ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာပင် လုပ်လိုက်ကြလေသည်။

ကိုအေးမောင်သေပြီး ခဏကြာတော့ အိမ်နီးချင်းအချို့ ရောက်လာကာ မသာချရေးအတွက် ဝိုင်းဝန်းကူညီ လုပ်ပေးကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုအေးမောင်၏ရုံးမှ သူ့လူရင်းများကို၎င်း၊ သူ့ညီဝမ်းကွဲ ကိုဝင်းကို၎င်း ခေါ်ခဲ့ရန် လူလွှတ်လိုက်၏။ ကိုအေးမောင် မလှရီတို့ကို ရင်းနှီးစွာသိသော ကျွန်တော်တို့၏ ဆွေမျိုးသားချင်း များနှင့် မိတ်ဆွေများကို တယ်လီဖုံးဖြင့်၎င်း၊ လူလွှတ်၍၎င်း ချက်ချင်း အကြောင်းကြားလိုက်၏။

မောင်ထွန်းညွန့် စသော ကျွန်တော် သားများ၏ သူငယ်ချင်းများနှင့် ကျွန်တော် သားများ ပြင်ဆင်ကြလေသောကြောင့် ကိုအေးမောင်၏ အလောင်း လှပါသည်။ တာဖက်တာ အပေါ်အင်္ကျီ၊ ဗန်ကောက် လုံချည် စသည်တို့နှင့် အုပ်လျက်သား ရှိ၏။ ဖောင်းကြဲနေသော ပိုက်ကြီးကလည်း အတိတ်မှာ နေရစ်ခဲ့လေပြီ။

မသာအိမ် ဖြစ်သောကြောင့် ဧည့်သည်တွေ လာကြလိမ့်မည်။ ဧည့်သည်တွေထိုင်ကြရန် ခင်းကျင်းပြီး ဖြစ်သလို ဧည့်ခံရန် ဆေးကွမ်းနှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းလည်း အဆင်သင့် ရှိနေလေပြီ။ မလှရီ၏ မိတ်ဆွေ ဒေါ်တင်မြနှင့် အိမ်နီးနားချင်းတို့၏ ကျေးဇူးပေတည်း။

များမကြာမီ ကိုဝင်းမြင့်နှင့် ကိုဆန်နီတို့ ရောက်လာသည်။ သူတို့ကား ကိုအေးမောင်တို့ရုံးမှ သူ၏ရင်းနှီးလှသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ပေသည်။ တခါက ကိုအေးမောင်နှင့် ကိုဝင်းမြင့်တို့နှစ်ယောက် အရက် မူးကာ ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့ လမ်းပေါ်မှာ အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ကြ၊ ထိုးကြိတ်ကြဘူးပါသည်။ ကျွန်တော်က ကိုဝင်းမြင့်ကို လိုအပ်သော ငွေထုတ်ပေးပြီး နေ့ချင်းပြီး မသာချခွင့်ရရေး၊ မသာရထား ငှားရေး၊ မသာပို့ ဘတ်စကား ငှားရေး စသည်များလုပ်ရန် ခိုင်းလိုက်သည်။

ကိုဝင်းမြင့်သည် ကျွန်တော်ကားကိုယူပြီး အဖော်တစ်စုနှင့် ထွက်သွားလေသည်။

နံနက် ၉ နာရီလောက်က စပြီး အသုဘရှုလာသော ဧည့်သည်များ ရောက်လာကြသည်။ ၁၁ နာရီလောက်ကျတော့ မသာအိမ် လူစည်ကားနေသည်။ ဧည့်သည်များသည် မလှရီကို ကိုအေးမောင်ကွယ်လွန်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး သတင်းမေးပြီး နှစ်သိမ့်စကား ပြောဆိုကြ၏။ မလှရီသည် ကိုအေးမောင်ကွယ်လွန်ပုံကို ပြောပြရင်း သူ့ခံစားမှုကို ရင်ဖွင့်ပြောပြရသဖြင့် များစွာရင်ပေါ့သွားဟန်တူပါသည်။ များမကြာမီ သူ့မျက်နှာနှင့် ကိုယ်နှုတ် ဟန်အမူအရာတို့တွင် အေးငြိမ်းသော သွင်ပြင်ကို တွေ့နေရပါသည်။

နံနက် ၁၁ နာရီလောက်မှာပင် ဓမ္မာရုံကျောင်း ဆရာတော်ကြီးကြွရောက်လာပြီး အသုဘ သရဏဂုံ တင်ပေးပါသည်။

သက်ပျောက်ဆွမ်းကို ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ပို့ပြီး ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်အချိန်က ဘယ်သူတာဝန်ယူပြီး ချက်ပြုတ်လိုက်ကြသည်ဟု မသိရပါ။ သက်ပျောက်ဆွမ်း ပို့သော ထုံးစံမှာ အကျဉ်းရုံးထားသော ထုံးစံတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပါ၏။ ချိုင့်ထဲ ဆွမ်းနှင့် ငါးကြော်၊ ကြက်သားကြော်မျှသာ ထည့်ရပါသည်။ လှသေခနသော အိမ်တအိမ်တွင် သက်ပျောက်ဆွမ်းကို အကျယ်ချဲ့နေ၍ ဖြစ်ပါမည်လား။

အခက်ဆုံးပြဿနာမှာ အလောင်းကို နေချင်းပြီးမီးသင်္ဂြိုဟ်နိုင်ရေး ဖြစ်၏။

ကိုအေးမောင်သေသည်ဆိုလျှင် ဤပြဿနာနှင့်ပတ်သက်ပြီး သခင်လှကြွေကို ပြေးသတိရခဲ့သည်။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် သခင်ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ မကြာခဏ ကွယ်လွန်ခဲ့ကြလေပြီ။ သူတို့ အသုဘဈာပန ပြာချရေး သို့မဟုတ် မြေမြှုပ်ဂူသွင်းရေးတွင် များသောအားဖြင့် သခင်လှကြွေ ဦးစီးရသည်။ ထို့ပြင် သခင်လှကြွေသည် ကြံတော့

သုဿန်မှ သုဘရာဇာခေါ် သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမားများ၏ ကြည့်ညှိလေးစားခြင်း ခံရသော အလုပ်သမား ခေါင်းဆောင်တဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်ပြီးတော့ သခင်လှကြွေသည် ကိုအေးမောင်ကို ကောင်းစွာသိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သခင်လှကြွေ၏ အကူအညီကိုယူရန် တယ်လီဖုံး ဆက်ကြည့်လေသည်။ ဆက်လို့မရ။ သခင်လှကြွေသည် ဝမ်းလျှောပြီး အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေသည်ဟု သိရပါ၏။

ထို့ကြောင့် ကိုဝင်းမြင့်ကို ဤကိစ္စလိုက်လုပ်ရန် လွှတ်ထားရ၏။ ၁၁ နာရီထိုးသော်လည်း သူပြန်မရောက်သေး။ ထို့ကြောင့် ဘယ်အချိန် မသာချရမည်ဟု ကျွန်တော်တို့ မသိကြရသေး။

အသုဘရှုလာကြသူအားလုံးကို နေ့ချင်းပြီး မသာချမည်။ အချိန်ကို နောက်မှ အကြောင်းကြားပါမည် ဟု ပြောလွှတ်ရသည်။ တယ်လီဖုံးနှင့် လှမ်းမေးသူများကိုလည်း နောက်တချိန် ထပ်မေးပါဦးဟု တောင်းပန်လိုက်ရသည်။

ထိုနေ့ကား စနေနေ့။ အလုပ်နေ့ဝက် ၀.က်ရသောနေ့ဖြစ်သည်။ ရုံးသမားနှင့် အလုပ်ဌာနသမားတွေကို လူစုံမကွဲမီ မသာချမည့်အချိန်ကို အကြောင်းကြားနိုင်ဖို့ အရေးကြီးသည်။ တော်ပါသေး၏။ အချိန်မီ ကိုဝင်းမြင့် ပြန်လာသည်။ နေ့ခင်း ၂ ချက်တီးတွင် သဂြိုဟ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ သူ့ခလုတ်နှင့်သူ နှိုက်တတ်လေတော့ မြို့တော် စီပင် သာယာရေးအဖွဲ့ (ရန်ကုန် မြို့နယ်) ကျန်းမာရေးဌာနမှ သေလက်မှတ်၊ သဂြိုဟ်ခွင့်လိုင်စင်၊ အသုဘ မော်တော်ယာဉ်၊ မီးသဂြိုဟ်ရန် အချိန်၊ ခလုတ်တခုတည်းနှိုက်ရုံနှင့် ကိစ္စအားလုံး ပြီးခဲ့သည်ဟု သိရပါသည်။ အသုဘယာဉ် ထောင်ထားသူသည် ဤကိစ္စတွေ ကံထရိုက်ယူထားသူ ဖြစ်ရာ သူ့ကို ကံထရိုက်ပေးလိုက်ရုံနှင့် ကိစ္စပြီးခဲ့သည် ဆိုပါ၏။

အသုဘပို့ ဘတ်စကားကိုတောင် သူကပင် စီစဉ်ပေးနိုင်ပါ၏။ သို့သော် ကိုဝင်းမြင့်မှာ အသိရှိသဖြင့် ထိုအသိကပင် ဈေးသက်သက် သာသာဖြင့် ငှားပေးလိုက်ပါသည်။

ပြီးတော့ ကိုအေးမောင် အလုပ်လုပ်ခဲ့သော မြေအသုံးချရေးရုံးနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်သော မော်ကွန်းရုပ်ရှင် ရုံးတို့က ဘတ်စကားနှစ်စီး ကူညီကြပါသေးသည်။ ရုံးနှစ်ရုံးစလုံးက ရုံးသူ ရုံးသားတွေ အတော်များများ သူတို့ကားဖြင့် လိုက်ပို့ကြသည်။

၂ နာရီမထိုးခင် ၁၀ မိနစ်လောက်အလိုတွင် ကြေးစည်သံကြီးကို ကြားရာ ကျွန်တော် အံ့ဩသွားသည်။ ကျွန်တော် လုံးဝ မစဉ်းစားမိသော ကိစ္စ။ သားများ၏ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ သည်ကိစ္စမျိုး စဉ်းစားထားသည်။ မသာချလျှင် ကြေးစည်တီးရမည်။ တတ်နိုင်လျှင် ဆိုင်းက ဗျိုင်းတောင်ခေါက်ပေးရမည်။ မျောက်မင်းအူသံ တီးပေးရမည်။ ယခုခေတ်မှာ (အထူးသဖြင့် မြို့ကြီးများမှာ) မသာတွင် ဆိုင်းမပါတော့ပါ။ သည်တော့ ကြေးစည်တီးခြင်းကိုတော့ မုချ လုပ်ရပါမည်။ လူငယ်တွေသည် ဘယ်အချိန်က ကြေးစည်ရှာခဲ့ကြပြီး ဘယ်ထမ်းပိုးနှင့် ကြေးစည်ထမ်းခဲ့ကြသည်ကို ကျွန်တော် မသိခဲ့။ သူတို့က ကြေးစည်တီးလိုက်၍ ကြေးစည်သံကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်တော် အံ့ဩရသည်။ မသာချချိန် ရောက်ပါပကောဟု သိရသဖြင့် လူငယ်တွေကို ကျေးဇူးတင်ရသည်။ အရေးအကြောင်းရှိတော့ လူငယ်တွေက ပိုင်းဝန်း ကူညီ ဆောင်ရွက်ကြပုံ တွေမြင်ရသဖြင့် ကြည်နူးရပါသည်။

လူငယ်တွေပင် ကိုအေးမောင်ကို ခေါင်းသွင်းပြီး ထမ်းပိုးကာ မသာကားပေါ်သို့ တင်ကြသည်။

အသုဘကား ထွက်သွားလေပြီ။ ထိုကားနောက်မှ ကျွန်တော်တို့ မော်တော်ကား လိုက်ပါရသည်။ မလှရီ၊ ခင်ကြည်ကြည်နှင့် သမီးကြည်သာဘို့က နောက်ခံမှာ။ ကျွန်တော်က ၅၅၀၊ ဒရိုင်ဘာမောင်ဘိုဝ၏ ဘေးမှာ။

ကိုအေးမောင်တို့ လင်မယားကိုလည်း အကျွမ်းတဝင်သိပြီး ကျွန်
တော်တို့နှင့် လွန်စွာရင်းနှီးသော ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် မိတ်ဆွေ
များက ကိုယ်ပိုင်ကား ၁၀ စီးလောက်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ကား၏
နောက်မှ။

ရုံးသူရုံးသားတွေ၊ အိမ်နီးနားချင်းတွေနှင့် အခြားမိတ်ဆွေတွေက
ရုံးကား၊ ဘတ်စကား ၄-၅-၆ စီးမျှနှင့် လိုက်ပါ ပို့ဆောင်ကြပါ
သည်။

မြေအသုံးချရေးရုံးက ရုံးသူရုံးသားများသည် ယပ်တောင်ဝေကြ
သည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ယပ်တောင်အမည်က မလှရီ အေး ယပ်
တောင် ဟု ဖြစ်နေ၏။ ပြီးတော့ ယပ်တောင်ပေါ်တွင် ကွယ်လွန်သူ
ပုံဆွဲစာရေးကြီး ဦးအေးမောင်၏ ကောင်းမှု ဟူသော စာတန်း ထိုး
ထားပါသည်။ ဤသည်သည် ကျွန်တော်အဖို့ အံ့တပါးပါ။ ဤမျှ
တိုတောင်းသော အချိန်အတွင်း ဤအလုပ်ကို ဘယ်လို ပြီးအောင်
လုပ်လိုက်ကြပါလိမ့်။

အချိန်တိုနှင့် အကျဉ်းရုံးချသော မသာဖြစ်သော်လည်း လူတမ်း
စေ့ စည်ကားသော မသာဖြစ်သဖြင့် မလှရီ ဝမ်းသာရှာပါသည်။
ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဤအချက်ကို ဝမ်းသာအားရ ဖော်ထုတ် ချီး
ကျူးကြပါသည်။

ကြံတောသုဿန် အဝင်ဝသို့ရောက်၍ ကျွန်တော်တို့သည် ကိုယ်
ကားပေါ်မှနေပြီး နောက်လှည့်ကြည့်ရင်း မသာစည်ကားပုံကို အချင်း
ချင်း ပြောနေကြလေသည်။ ထိုအခါ မလှရီက ဝင်ပြောပုံမှာ -

“ကိုအေးမောင် မနက်စောစောကြီးသေတာ ကံကောင်းတယ်။
စနေနေ့ကြီးသေတာလဲ ကံကောင်းတယ်။ နေ့ချင်းပြီး မသာချချိန်
ကောင်းကောင်းရပြီး လူတွေလဲ မသာပို့ချိန်ရတယ်။ ကိုအေးမောင်

ကြံကောင်းအယ်။ တကယ်တော့ ကိုအေးမောင်မှာ သောက်တတ်
စားတတ်တာကလွဲလို့ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး။ သူများအသက်ဆိုယင်
ပရွက်ဆိတ်တောင် မသတ်ဘူး။ အငယ်အနှောင်းလဲ မထားတတ်ဘူး။
တလင် တမယား သစ္စာရှိသူပါ။”

မလှရီက သို့ကလို သူ့လင်အကြောင်း ချီးကျူးပြောဆိုလေတော့
ရုတ်တရက် ကျွန်တော်အံ့ကြသွားသည်။ ပြီးတော့ ရယ်လိုက်ချင်သည်။
မရယ်မိအောင် ထိန်းသားရပါသည်။ “ဟဲ့ - နင့်လင်ဟာ မမူးယင်
လူကောင်း၊ မူးယင်လူဆိုး၊ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မူးတဲ့အချိန်က များ
နေလို့ ခက်တာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်ရလျှင် ကောင်းမည်လား ဟု
အောက်မေ့မိသေးသည်။ သို့သော် ဤအချိန်ကား ထိုစကားကို ပြော
ရမည့် အချိန် မဟုတ်ပါ။

မီးသဏ္ဍိလ်ရာဌာနသို့ ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် မသာခေါင်းကို တွန်း
လှည်းကလေးပေါ်သို့ တင်လိုက်ကြ၏။ ခေါင်းပေါ် လွှမ်းထားသော
တာဖက်တာ အပေါ်အင်္ကျီနှင့် ဗန်ကောက်လုံချည်တို့ကို လူငယ်များ
က ပြန်သိမ်းယူပြီး မလှရီအား အပ်လိုက်ကြ၏။ အလုပ်သမားတို့က
ခေါင်းကိုဖွင့်ပြီး အလောင်းကိုပြနေသေးသော်လည်း မလှရီပါ အပေါ်
အဝင် ဘယ်သူမျှ မကြည့်ကြပါ။ ကျွန်တော်မှတစ်ပါး အားလုံးထိုင်၍
အလောင်းကို ကန်တော့ကြသည်။ ခင်ကြည်ကြည်ပါ ဝင်ကန်တော့
နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩရသည်။ ခင်ကား ကိုအေးမောင်ကို
ရိုသေလေးစားသူမဟုတ်။ သို့သော် ခင့်ကို ကရုဏာတရားက ရှေ့
ဆေ့ခွင်နေပါသည်။

အလောင်းကို ကန်တော့ခြင်းအမှု ငြီးသည်နှင့် ခေါင်းကို ပြန်ပိတ်
ကာ မီးဖိုထဲသို့ သွင်းလိုက်ကြလေသည်။ တဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်
နေသော လျှပ်စစ်လျှံသည် ကိုအေးမောင်ကို ပွေ့ယူအားပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့သည် အရိုးပြာတွေကို ကောက်ယူခြင်းမပြုဘဲ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏။

မလှရီတို့အိမ်သည် ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် မသာအိမ် ဖြစ်နေလေသည်။ အကျဉ်းရုံး၌သာ တော်တော့၏။

မသာပို့ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်သည်ဆိုလျှင် မလှရီ၊ မောင်ထွန်းညွန့် နှင့် သူငယ်ချင်းများသည် အိမ်ကို ရှင်းလင်း ဆေးကြောထားကြ၏။ အနံ့အသက်နှင့် ရောဂါပိုးမွှားများ ကုန်သွားအောင် အဆက်တော (Asceptol) ဆေးရည်များကို ပက်ဖြန်းလိုက်ကြသေး၏။

အလောင်းတင်ရန် ငှားထားသော ဘုန်းကြီးကျောင်းမှကုတင်ကို ချက်ချင်း ပြန်ပို့ထားကြ၏။

မသာအိမ်ဆိုလျှင် ခုနစ်ရက်လုံးလုံး မိုးအလင်း မီးထွန်းထားရမည် ဖြစ်ရာ လူငယ်များသည် လျှပ်စစ်မီးများ တပ်ဆင်ကြလေသည်။

ညကျတော့ မသာအိမ်မှာ မီးတွေလင်းထိန်နေသည်။ မသာအိမ် ဆိုတော့ မီးထိန်လင်းနေရုံနှင့် မပြီးသေး။ ညဉ့်လုံးပေါက် လူစည် ကားနေဘို့ လိုသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ရပ်ကွက်လူကြီးအချို့နှင့် လူငယ်များက ဖဲပိုင်းထောင်ပါရစေဟု ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်တောင်းကြသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကတော့ ခုနစ်ရက်လုံးလုံး မီးထွန်းထားရသည်ကို၎င်း၊ ညလုံးပေါက် လူစည်ကားနေရသည်ကို၎င်း မကြိုက်ပါ။ အထူးသဖြင့် ဖဲပိုင်းထောင်သည်ကို မကြိုက်ပါ။ သို့သော် “သံဃာအား ဘုရားမဆန်သာ” ဟူသော စကားရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

တနည်းတလမ်း တွေးကြည့်ပြန်တော့ ဤသို့ မသာအိမ် ညလုံးပေါက် မီးထွန်းထားခြင်းနှင့် လူစည်ကားနေခြင်းတို့သည် လူမှုရေးအဓိပ္ပာယ်မဲ့သော ကိစ္စများမဟုတ်ဟု နားလည်ရပါသည်။ သေသောသူသည် ဂတိငါးပါးအနက် ဘယ်ဂတိသို့ လားသည်ဟု မလှရီသည် ၎င်း၊ အခြားသူများသည်၎င်း သေချာစွာ မပြောနိုင်ကြပါ။ ဒေဝဂတိမှာ နတ်ပြည်သို့၊ မနုဿဂတိမှာ လူ့ပြည်သို့၊ တိရစ္ဆာန် ဂတိမှာ

တိရစ္ဆာန်လောကသို့၊ ပေတဂတိမှာ ပြိတ္တာလောက ၀၁ ချမ်းသာ ကင်းဝေးသော လောကသို့၊ နိရိယာန ဂတိမှာ ငရဲသို့ လားခြင်း ဟူသော လားရာငါးမျိုးအနက် သူတို့သည် ကိုအေးမောင် ဘယ်သို့ သွားမည် မသိကြ။ ဘယ်သူကမှလည်း သူတို့အား ပြောမပြနိုင်ကြ။ ဂတိငါးမျိုးသို့ ချက်ချင်းမကူးပြောင်းသေးဘဲ တစ္ဆေများ ဖြစ်နေသည် လား မဆိုနိုင်။ ထွက်သက် ဝင်သက်နှင့်အတူ ဝိဉာဉ် ပျောက်ကွယ် ချုပ်ငြိမ်းသွားပြီဟု သူတို့မထင်ကြ။ ကိုအေးမောင် ပြာဖြစ်ပြီး ကြံတော သုဿန်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဟု သူတို့စိတ်မချနိုင်ကြ။ မသာအိမ်တဝိုက်မှာ သူ၏ ဝိဉာဉ်ရှိနေသည်။ တစ္ဆေဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမည်။ ပြိတ္တာ ဖြစ်နေချင် နေမည် စသည်ဖြင့် စွဲလမ်းနေကြသည်။ မလှရီအဘို့မှာတော့ ယင်း အစွဲအလမ်းများအပြင် ကိုအေးမောင်နှင့် ၃၄ နှစ်မျှ အတူပေါင်းသင်း နေထိုင်ခဲ့ရရာမှ အမျိုးမျိုးသော ဥပါဒါန်အစွဲအလမ်းများ ကျန်ရစ်နေ သေးသည်။ (၀၁) ကိုအေးမောင်၏ ရုပ်ခန္ဓာက ပြာကျ ချုပ်ငြိမ်းသွား ပြီ ဖြစ်သော်လည်း နာမ်ခန္ဓာက ကျန်ရစ်နေသေးသည်။ ထိုနာမ်ခန္ဓာ သည် မလှရီ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တရစ်ဝဲဝဲလုပ်နေသေးသည်။ မလှရီ တယောက်ထဲ မှောင်ကြီးမဲမဲ ညဉ့်နက်သန်ကောင်မှာရှိချိန်တွင် ယင်း က ပို၍ တရစ်ဝဲဝဲလုပ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မလှရီနှင့် အခြားသူ အများအပြား၏ ကိုအေးမောင်နှင့်ပတ်သက်သော အစွဲအလမ်းများ ကို တတ်နိုင်သလောက် ဖြေရှင်းရန် (၀၁) သူတို့၏ စိတ်ဒွိဟ ဖြစ်မှု များ သို့လော သို့လော တွေးတောမှုများနှင့် စိတ်သောကရောက်မှု များ ပပျောက်စေရန် မသာအိမ်မှာ ညဉ့်လုံးပေါက် မီးထွန်းထားဘို့ နှင့် လူစည်ကားအောင် လုပ်ထားဘို့လိုသည်။ ဖဲဝိုင်းထောင်မှ လူစည် ကားမည်ဆိုလျှင် ထောင်ခွင့်ပေးရတော့သည်။

အချို့သော ရုပ်ကွက်ပြည်သူ့ကောင်စီ လူမှုရေးကော်မတီများ သည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော မသာများကို အလောင်းပြင်ရေး၊ မသာ ချရေး၊ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးရေး စသည့် ကိစ္စအဝဝအတွက် စရိတ်

ငြိမ်း တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ပေးကြသည် ဆိုပါ၏။ ဖဲဝိုင်းထောင် အကောက်ယူပြီး ကုန်ကျစရိတ် အားလုံးကို ခံနိုင်ရုံမက မသာရှင် ကျန်ရစ်သူအား ကရုဏာကြေးပင် ပေးနိုင်သေးသည်ဆိုပါ၏။ ဤကား တရားဥပဒေရှုထောင့်က မည်သို့ဆိုဆို လူမှုရေးရှုထောင့်က လိုက် လျောမှုပြုခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ထိုမျှမလိုက်လျောသော် လည်း မသာအိမ်မှာ မီးလင်းပြီး လူစည်ကားနေအောင်လောက် တော့ လိုက်လျောခဲ့ရပါသည်။

ခုနစ်ရက်လုံးလုံး မသာအိမ် ဖြစ်နေပြီး လူစည်ကားနေလေတော့ စကားအမျိုးမျိုး ကြားရပါသည်။ စကားအမျိုးမျိုးအနက် ကိုအေး မောင်နှင့်အရက်အကြောင်းက အဓိက ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ထိုခုနစ်ရက်သည် ကိုအေးမောင်၏ ဘဝတသက်တာကို စရင်းရှင်းသော ရက်များ ဟု ဆိုသော် ဆိုနိုင်ပါသည်။ သူသည် အရက်မသောက်သော် ကောင်း သည်ကများ၊ အရက်သောက်သော် မကောင်းသည်က များခဲ့ပြီး အရက်မသောက်ဘဲနေသည်က နည်းကာ အရက်သောက်နေသည်က များခဲ့လေရာ ကိုအေးမောင် အရက်မသောက်လေ့ရှိသော် ကောင်း လေစွဟု၎င်း၊ သူ့ဘဝမှာ အမြတ်မပေါ်၊ အရှုံးသာ ထွက်သည်ဟု ၎င်း လူတိုင်းက ပြောကြပါသည်။ ထိုသို့ပြောသူတွေထဲမှာ အရက် ပြတ်ပြီးသော သူ့မိတ်ဆွေတွေရော၊ အရက်မပြတ်နိုင်သေးသော သူ့ မိတ်ဆွေ သောက်ဖော်သောက်ဖက်တွေလည်း ပါပါသည်။

ယင်းသို့ ပြောဆိုကြရာမှနေပြီး အရက်ဟူသော ယေဘုယျ ပြဿနာ သို့ ရောက်သွားသောအခါများ၌ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေး တတ်ကြပါသည်။

“ဆရာ အရက် သိပ်သောက်ယင် မကောင်းဘူး။ ဒါကတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ နဲ့နဲ့သောက်ယင်တော့ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား။ ပမာဆိုယင် ရာသီဥတု အအေးလွန်နေယင် အရက်နဲ့နဲ့ သောက်ချ

လိုက်တော့ နွေးသွားတယ်။ နေထိုင်မကောင်း မအိမ်သာဖြစ်နေတုန်း၊ အရက်နဲ့နဲ့သောက်ယင် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတယ်။ ကျန်းမာရေး အတွက် အရက်နဲ့နဲ့သောက်ခြင်းဟာ ကျေးဇူးရှိတယ်။ ဆေးဝါး ဖြစ်တယ်ဆို မဟုတ်လား ဆရာ”

ကျွန်တော်က ခဏကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးနောက်၊

“ကိုယ့်လူတို့၊ အရက်သောက်လို့ ကိုယ်ခန္ဓာ ပူနွေးသွားတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆေးသိပ္ပံပညာ ရှင်းပြပုံက ဒီလိုရှိတယ်။ အရက်သောက် ချလိုက်တော့ အရက်က သွေးလွှတ်ကြောတွေကို ကျယ်သွားစေတယ်။ သွေးနဲ့ အတူ သွေးထဲမှာကိုန်းအောင်းနေတဲ့ အပူငွေ့တွေကို အရေပြားကို များများရောက်စေတယ်။ အရေပြား အပူငွေ့ရောက်တော့ ပူနွေးမှုကို ရုတ်တရက် ခံစားရတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ သို့ပေမယ့် ကိုယ်ခန္ဓာတွင်းက အပူငွေ့တွေ အပြင်ထွက်သွားတာက ခက်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် စာရင်းချုပ်ကြည့်ယင် ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှာ ရှိနေပြီးသား အပူငွေ့ ဆုံးရှုံးခြင်းက ပိုကြီးမားတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဆေးသိပ္ပံပညာ အလိုအရ ရေခဲတဲ့နေရာများမှာ အရက်မသောက်ရဘူးလို့ ပညတ်ချက် ရှိတယ်။ ဆောင်းကာလ ခိုက်ခိုက်တုန်ချမ်းနေတဲ့ ဆီးနှင်းတောထဲမှာ အရက်သောက်သူဟာ အရက်မသောက်သူထက် ပိုမြန်မြန် အအေးမိကြောင်း တွေ့ရတယ်။ အမေရိကန်မှာ ၁၈၉၇ ခုနှစ်အထိ ဗရန်ဒီ၊ ဝှစ်စကီများကို ဆေးအဖြစ်နဲ့ သုံးခဲ့ပြီး ဆေးရုံမှာ ဆောင်ထားသော်လည်း နောက်ပိုင်းကျတော့ ဆေးအဖြစ်နဲ့ မသုံးတော့ဘူး။ ဆေးသိပ္ပံ သုံး ဆေးကျမ်းကြီးများရဲ့ ဆေးဝါးစာရင်းမှာ ဗရန်ဒီ ဝှစ်စကီ မပါ ဉတော့ဘူးတဲ့”

တယောက်က စောဒက တက်ပါလေသည်။

“ဆေးဝါးထဲမှာ အရက်လုံးလုံး မပါတော့ဘူးလား ဆရာ”

“အရက်သက်သက်ကို ဆေးဝါးအဖြစ်ဖြင့် မှီဝဲရတဲ့ သဘော ကို ပြောတာဘဲ။ တခြား ဆေးဝါး ဆေးမယ်များနဲ့ ရောစပ်ထည့်

တာကတော့ နံနံမီးပါး ပါမှာပေါ့။ နွားနို့၊ ငြက်ဥနဲ့ ဗရန်ဒီ တဇွန်းရောပြီး တိုက်တာမျိုးတော့ ရှိသေးတာပေါ့။ ဝိုင်ဆိုတာလဲ ဒီသဘောဘဲ။ သစ်သီးရည် တဖန်ခွက်မှာ ဗရန်ဒီ တဇွန်း ထည့်တာ လောက်ဘဲရှိတာဘဲ။ မြန်မာဆေး၊ တရုတ်ဆေးနဲ့ ကုလားဆေးတွေမှာ လဲ အရက်နံနံထည့်ပြီး ဖော်စပ်ရတာတော့ ရှိတာပေါ့။ ဒီပြင် ဆေး မယ်တွေရဲ့ တန်ခိုးသတ္တိတွေ၊ အာဟာရဓာတ်တွေ၊ သွေးကြောတွေထဲ မြန်မြန်ရောက်ပြီး ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ပြန့်နှံ့သွားအောင် အရက်ထည့်ပြီး ဖော်စပ်ပေးရတယ်လို့ ထင်ပါတယ် ကိုယ့်လူတို့ရာ။ အချုပ်အားဖြင့် ကိုယ်ပြောချင်တာကတော့ အရက်ဟာ များယင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မကောင်းဘူး။ ပြီးတော့ လူတွေဟာ သွားသတိ။ လာသတိ၊ စား သတိ၊ သောက်သတိ၊ ပြောသတိ ဆိုတာလို သတိ အမြဲရှိနေဖို့ လို တယ်။ အရက်ရဲ့သတ္တိက မူးယစ်ပြီး မေ့လျော့စေတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အရက်ဆိုတာ သတိနဲ့ဆက်ဆံရမယ်၊ လူ့ရန်သူလို့ သဘော ထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါဘဲ”

ထိုအခါ ကိုအေးမောင်၏ရုံးမှ ရုံးသားတယောက်က -

“ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ရုံးမှာ ငြီးအေးမောင်လမ်း လိုက်မယ်၊ လူ ခွဲတွ အတော်များများ ရှိနေသေးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ လူအများက အချင်းချင်းကြည့်ကာ ဝါးကနဲ ရယ်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် ပြီးသောမျက်နှာနှင့် ရယ်ကြ ခြင်း မဟုတ်။ မဲ့သောမျက်နှာနှင့် ရယ်ကြခြင်းပါ။ သူတို့သည် ဝါးကနဲ တချက်သာရယ်ပြီးနောက် လေးလေးနက်နက်ရှိလှသော မျက်နှာများ ဖြင့် စဉ်းစားနေကြပါသည်။ အရက်နှင့် ကိုအေးမောင် အကြောင်း လော။ သူတို့နှင့် အရက် အကြောင်းလော။ အရက်သက်သက် အကြောင်းလော။ ကျွန်တော်မပြောတတ်ပါ။

သည်လိုနှင့် မသာရက်လည်ခဲ့ပါ၏။

မလှရီသည် ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးသည့်နေ့မှာ အကူငွေ ရသမျှကို လှူပစ်လေသည်။ သူ့အယူအဆမှာ မသာနှင့်ပတ်သက်၍ ရသမျှငွေကို လက်ထဲမှာ မထားကောင်း ဟူ၍ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သူ့အား နှစ်သိမ့်စကား ပြောလှားသူများ၊ မသာလိုက်ပို့သူများ၊ အသုဘ ကိစ္စအတွက် ဝိုင်းဝန်းကူညီသူများ၊ အားလုံးသော ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ကျွေးမွေးမှုဖြင့် ဖော်ပြလိုသည်။ ထို့ကြောင့် အကောင်းဆုံးသော မှုံဟင်းခါဟင်းကို ချက်ပြီး မှုံဟင်းခါး ပီဿာ ၃၀ ကျော် ကျွေးခဲ့လေသည်။

နံနက်အစောကြီး မှုံဟင်းခါးဆွမ်းကို ဖုန်းပေးပြီးနောက် ဓမ္မာရုံကျောင်း ဆရာတော်ကြီးနှင့် တပည့် ဘုန်းကြီးလေးပါးက ပရိတ်ရွတ်ကြပါသည်။

ကရုဏီယ၊ မတ္တ ကုသလေန၊ ယန္တသန္တံ၊ ပဒံ အဘိသမေဓ။

ထို့နောက် လူတွေကို ငါးပါးသီလ ပေးပြီး ရေစက်သွန်းချ အမျှဝေစေပါသည်။ မလှရီကိုယ်တိုင် ရေစက်ချ၍ အမျှဝေပါ၏။

ဒေဝဂတိ၊ မနုဿဂတိ၊ တိရစ္ဆာန်ဂတိ၊ ပေတဂတိ၊ နိရိယန်ဂတိ ဟူသော ဂတိငါးပါးအနက် ကိုအေးမောင်သည် ဘယ်သို့လားသည်ဟု ဘယ်သူမျှ မပြောနိုင်။ သူသည် အကယ်၍ ပေတဂတိသို့ လားခဲ့သော် မလှရီနှင့် ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်များက အမျှဝေသမျှကို သာဓုခေါ်ပေလိမ့်မည်။ ချမ်းသာခြင်းကင်းသော ပေတဂတိမှာ အစာအတွက် ကြောင့်ကြရ၊ အသောက်အတွက် တောင့်တရနှင့် ရှိနေလေရာ ကျန်ရစ်သူတွေ ရတနာသုံးပါး ကြည်ညို၍ ငါးပါးသီလ ဆောက်တည်သောကြောင့် ရသော ကုသိုလ်၊ ဆွမ်းကျွေး၊ ဆွမ်းစား၊ မှုံဟင်းခါးကျွေး၊ မှုံဟင်းခါးစားရသော ကောင်းမှု၊ ထိုထိုသော ပတ္တိဒါနတွေအတွက် အဘို့ဘာဂ အမျှဝေစု ပေးကြသောအခါ ကိုအေးမောင်၏ ပေတဂတိ နာမ်ခန္ဓာသည် လက်ခံနိုင်လိမ့်မည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ပါဠိတွေ့ရွတ်ပြီး မြန်မာလို စကားပြေဖြင့် ရေလည်အောင် ရှင်းပြပါသည်။ ကျန်ရစ်သူတွေက ကောင်းမှုတွေပြုပြီး သတ္တဝါအားလုံးကို အမျှဝေသည်။ အဓိကအားဖြင့် ကွယ်လွန်သူ ကိုအေးမောင်ကို ရည်စူးပြီး အမျှဝေသည်။ သို့အမျှဝေခြင်းမှာ လိုလို မယ်မယ် ဝေခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုအေးမောင် ဒေဝဂဏိ နတ်ပြည်သို့ လားခဲ့ပြီဖြစ်လျှင် သာဓုခေါ်နိုင်သည်မဟုတ်။ ချမ်းသာစဉ်းစိမ် ပြည့်ဝ နေသဖြင့် ကြောင့်ကြ တောင့်တစရာမရှိ။ ကျန်ရစ်သူတွေကိုလည်း မေ့နေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သာဓုမခေါ်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ မနုဿ ဂတိ၊ တိရစ္ဆာန်ဂတိ၊ နိရိယဂတိသို့ လားသော သူတို့လည်း အကြောင်းကြောင်းကြောင့် သာဓုမခေါ်နိုင်ကြ။ ပေတဂတိတို့လား လျှင်သာ သာဓုခေါ်နိုင်သည်။ ပေတဂတိလားပြီး အနီးအနားမှာ မရှိလျှင်လည်း သာဓုမခေါ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ပထမ မေတ္တာလို ရသည်။ အနီးအနားမှာရှိလျှင် အနီးအနားမှာ ဆက်နေကြဦး။ ငါတို့ကောင်းမှု ပြုနေတယ်။ ကောင်းမှုပြုပြီး အမျှဝေနေတယ်။ သာဓုခေါ်ပြီးမှ တခြား သွားကြ။ သာဓုခေါ်ပြီးပြီလား။ ပြီးယင် သွားကြပေတော့ ဟု ဆိုရာ ရောက်ပါသည်။ ပေတဂတိမှာ ရှိနေသူများသည် သာဓုခေါ်ပြီး လို ရာသို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်ဟု ဆိုပါသည်။

မလှဒီနှင့်တကွ ကျန်ရစ်သူတို့က လိုလိုမယ်မယ် အမျှဝေလိုက် သောကြောင့် အနီးအနားမှာ ရစ်သီရစ်သီ ရှိနေသော ကိုအေးမောင် ဖြင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်တိုးကာ သူက သာဓုခေါ်လေလျှင် သူ၏ နာမ်ခန္ဓာသည် အဝေးသို့ ထွက်ခွာသွားနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ဈာပန ပြာချသည့်နေ့က ကိုအေးမောင်၏ ရုပ်ခန္ဓာ ကွယ်ပျောက် သွားခဲ့လေပြီ။

ရက်လည်ဆွမ်းကျွေး အမျှအတန်းဝေသောနေ့တွင် ကိုအေးမောင် ၏ နာမ်ခန္ဓာ ကွယ်ပျောက်သွားလေပြီ။

ဥပါဒါန် အစွဲအလမ်းတွေ ပြုတ်ကုန်ကြပါပြီ။

မလှရီသည် နောင်ကြီးမှ မလှရီ ဖြစ်သွားပါပြီ။

နောင်ကြီးမှဖြစ်သွားသော အခြားမုဆိုးမများသည် စိတ်ပေါ့ပါး သွားသော်လည်း အားငယ်နေတတ်ကြသည်။ ဒိုကိုးရာမှ ဖြစ်တတ်ကြ သည်။ မလှရီကား စိတ်ပေါ့ပါးသွားဟန် ရှိသော်လည်း အားငယ် မနေပါ။ ဒိုကိုးရာမှ မဖြစ်ပါ။ အကြောင်းမူကား ကိုယ်အား ကိုယ် ကိုးနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ “ကျွန်မတော့ သေတဲ့အထိ ကိုယ် တတ်နိုင်သလောက် အလုပ် လုပ်သွားမှာဗဲ” ဟု မလှရီက ပြော ပါသည်။

သူ့လုပ်အား သူ အားကိုးပြီး မုဆိုးမ တည်းဟူသော ဘဝသစ်ကို ရင်ဆိုင်ပေသည်။

မသာချပြီး နောက်တနေ့နံနက်တွင်ပင် မီးဖိုချောင်ပြန်ဝင်ပြီး သူ့ ပုံမှန်အလုပ်တာဝန်ကိုလုပ်သော မုဆိုးမ မလှရီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လည်း သူ့လုပ်အားကို လူအများကလည်း တန်ဖိုးထားကြသည်။

မန္တလေးမှ ကိုအေးမောင်၏ဆွေမျိုးသားချင်းတို့က ကိုအေးမောင် သေသွားလည်း သူတို့နှင့်လာနေပါဟု ဖိတ်ကြားခြင်းမှာ သူ့လုပ် အားကို တန်ဖိုးထား၍ဖြစ်သည်။

ကိုအေးမောင် ဆွမ်းသွပ်ပြီးနောက် ၃-၄ ရက်ခန့် ကြာသော် ဇီးကုန်း ထန်းတပင်မှ ကိုမြဦးနှင့် ဒေါ်အိုတို့ ရောက်လာကြသည်။ ကိုမြဦးသည် ကိုအေးမောင်၏ညီဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အသုဘကိစ္စ အတွက် လောကဝတီအရ လာခြင်းဖြစ်ရုံမက မလှရီ သူတို့နှင့် လိုက် နေလိုက နေရန် လာခေါ်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ သို့ကလို ကိုမြဦးနှင့် ဒေါ်အိုတို့က ဝတ္တရားကျေပြန်စွာ ဆောင်ရွက်ခြင်းမှာ မလှရီ၏ လုပ် အားကို တန်ဖိုးထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မလှရီအား သွားလိုရာသွား၊ နေလိုရာ နေခွင့် ငြေးလိုက်သော်လည်း မလှရီ ကျွန်တော်တို့နှင့်သာ နေစေချင်သည်။

မလှရီက သူ့ယောက်ျား ရှိတုန်းကလိုပင် အိမ်တဆောင် မီးတပြောင်
နှင့် ထီးလန့် ဆက်နေချင်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့နှင့် တအိမ်ထဲ
ပင် စားချင်သည်ဟုဆိုသည်ကို ခွင့်ပြုရ၏။ ခင်ကြည်ကြည်သည် မလှရီ
က မတောင်းဘဲနှင့် အသေးသုံးလိုပေး၏။ ဤသို့ ကျွန်တော်တို့က
လိုက်လျော့ခြင်းမှာ ကျွန်တော်တို့သည် မလှရီ၏လုပ်အားကို တန်ဖိုး
ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဘဝဖူလုံရေးကို ကျွန်တော်က
လုံးဝ တာဝန်ယူမည်ဟု ကိုအေးမောင် သေခါနီး ပူဆွေးနေသော
မလှရီအား ကျွန်တော် ကတ်ပေးခဲ့ခြင်းမှာလည်း မလှရီသည် ယုတ်စွ
အဆုံး ကျီးလှန့် ခွေးချောက် အလုပ်လောက်တော့ သေသည်အထိ
လုပ်မည် သူ့လုပ်အားကို တန်ဖိုးထား၍ ဖြစ်သည်။

မလှရီသည် မကြာမီ ကိုအေးမောင်၏ ပင်စင်နှင့် ကရုဏာကြေး
များကို ရတော့မည်ဖြစ်ရာ အမျိုးမျိုး စိတ်ကူးကြည့်ဟန် တူပါသည်။
ဇာတိဖြစ်သော ကောလင်း မင်းကြမ်းသို့ပြန်ကာ မောင်နှင့်ညီမများ
နှင့် အတူနေမည်။ ကရုဏာကြေးကလေးကို မတည်ရင်းနှီးပြီး သူတတ်
ထားသော ကျွမ်းကျင်မှု အတတ်ပညာဖြင့် ထမင်းသည် သို့မဟုတ်
မို့ဟင်းခါးသည် သို့မဟုတ် ခေါက်ဆွဲသည် လုပ်မည်။ တကယ်လုပ်
မည် ဆိုက အောင်မြင်ရန် အလားအလာ အများကြီး ရှိပါသည်။
ကောလင်းပြန်မနေတောင်မှ ထမင်းသည်၊ မို့ဟင်းခါးသည်၊ ခေါက်ဆွဲ
သည် မလုပ်တောင်မှ ခဏ အလည်သွားဦးမည်ဟု ဆိုပါသည်။
ကျွန်တော်တို့က သဘောတူရုံမက၊ သို့မောင် ကိုအုန်းဖေ ထံသို့ပင်
စာရေး အကြောင်းကြားခဲ့သည်။

ယခုအခါ ကောလင်းမှ သူ့မောင် ကိုအုန်းဖေ ရန်ကုန်သို့ ရောက်
နေသည်မှာ တလကြာလေပြီ။ သူ့ကို ကောလင်း မင်းကြမ်းသို့
အရောက်ပြန်ခေါ်ရန် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့နှင့်အမြဲအတူ အလုပ်
လုပ်ကိုင်စားသောက် နေထိုင်သွားမည်ဆိုက နေပါ။ သို့မဟုတ် ခဏ
အလည်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ထံ ပြန်နေပါဟု ဆိုပါ၏။

မလှရိက တလ အလည်လိုက်မည်။ ပြီးတော့ အစ်ကိုကြီးတို့ထံ ပြန်လာခဲ့မည်ဟု ပြောပါသည်။

မလှရိသည် တလ အလည် လိုက်သွားရေးအတွက် ပြင်ဆင်နေ သည်။ ကောလင်းက လူတွေအဖို့ ဘာဝယ်သွားရမည်ဟုကား မဆုံးဖြတ်ရသေး။ ကျွန်တော်တို့အိမ်တို့ တလစာ ဈေးဝယ်ထားခဲ့ရန် ကား စီစဉ်နေလေပြီ။ အိမ်မှာ မီးပူဘယ်သူတိုက်ရစ်၊ ထမင်းဘယ်သူ ချက်ရစ်၊ ဟင်းဘယ်သူ ချက်ရစ် စသည်ဖြင့် စီစဉ်နေလေပြီ။

ခင်ကလည်း မလှရိအား အဝတ်လျှော်သော ကုလားမကို ဟင်း ချက်ခိုင်းယင် ဖြစ်မသွားဟု၎င်း၊ သီးမျိုးစုံ ကုလားမဟင်း ချက်တော့ ကုလားမ ဘယ်လောက်ထည့်ရသလဲ ဟု၎င်း မေးသံကြားနေရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မိတ်ဆွေတစ်စုံကို အိမ်တွင် ထမင်းဖိတ်ကျွေး မည်ဟု ပြောထားသည်မှာ ကြာပြီ။ ယခု ဆိုင်းထားလို့ မဖြစ်တော့။ မလှရိ သူ့ရပ်သူ့ရွာ အလည်မသွားခင် ထိုညည်တော့ ဖိတ်၍ ထမင်းကျွေးရန် စီစဉ်နေကြလေပြီ။

ကျွန်တော်ကတော့ မလှရိ အလည်သွားစဉ် စားဖို့၊ သို့မဟုတ် လိုရမယ်ရ ဆောင်ထားဖို့ ဆေးများ တလစာ ယူပေးထားသည်။

မကြာမီ မလှရိ ၆ကာလင်း၌သို့ မီးရထားစီးကာ ခရီးသွားပါ တော့မည်။ ပြီးတော့ တခေါ်လောက်သာဝေးသည့် မင်းကြမ်းရွာသို့ ရောက်ပါတော့မည်။

မလှရိသည် မောင်အုန်းဖေကို အကြောင်းပြုပြီး ကိုအေးမောင်နှင့် စတင် သိက္ခမိခဲ့ရာ၊ ထိုစဉ်က တွေ့ခဲ့ပုံများကို ပြန်သတိရပါလိမ့်မည်။ ထန်းတပင် ဇီးကုန်းမှ ကောလင်း ဝန်းသိုသို့ သွားသော မီးရထား ကြီး ခုတ်မောင်းနေချိန်တွင် မလှရိသည် သူတို့လင်မယား၏ ၃၄ နှစ် ကြာသော အိမ်ထောင်ရေးဘဝခရီးကို ပြန်ပြောင်း သုံးသပ်မိကောင်း မိပါလိမ့်မည်။ “ကျွန် ကုလား၊ မယားတော့သူ” ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကို

ကိုင်စွဲသော လင် ကိုအေးမောင်နှင့် “လင်ဆိုသည်မှာ အိမ်ဦးနတ်”၊
“လင်ယောက်ျားကို အနှင်တခု လင်တခု အလုပ်အကျွေး ပြုရမည်”
“ကောင်းလျှင်ကောင်း၊ မကောင်းလျှင်လည်း သေတပန် သက်ဆုံး
သည်းညည်းခံ ပေါင်းရမည်” စသော ဆောင်ပုဒ်များကို လက်ကိုင်
ထားသော မယား မလှရီတို့သည် ခွပ်ကျွံဖြင့် ၃၄ နှစ် အိမ်ထောင်မှု
တည်မြဲအောင် ထိန်းနိုင်ခဲ့ကြသည်။

မလှရီသည် ကိုအေးမောင် သေပြီးမှ ဆောင်ပုဒ်တခုကို ကိုင်နေ
ပြန်လေပြီ။ “သေသူအကြောင်း မကောင်းမပြောရ” တဲ့။ ထို့ကြောင့်
မလှရီသည် ကိုအေးမောင် မကောင်းသမျှကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားမည်
မဟုတ်ပါ။ ကောင်းတာတွေကိုချည်း စဉ်းစားနေပါလိမ့်မည်။ မလှရီ
တွေ့ရမည့် အကောင်းဆုံး အချက်မှာ ကိုအေးမောင်သည် တလင်
တမယား စနစ်ဖြင့် သစ္စာရှိစွာ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခဲ့ခြင်း တည်း
ဟူသော အချက် ဖြစ်ပေသတည်း။

ကောလင်းမြို့ကို ရောက်ပါတော့မည်။

ကောလင်းမြို့နှင့် မင်းကြမ်းရွာကြားက ဆန်စက်ကြီးနှင့် တန်တား
ရှည်ကြီးတို့ကို မြင်ရပါတော့မည်။

ဇာတိချက်ကြွေဖြစ်သော မင်းကြမ်းရွာ၏ များစွာအပြောင်းအလဲ
မရှိသော အိမ်ကလေးနှင့် ခြံကလေးများ၊ ငယ်ကွင်းများ၊ ထန်းပင်
များ၊ ဟိုအနောက်ဖက်ဆီမှ တောင်တန်းတောအုပ်များ၊ မလှရီ
မောင်းထောင်းခဲ့သော နေရာ၊ မလှရီ ကောက်စိုက်ခဲ့သောလိယ်ကွင်း၊
မလှရီ တာတူးခဲ့သော လမ်း၊ မလှရီ ရေခပ်ခဲ့သော ချောင်း၊ မလှရီ
ထင်းခွေခဲ့သော တောင်၊ မလှရီ အင်ဥကောက် ခြုံရှာခဲ့သော တော၊
ဟိုမှာကြည့်ကြည့်၊ သည်မှာကြည့်ကြည့်၊ မျှော်ကြည့်ကြည့်၊ ကပ်ကြည့်
ကြည့် ငယ်စဉ်တောင်ကျေး မိန်းကလေးဘဝက သို့မဟုတ် မိန်းမပျို
ဘဝက တွေ့မြင် ကြုံကြိုက်ခဲ့ရသော မြင်ကွင်းများကို တွေ့ရပါ
တော့မည်။

မကြာတော့ပါ။ မလှရီ ကောလင်းသို့ ရောက်ပါတော့မည်။
မင်းကြမ်းရွာကို ခြေလှမ်းကြကြဖြင့် ဝင်ရပါတော့မည်။ မောင်ဖြစ်သူ
မောင်အုန်းဖေနှင့် အိမ်ပြန်လာသော မလှရီသည် ညီမများဖြစ်သော
မအေးနှင့် မအုန်းတင်တို့ကို တွေ့ရပါတော့မည်။ မောင်နှမတစ်
လည်တွေ့ဆုံကြပြီး ကွယ်လွန်သူ မိဘနှစ်ပါး ဦးပုနှင့် ဒေါ်စိန်ညွန့်တို့
ကို လွမ်းဆွတ် သတိရကြပါတော့မည်။

ကောလင်း မင်းကြမ်းသို့ အလည်ပြန်ရန် ပြင်ဆင်နေသော မလှရီ
ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်သည် ဧဝံပြန်ရန် တောသံပေးနေသည့်
ကျက်တူရွေးနှင့် တူများ နေလေရော့သလား ဟု တွေးတောမိကာ
စိတ်လေးနေပါသည်။

သိန်းဖေမြင့်

၁-၉-၇၆